

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE

Sentjurske



NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik VIII, št.3

27.marec.2001

cena 250 SIT

poština plačana pri pošti Šentjur



Razvoz kurilnega olja OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur, Tel.: 03/574-38-01, 574-38-02

**CENEJŠI OD
KONKURENCE**

POPOLNA PONUDBA NA PODROČJU NEPREMIČNIN

- ▶ NAKUP IN PRODAJA NEPREMIČNIN
- ▶ POSREDOVANJE PRI PROMETU Z NEPREMIČNINAMI
- ▶ OCENJEVANJE NEPREMIČNIN
- ▶ IZVEDENIŠKA MNENJA V GRADBENIŠTVU
- ▶ STROKOVNO TEHNIČNO SVETOVANJE IN NADZOR
- ▶ VPIS LASTNINSKE PRAVICE V ZK IN VPIS ETAŽNE LASTNINE

Ul. Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur, tel.: 03/ 74 71 042, GSM: 041/ 69 92 56



STANOVANJSKA ZADRUŽA z.o.o.

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55, Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80



**VABLJENI NA
UGODNE
NAKUPE!**

Naj dober glas seže v Novo vas!



PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM



foto: Langus

NUDIMOVAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul



MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

Franc Kovač

Časopisov kot smeti in trave...

Dobili smo že četrta domači časopis. Če štejemo tudi NT - RC za svojega, ki ima menda na Šentjurskem največ svojih naročnikov, pa celo petega. Rojstvo "Alpos & co., Poslovnega časopisa Kozjanskega" - od vseh domačih časopisov je gotovo zastavljen najbolj profesionalno in razkošno - je večkratno presenečenje. In hkrati zausnica vsem štirim že delujočim domačim tiskanim medijem: alpoški evropsko usmerjeni menedžerji nam očitno ne zaupajo, pa so se zato odločili, podobno kot župan Malovrh in njegovi na Občini, za lastnoročno razširjanje resnice.

Pravijo, da prva lastovka ne naredi pomladi, zato se v oceno prve številke kozjanskega poslovnega časopisa ne bi pretirano poglobljali. Sodeč po uredništvu in uvodniku, mislijo resno. Portret generalnega direktorja na naslovnici, ki se potem še petkrat z otožnim pogledom nasmehne z notranjih strani, da veliko misliti. Ni dvoma, časopis, ki je brez dvoma "njegov", je nekakšna višja stopnja Sotelskega kurirja. Če tu tržna niša obstaja, potem je to to; Alpos & co. se ne bo prostituiral po kioskih in prodajalnah kruha, ne bo konkuriral nam "fizikalcem", temveč se kani nasloniti na menedžerje, znanke, predvsem tiste, ki se podobno kot Alposovi šefi počutijo medijsko zanemarjeni. In na "njihova" podjetja, razumljivo. Morda bo našel tudi kakšen "sklad za pluralizacijo medijev" na občinski ali državni ravni. Kar pa sploh ni razlog za brezskrbno čakanje "žalujočih ostalih" na njegov (zaželeni) pogreb. Šentjurski oglaševalski kolač je namreč skromen in vsak tolar, ki ga odnese konkurenca, se neusmiljeno pozna. Prve pa so na udaru ravno Šentjurske novice. Študentska Moč inteligence živi od državnega študentskega denarja, Šentjurčan ima botre na Občini, Alpos & co. računa na naklonjenost tistih, ki upravljajo s presežnim delom proletarcev, le mi pa naj bi preživel na tržišču, več ali manj od naročnine. Hm, kar kruta usoda.

Ampak nobena juha se ne poje tako vroča, kot se skuha. Komentar znanega šentjurskega pouličnega filozofa je bil zelo naturalistično spodbuden: "Kuzla jim skače v rit. Za tako bedno samoreklamo se lahko odloči le nekdo, ki je brez filinga, ali pa je res čisto na koncu. Bojijo se štrajka, ali pa še česa hujšega."

Prikimavam, kanček logike bi bilo možno najti tudi v takšni oceni. Pa čeprav ne verjamem, da gre alpoškemu menedžmentu res tako slabo. Da gre za nekoliko nenavadno

poslovno potezo, ki je bolj reklama kot posel, ki pa mora imeti svoj namen, pa res ni mogoče prezreti. Alpos & co. ima resda tudi vodjo trženja, toda Mirko Čander bo moral uporabiti vse svoje sindikalistične finte, da bo prepričal delavce, da jih ne kupuje za njihove lastne denarje. Izven tovarniškega dvorišča mu nikoli ne bo uspelo prodati na primer 2000 izvodov, kar je po moji oceni šentjurski preživetveni minimum.

Pa pustimo se presenetiti v prepričanju, da je zadeva zdrava. Demokracija in gospodarski liberalizem poznata nešteto poti, ki se na koncu vse končajo pri denarju. In pri najracionalnejši rešitvi. Le da je pot do cilja različno dolga in draga.

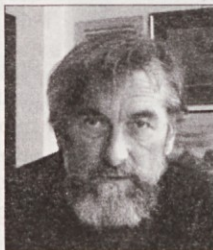
S to resnico se bo slej ko prej soočil tudi šentjurski medijski bum. V dirki za informacijo in za denarjem se nam zna zgoditi marsikaj, za prvim vogalom tudi naši Matjaži Roglji, ki jih bomo ob pomanjkanju resničnih dogodkov v sili ustvarjali vsi po malem. Kar pa niti ni najbolj hudo. Bolj je zaskrbljujoče, da bo razcefrana skopa oglaševalska pogača in posledična finančna suša razredčila vrste dobrih piscev, tistih ki svoje resnice niso pripravljene prilagajati in prodajati prvemu kupcu. Tako lahko v naših medijih pričakujemo vznesene "članke", pred ženskimi prazniki o naših cvetličarnah ali frizerkah, pred novim letom o trgovinah in gostilnah, pred volitvami o strankah, vedno pa o občinskih oblastnikih... pač o tistih, ki lahko plačajo. In to naj bi bilo informiranje? Od informacijske inflacije do informacijske bede je očitno le pol koraka. Že sedaj moramo šentjurski občani plačevati pet (slabih) časopisov, da bi bili (slabo) informirani.

Kaj lahko storimo? Le čakamo lahko in upamo na najboljše. Morda bi lahko kaj storila pametna občinska oblast, ki bi razumevala informiranje občanov vsaj podobno kot recimo oskrbo z vodo, ali odvoz odpadkov. To pomeni, da bi se vsaj čutila dolžna svojim občanom zagotoviti informacijo.

Malovrhova ekipa žal nima občutka za to področje. Dokončno je zapackala kabelsko televizijo, kot vse kaže, podobno packa tiskane medije. Ne da bi zapostavljal pomen nedeljskega oznanila s prižnice, toda za potrebe funkcioniranja demokracije v občini je le premalo.

Ali pa se morda nekdo boji informiranih občanov?

Šolanje na napakah je sicer najsigurnejše, je pa, žal, tudi najdražje.



IZ VSEBINE

UE Šentjur - vsem prijazna	4
Slivniški gasilci rušijo oblast	5
Ekološka revolucija na Blagovni	6
Kam je izginilo 563 milijonov	9
Mestna trta je rodila "kmečki vinček"	10
Planinca: izselitev?	11
18.marec na Resevni	13
Brucovanje največji šentjurski žur	15
Fotoreportaža: Maškare 2001	18

Mesečni Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur, Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:

Jure Godler

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

Žiro račun:

Šentjurske novice
50770-601-24123.

naslednja številka:

[sreda]

NOVICE

18. april 2001

*Tudi mi čestitamo
materam za njihovo
(usak) dan*

Kam

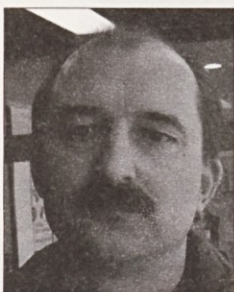
Proračuna pa ni

Občinski proračun je najpomembnejši občinski politični akt, ki ga je res potrebno sprejemati s tehtnim premislekom, toda zavlačevanje, ki smo mu letos priče, nima prave logične razlage. Četrta leta je mimo, velik del proračunskega kolača je že porabljen, kmalu bodo tu že poletno mrtvilo, šentjurski občinski možje pa še niso prišli na plan s svojimi financami. Na decembrski "žurki" v gostilni Erjavec so s pomočjo svojega glasovalnega stroja dobesedno vrat na nos vsilili občinskim svetnikom svoj improviziran osnutek proračuna, potem pa, kot da jih je menda nepričakovan glasovalni uspeh uspal, zadremali na tej lovoriki. Predloga občinskega proračuna ni od nikoder. Kaj se dogaja?

Oba poskusa, da bi na Občini našli koga od pristojnih za izjave za javnost, to pa so le župan, podžupan in direktorica občinske uprave, sta se izjalovila. Škobernetova je na bolniški, Malovrh v Ljubljani, Čokl pa "tu nekje blizu". Za tretji poskus mi je zmanjkalo časa in volje. Sicer pa je tudi ta ugotovitev že dovolj jasen odgovor na vprašanje, zakaj nimamo proračuna.

V opozicijski LDS pa tudi nismo veliko izvrtali.

Branko Gorečan, predsednik Odbora za proračun in občinske:



"Nimam nobenih novih informacij. O tem, zakaj je župan decembra vsilil prvi koncept proračuna, si nato na februarjski seji premislil in spet sforsiral diametralno nasproten sklep o z a č a s n e m financiranju, vem le toliko, kot je bilo povedano na občinskem svetu. Torej, da še niso povsem znana merila razporejanja denarja med občino in državo. Odbor za proračun in finance se o proračuni ni več pogovarjal, zato ne verjamem, da bi lahko bil proračun

pripravljen in sprejet pred koncem aprila. To pa je nenavadno pozno.

Jože Artnak, predsednik LDS



Očitno nas župan nekoliko vleče za nos. Zaradi tega so na škodi proračunski u p o r a b n i k i, predvsem tisti z novimi programi. Financiranje po dvanajstih letih je mogoče le za redne dejavnosti, pa še to na starih - lanskih višinah. Najhuje pa je, da se zaradi tega ne morejo pričeti nove investicije, kar je že tako šibek razvoj povsem ustavilo. To gre seveda na roko tistim, ki v tem času sami razpolagajo s proračunskimi sredstvi v okviru zelo ohlapnih kriterijev praktično po lastnem preudarku. To je seveda odlična priložnost za samovoljo, manipulacije, zveze in poznanstva. Ne vem, kaj toliko časa ustvarjajo na občini. Čas očitno ni vrednota, odgovornost do občanov - volivcev pa je le še predvolilna fraza iz časov pred volitvami. V LDS bomo zahtevali pojasnila in odgovornost za tako početje.

F.K.

Komentira Ludvig Žafran

Ena plus ena je ena



Prav presenetljivo je, kako si šentjurska občinska oblast nabira špehasto bilanco aferic. O zapravljanju stanovanjskega denarja za vse kaj drugega kot za stanovanje, nameravanem nakupu službenega vozila, ko se že pred javnim razpisom ve, da bo to renault laguna, o zelo skrivnostnem in v meglo zavitem prenosu časopisa Šentjurčan iz občinskih jasli v zasebne roke, o protizakoniti odločitvi, da ustavi financiranje KS Slivnici zaradi lastništva kulturnega doma in nazadnje o ignorantskem odnosu do pobud, da se sestava delovnih teles občinskega sveta, kadrovske komisije in nadzornega odbora uskladi z statutom občine Šentjur, kaže na to, da o kakršni koli odgovornosti seveda ne razmišlja nihče. Vsaj do prihodnjici ne, ko bo ta burka spet na dnevnem redu.

EDEN PREVEČ.

27., 29. in 47. člen statuta občine zelo dobro razloži, da je v delovnih telesih toliko članov, kolikor je političnih strank in list zastopanih v občinskem svetu. Po lanskoletni združitvi dveh strank SKD in SLS v eno stranko SLS+SKD Ljudsko stranko bi le ta smela obdržati v komisijah in odborih samo enega člana in ne dveh kot je to v praksi sedaj. To nepravilnost je župan skušal odpraviti s predlogom, da lahko imajo po dva člana tiste stranke, ki imajo volilni rezultat nad 30%. SLS+SKD bi ta prag presegla, toda to njegovo pogruntavščino je občinski svet odklonil. Glasovanje komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja v primeru, ko se je odločalo o direktorici knjižnice Šentjur, nam je nazorno pokazalo, kako priročen je en član več. Se nam pa tudi obeta pomladno sprejetje zaključnega računa za leto 2000, kjer zna biti do župana enako priprazen tudi Nadzorni odbor "z enim članom plus".

L. ŽAFRAN

Certifikat ISO 9002 za Upravno enoto

VSEM NAM PRIJAZNA DRŽAVNA UPRAVA

To geslo, ki so ga svojemu certifikatu kakovosti posvetili na UE, zveni kar rahlo futuristično, če že ne tudi humoristično, toda načelnica UE Andreja Stoparjeva očitno misli resno. Prvi korak k temu cilju ji je že uspel: v torek, 20. marca, je na slovesnosti v hotelu Žonta prevzela certifikat ISO 9002, s katerim Slovenski inštitut za kakovost in meroslovje priznava UE Šentjur kakovostno izvajanje upravnih postopkov na lokalni ravni. Da zadeva ni povsem od muh, dokazuje tudi dejstvo, da sta doslej v državi ta certifikat pridobili le še dve upravni enoti, Ljutomer in Slovenj Gradec.



Načelnica UE Andreja Stopar: "Za pridobitev temeljnih ustavnih načel enakosti pred zakonom..."

certifikata smo se odločili, ker smo želeli pridobiti potrdilo strokovne javnosti, da so naša prizadevanja za kar najboljše delo zasnovana na trdnih, strokovnih osnovah. Naš cilj je, da svoje storitve vedno v enakem obsegu zagotovimo vsem prebivalcem. To je uresničevanje enega izmed V tem smislu je bilo na slovesnosti izrečenih kar veliko lepih misli, čestitk in želja. Po uvodnem nastopu že renomiranega noneta Grič iz Dobja so se za Stoparjevo zvrstili za mikrofonom direktor SIQ Likar, gostje iz sosednjih upravnih enot in oba naša župana. Vsebinsko je seveda šlo skoraj izključno za vljudnostno leporečje, toda to je očitno nepogrešljivi del uspešnega obreda.

Vsekakor je slovesnost minila v zelo prijetnem in sproščenem vzdušju.

Le 6 do 8 minut pred okencem

Dve uri pred slovesnostjo je mag. Stoparjeva na tiskovni konferenci predstavila delo UE v lanskem letu. Moram biti odkrit, nič kaj spektakularno. Lepi nameni pač ne morejo nadomestiti govorice števil. Teh pa nismo dobili ravno veliko. Za bralce bodo morda zanimivi izsledki analize, ki so jo napravili na osnovi 163 anketirancev. Storitve UE Šentjur v letu 2000 so anketiranci ocenili z ocenami od 3,66 do 3,92, ali z besedami "boljše od pričakovanj" in "mnogo boljše od pričakovanj". Torej, z anketo je bilo ugotovljeno, tako navaja načelnica, "da so zaposleni v UE predvsem prijazni, strokovni, urejeni, korektni in pozorni". Skratka takšni, kot bi jih potegnil iz škatlice, ali pa iz učbenika samoupravljanja. Z isto natančnostjo so tudi ugotovili, da je čakalni čas pred okenci 6,09 do 8,45 minut in da se še krajša.

Načelnice ugotovitve sem sklenil takoj preveriti. Na hodniku pred sprejemno pisarno sem ustavil več naključnih obiskovalcev in jih vprašal, kako so oni zadovoljni s postopki uradnikov na UE. Naloga, ki sem si jo zadal, se je pokazala za težavno. Z veliko muko sem končno uspel prepričati četverico naključnih obiskovalcev, da so spregovorili. Povsem brezupni pa so bili moji poskusi, da bi katera od uslužbenk, ki so

zaradi tega ali onega opravila, ali pa kar tako, sfrlele mimo mene, da bi kaj povedale o svoji službi in strankah.

Gregor Leber iz Dramelj:



če bi bili uradi odprti tudi popoldne."

Milan Jug iz Dolge Gore:



izkušeni. Ne vem, kako je bilo včasih, zdaj se mi zdi kar v redu.

Če pa je možno, bi postavil javno vprašanje županu Malovrhu, kam je dal tistih 4,5 milijonov, ki jih je odvzel kmetijstvu oziroma dodatnemu zavarovanju za kmete?

Franc Šumer s Proseniškega:

Zadovoljen sem, zelo sem zadovoljen. Uslužbenke so vladne, ustrezljive, rade pomagajo. Res za pohvalit. To informiranje



Jože Kukovič iz Tratne:



bi bilo treba v več pisarn, bi bilo zelo v redu."

Ni kaj, zelo spodbudno in skoraj preveč lepo, da bi bilo čisto res. Vsaj iz lastnih izkušenj vem, da so včasih pred okenci na prometu padale kar veliko bolj trde besede. Je to bilo res le včasih, ali pa naši občani čutijo preveč strahospoštovanja do oblasti? Kdo bi si upal soditi. Zato bom za zaključek prepisal kar citat, s katerim je načelnica zaključila svoje poročilo za medije: "Ne verjemite besedam, ne svojim, ne tujim, verjemite le svojim in tujim dejanjem."

In potem povejte Šentjurskim novicam! bi dodal.

F.K.

Izredni občni zbor PGD Slivnica

GASILCI RUŠIJO OBLAST

Tri ure je trajalo to pestro gasilsko zborovanje, ki se je zgodilo v četrtek, 22. marca, v poznih večernih urah: na eni strni 38 slivniških gasilcev pod vodstvom naostrenega predsednika Janka Cerkvenika, na drugi pa v svoj prav prepričan predsednik KS Dušan Polenšek, ki ima za seboj podporo Občine. Že prve razprave so pokazale, da ne gre samo za spopad za lastnino gasilsko kulturnega doma, temveč so v ozadju globoka razhajanja, ki bi jim lahko celo rekel, da so politična.

Zgodba o gasilsko - kulturnem domu in dvoletnem rivalstvu med KS in PGD je približno takšna: Kulturno - gasilski dom sta v bistvu dve samostojni enoti, zgrajeni skoraj v celoti z družbenimi sredstvi. Po nekaterih podatkih naj bi požarna varnost skupaj z gasilci prispevala okrog 20% sredstev, toda izpisek iz Zemljiške knjige in mapna kopija ter še nekateri dokumenti, ki jih je na zboru kazal Cerkvenik, naj bi bili zadosten dokaz, da so lastniki celega doma gasilci. Dokler so slivniško posvetno in gasilsko oblast predstavljali več ali manj isti ljudje, je bilo vse v redu, ko pa je prišlo na tej relaciji do razhajanj, je nastal spor, ki traja že dve leti. Kako so si drug drugemu nagajali, ne bom našteval. Spomnimo se samo zapleta s šolsko novoletno čajanko, ko je dvorano KS oddala šoli, gasilci pa menda alpoškemu sindikatu. Takšnih in podobnih cvetk, ki se jim menda vsi od blizu in daleč škodoželjno režijo, je še veliko. Trenutno je zadeva na "fronti" takšna, da gasilec nihče ne osporava lastništva gasilskega dela doma (cca 40% površin), gasilci so tudi pripravljeni zemljiško knjižno prepustiti lastništvo kulturnega doma krajevni skupnosti,

toda ne vsega. Obdržati hočejo kuhinjo in hišniško stanovanje. KS vztraja na celotni lastnini KD,



Janko Cerkvenik v ofenzivi

obvladovati ves objekt. Za KS stoji čvrsto tudi Občina, ki poskuša svojo voljo uveljaviti s pomočjo proračunske finančne blokade. In kar je bistveno, nihče ni pripravljen popustiti niti za las. Vsi pa imajo tudi osnove za svoj prav.

Razprava in na koncu tudi tajno glasovanje (proti je bil le en sam gasilec, po moji oceni g.

Potrata) sta spor "zabetonirala" in dogovor praktično ni več možen. Le še zmaga ali grenak poraz enega ali drugega.

Zadeva pa je še bistveno bolj resna. Na zboru se je lepo pokazalo, da je lastništvo doma le zunanji odraz slivniških nasprotij. Gasilci (med njimi najglasneje g. Jelen) so odkrito povedali, da vodstvu KS ne zaupajo, da to deluje več ali manj finančno šlampasto, pravno nelegitimno, celo brez statuta in so od Polenška zahtevali naj končno skliče zbor krajanov. Očitani so mu tudi, da je preveč pod vplivom spletkarjev iz ozadja (šušljalo se je o Reckotu in Freccetu). In ker za to šlamastiko stoji tudi župan Malovrh, se je gasilska jeza obrnila tudi zoper njega. Janko Cerkvenik je povedal, da je v Slivnici že ustanovljen odbor za odcepitev od šentjurske občine. Tako.

Skratka v Slivnici poka in bo počilo. KS in Občina sta oblast, gasilci so moč, Cerkvenik pa osebnost, ki se ne vdaja. Kaj kmalu se bo pokazalo, ali je tudi glasnik ljudske volje, ali pa le gasilskih interesov.

F.K.

Ekološka revolucija na Blagovni

Cinkarniška deponija Za travnikom, na tromeji med Štorami, Celjem in Šentjurjem, spet buri duhove. V ponedeljek, 5. marca, je bilo v telovadnici OŠ Blagovna napeto in burno kot že dolgo ne. Na eni strani je bilo okrog 150 jeznih krajanov Proseniškega in okolice, na drugi strani pa omizje z županom Malovrhom, predsednikom sveta KS Gajškom, vodjo občinske službe za okolje in prostor Marijo Rataj ter pomočnikom generalnega direktorja Cinkarne ing. Podpečanom. Pravzaprav je bilo razmerje še bolj neenakopravno, saj je bil ves čas na tapeti in na "sovražni" strani le g. Podpečan, občinski in krajevni funkcionarji pa so se v celoti poistovetili z ljudsko voljo. Kar pa tokrat ni bilo dvorezno, saj je le ta bila odločna in enotna: ne dovolimo spreminjanja deponije, ne maramo Cinkarne.

Kaj se v resnici kuha Za travnikom

Cinkarniška deponija Za travnikom je bila zgrajena pred 13 leti na osnovi posebnega odloka in po sporazumu z okoliškimi lastniki



G. Podpečan (desno) sam proti vsem

zemlje in Krajevno skupnostjo Blagovna. Solidno plačana zemljišča, cesta čez Ogorevc, vodovod, šola in telovadnica na Proseniškem, igrišče in morda še kaj so bile tiste dobrine, ki so olajšale nastanek tega velikega bazena odpadne sadrine brozge. Kot vse kaže, pa se z njim vsaj neposredni sosedje niso nikoli mogli povsem sprijazniti. Za 50 metrov visoko in 600 metrov dolgo vodotesno pregrado se je v teh letih nabralo okrog 3,5 milijona kubičnih metrov odpadnega cinkarniškega mulja, sadre. Da gre za degradacijo okolja, za strupe, tudi za nevarnost poplavnega vala, če se pregrada poruši, je bilo slišati. Pa vendar so nekako

najugodnejšo lokacijo za izgradnjo objekta za načrtovano suho deponiranje titanove sadre. Če sem prav razumel g. Podpečana, bi ob deponiji postavili relativno velik objekt (45 x

45 x 15 metrov), v katerem bi prefiltrirali, zgomotili in sprešali vso že deponirano maso, ki bi jo potem sproti pokrivali z zemljo in zasadili z rastlinjem. Na ta način bi bistveno zmanjšali volumen odpadne mase, kar pomeni, da bi si "mimogrede" vsaj za nadaljnjih 7 let zagotovili dovolj prostora za odlaganja odpadne sadre. Po približno 15 letih – če pa bi vmes prišlo še do koristne uporabe sadre v cementarnah, kot se v Cinkarni nadejajo, pa še nekaj let kasneje – naj bi tako na vrhu

deponije nastala okrog 40 ha velika ravnica, primerna bodisi za kmetovanje ali tudi za kar koli drugega. Obrat za sušenje sadre pa bi še nadalje deloval in po enakem postopku bi osušili tudi deponijo v Bukovžlaku. G. Podpečan, ki ta projekt vodi, je sicer umirjeno razlagal, da gre za takorekoč optimalno rešitev, ki naj bi zadovoljila obe strani, pri čemer je v bistvu dopuščal le morebitne prehodne težave zaradi hrupa.

Za takšen poseg je potrebno spremeniti odlok o zazidalnem načrtu odlagališča. Občina Šentjur je pripravila spremembo odloka, ga dala v javno razgrnitev, organizirala pa je tudi

javno razpravo. Tu pa se je pričelo lomiti. Na 4 ure trajajočem zboru, ki se je zgodil v šolski telovadnici, razen pomočnika generalnega direktorja Cinkarne Podpečana, ni bilo nikogar, ki bi za cinkarniške namere našel eno samo besedo razumevanja. Tudi župan Malovrh in vodja oddelka za okolje Ratajeva, ki sta predlog odloka pripravila – nihče ni dvomil, da se pred tem nista dogovarjala s Cinkarno – tokrat nista hotela

imeti z njim ničesar skupaj.

Krajani so besni

Franc Šumer: "Že to, kar imamo, nam je bilo vsiljeno, zdaj pa je pri nas s Cinkarno konec. Ne bomo dovolili, da Proseniško izumre. Ne in ne. Sadra je radioaktivna in strupena. Če bo



treba, bomo šli tudi do Bruslja. Dolžnost župana Malovrha in predsednika sveta KS Gajška je samo, da rečeta Cinkarni najodločnejši ne."

Dva neposredna soseda ob pregradi, ki se nista predstavila: Obupno je, ker Občina ščiti Cinkarno. Tu se živeti ne da, le izselitev še pride v poštev. Cinkarna dela dobičke na račun našega zdravja. Pustite vse tako kot je, zdaj imamo vsaj mir. Hrupu in prahu na gradbišču se ne bo mogoče izogniti."

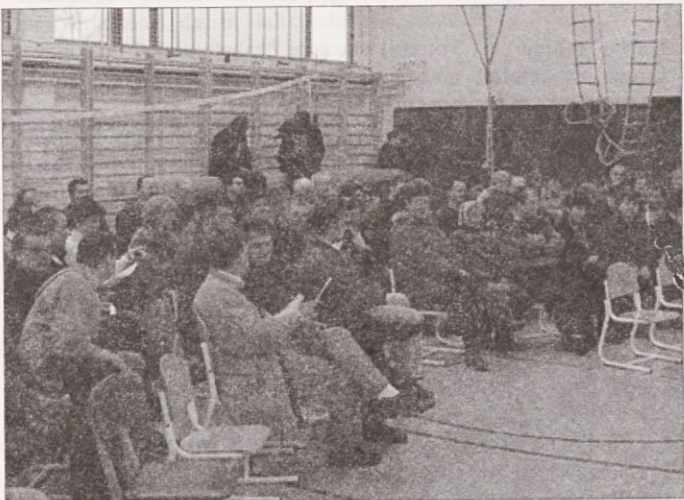
Leljak: "Ne moremo živeti v tem dreku, imamo ubito cesto, poleti mušice in smrad. Cinkarna je dala denar, ki pa je šel drugam. Občina in KS ne naredita ničesar, da bi ustavila divja odlagališča, ki nastajajo na Proseniškem. Samo v petek je šlo 10 kamionov odpadkov v črno Hudournikovo deponijo pri Brunšku. Kdo mi bo povrnil škodo, če bo mojo hišo odneslo v cinkarniško deponijo?"

Lubej z Brezja: "Cinkarni ne zaupamo, skoraj ničesar niso naredili, kar so obljubili. Ciprese in smreke so nasadili le okrog svojega vikenda, vse drugo pa je ostalo zapuščeno. Suho deponiranje sadre pomeni hrup in veliko prahu, verjetno strupenega. Vsa svinjarija, ki je zdaj pod vodo, bo potem v zraku. To bo smrt za nas."

Dr. Samec s Proseniškega: "Predstavitev projekta je bila prekomplificirana. Kje so podatki o vplivih na okolje? Že sedanja deponija ni zgrajena v skladu s predpisi. Cinkarna mora zmanjševati količino odpadkov pri izvoru. Predlagana sanacija pomeni izgradnjo novega industrijskega objekta, ki bo še dodatno in za daljše obdobje onesnaževal okolje."

Ratej iz Zlateč: "Kje so dosedanje analize, pa naša ekološka renta od leta 1987 naprej? Cinkarna naj zgradi objekt za suho deponiranje na tovarniškem dvorišču. Dosti imamo prahu, svinjarije in sevanja. Nikjer v EU ni več takšne proizvodnje."

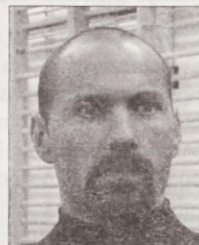
Stojanovič: "Leta 1987 so nam obljubili sanacijo v 15 letih, zdaj bi sanacijo spet odložili za 15 let. Renta ne pride v poštev, renta ne



Huda kri na Proseniškem

shajali drug z drugim. Do letos.

V deponiji je sicer še vedno prostora za 6 letno cinkarniško proizvodnjo, toda v Cinkarni so v skladu s pred leti sprejetim odlokom začeli razmišljati, kako izvesti že ob nastanku predpisano sanacijo. Tudi zato, ker bo najkasneje v dveh letih odpadna brozga zalila





Smetišče pri Brunšku

odtehta zdravja. Pustite vodo gor, tako kot je! Pustite nas pri miru!"

Jezne besede so frčale po zraku z vseh strani; potem, ko se je tudi župan Malovrh odločneje postavil na njihovo stran, le še na račun Cinkarne. Podpečan je potrpežljivo odgovarjal, ponižno razlagal svoje resnice, ki pa jim očitno nihče ni verjel. Trdil je, da obstaja možnost, da bodo velike količine izsušene sadre koristno uporabljene kot surovina v cementarnah, za izdelovanje siporeksa, celo gibsa za zobozdravstvene potrebe, da sadra ni radioaktivna, saj žarči manj kot sosednja Brunšekova njiva, da imajo vse pod nadzorom, geološkim, meteorološkim in kemičnim, da imajo enake tovarne kot je Cinkarna v vseh evropskih državah...Toda čustveni naboj je bil premočan, da bi do dialoga sploh lahko prišlo. Po več kot 4 urah težkih besed so se sporazumeli le za ustanovitev posebne komisije pod vodstvom dr. Samca, ki bo bedela nad interesi občanov. Župan pa je obljubil podaljšanje roka za javno razpravo, in, jasno, Občina ne bo ničesar naredila zoper voljo ljudstva.

Pa so se razšli, vsi enako trdno prepričani vsak o svojem prav.

Idila na deponiji

Naslednji dan sem si v živo ogledal deponijo "Za travnikom". Tako od daleč ni bilo videti nič vznemirljivega. Velik jez, za njim nekaj deset hektarov veliko jezero. Skozi plast vode, ki pokriva goščo tu in tam proseva rdečkasta barva, kar pa očitno divjih rac ne moti. Kakšnih 15 jih spokojno plava po skorajda romantičnem jezeru. V čuvajnici, lepo ograjeni s smrekami, ni nikogar. Na dvorišču imajo celo mali čebelnjak. Človek si komaj lahko predstavlja, da se za tem mirom skriva več kot 3 milijone kubičnih metrov zdrisaste mase, ki naj

bi bila radioaktivna, strupena...Le dva policijska avtomobila kažeta na to, da videz spokojnosti morda le vara. Ampak policisti niso tam zaradi cinkarniške deponije, temveč zaradi dveh divjih odlagališč v neposredni bližini.

Prvo, manjše, starejše in neugledno se začne kar na dvorišču pred Jagrovo domačijo. Pred hišo je stal parkiran policijski avto. Obiska nisem

hotel motiti. Drugo, bistveno večje odlagališče pa je v neposredni bližini Brunškove domačije. V eni uri, kolikor sem bil tam, sta dva kamiona pripeljala vsak vsaj 10 kubikov izkopnega materiala – kar očitno pomeni, da policije ti transporti pretirano ne motijo – ki ga je buldožer pri priči porinil v vsaj deset metrov globoko grapo. Iz nasute zemlje in kamenja so

nevoščljivost... Ja, škoda, da nismo pravočasno pridobili ustreznega dovoljenja."

Ja, neverjetno, kako je vse lahko prerosto. En dan prej pa prava ekološka revolucija v šolski telovadnici.

Janez Črnej: cinkarniška tehnologija je zastarela

Ker so se nekateri krajan, zlasti Samec starejši, v razpravi v telovadnici sklicevali tudi na živinozdravnika Janeza Črneja, ki se je pred dobrim desetletjem intenzivno ukvarjal z varstvom okolja in še posebej s Cinkarno, sem poiskal tudi njegovo mnenje:

"Društvo civilna družba Celje opozarja na raziskovalno nalogo iz leta 1988, ki pravi, da je sadra radioaktivna. Toda mislimo, da to ni največja grožnja okolju. Proizvodnja titanovega dioksida je ekološko sporna še iz več drugih razlogov, predvsem zaradi velike količine odpadka, pa tudi zaradi škodljivih emisij v vode in ozračje. V nobenem primeru ni primerna za urbano okolje. Pri cinkarniški proizvodnji je še dodaten problem zastarela tehnologija. Količinsko razmerje med izdelkom in odpadkom, ki je v EU približno 1:1, v Cinkarni ni 1:5, kot trdijo njeni tehnologi, temveč verjetno bližje razmerju 1:10. Upamo, da bodo občani odločno zavrnili preurejanje deponije in tako Cinkarno dokončno ustavili. Ali pa jo prisilili na drugo lokacijo."

Tudi v Štorah ni šlo

Javno razpravo so imeli 16. marca, potekala pa je povsem po scenariju s Proseniškega. Občani so bili zaskrbljeni in odločno proti, g. Podpečan jih je potrpežljivo prepričeval, župan Jazbec, ki se je rahlo

nagibal na cinkarniško stran, pa je bil deležen ostrih napadov.

Slišati je bilo tudi nekaj novih podatkov, s katerimi je postregel g. Podpečan: "Izsuševalnico" sadre naj bi obdali z umetno vzpetino, ki naj bi preprečevala hrup in vidno okoljsko degradacijo, na zahtevo komisije iz Proseniškega bodo predhodno pridobili ekspertizo o možnih vplivih na okolje, društvo Civilna družba Celje pa bodo tožili zaradi neresničnega navajanja podatka, da je sadra radioaktivna.

Gospoda Brunška, ki je v bližini rezal sadno drevje, sem vprašal, kako je s tem odlagališčem:

"Res je le, da imamo pogodbo s Hudournikom, da nam do leta 2004 zasuje tisto globačo za hišo. Delajo odlično in kmalu bomo namesto povsem neuporabne zamočvirjene jame imeli tam ravno travnato površino. Ni res, niti tolarja ne dobimo za to. Nikogar ne ogrožamo, nikomur ničesar nočemo, toda saj veste,

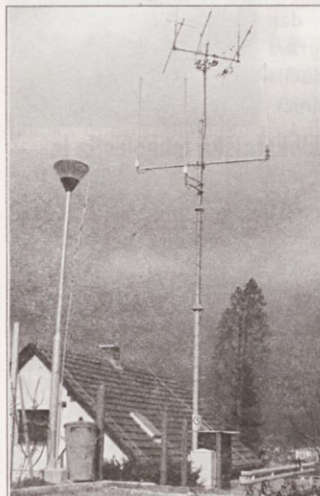


Deponijska idila

štrleli tudi večji kosi železa, gradbenega lesa, opazil pa sem tudi različne manjše odpadke, smeti. Pred gradbiščem se je že razprostirala okrog 1 ha velika lepo zravnana in s svežim humusom pokrita površina. Le kdo bi vedel, kaj vse se skriva pod njo.

“Ratajeva” GSM postaja in zdravje

Nadaljevalka o tako imenovani “Ratajevi” GSM bazni postaji v ulici Na Razgled se bo očitno nadaljevala vsaj na dveh frontah. Sosedje so trdno odločeni, da zadevi pridejo do dna, zato bodo naročili (in plačali) ustrezne meritve; Šentjurske novice pa naj bi se znašle na sodišču, ker naj bi nezakonito motile posest Ratajevih. Ni pa znamenj, da bi občani



odprli še trejo frontno linijo, proti KS in županu, ki sta morda glavna krivca zapleta, saj sta očitno dala soglasje za postavitve te postaje brez soglasja ali obveščanja neposrednih sosedov. Na obzorju tudi ni videti možnosti, da bi počasi na vse skupaj pozabili, saj so ravno v zadnjem času v medijih vse bolj aktualne in moderne razprave o tako imenovanem elektromogu, elektronski poluciji okolja, na primer o radarjih na Menini, škodljivih posledicah Vatikanskih radijskih oddajnikov, pa o škodljivosti mobilnih...Da o elektromagnetnih poljih okrog daljnovodov ali tudi električnih aparatov v domači hiši sploh ne govorimo. Revolt stanovalcev v ulici Na razgled je povsem logična reakcija na skorajda skrivnostno postavitve teh naprav kar sredi naselja, pa čeprav gre za amatersko radijsko postajo in za GSM in NMT bazno postajo tako male jakosti, da verjetno res ustrezata predpisanim normam. Toda nesporno gre za poseg v bivalni prostor, ki občane tako ali drugače vznemirja, če že ne dokazano zdravstveno, pa zagotovo vidno, zato imajo brez

dvoma pravico najmanj do polne informiranosti. Te pa v šentjurskem primeru zagotovo niso bili deležni.

Elektromagnetno valovanje je škodljivo

Bližnji sosed GSM postaje primarij Moser se je načelno s to trditvijo strinjal, je pa odločno odklonil, da bi kar koli rekel o konkretnem problemu. On osebno nima o posledicah EM valovanj nobenih podatkov in ne čuti nobenih posledic. Po njegovem mnenju je pravi naslov za našo dilemo Ambulanta medicine dela Dragiše Čoloviča.

Toda tudi pri doktorju Čoloviću nismo prišli dalje od načelnih ugotovitev strokovne literature, ki dopušča negativne vplive elektromagnetnih polj na človeka. Tudi o možnostih povzročanja psihičnih težav in celo rakavih obolenj. Zlasti razburljivi so podatki o šestkratno povečani obolevnosti za levkemijo v okolici vatikanskih radijskih postaj. Ali je lahko tudi “Ratajeva” postaja vir takšnih škodljivih sevanj, seveda ni mogel in hotel ocenjevati.

Je soglasje za postavitve GSM postaje zakonito?

Če odmislimo morebitno psiholiško “škodljivost” bazne postaje, je edina konkretna prijemljiva dilema, ali je Občina ravnala zakonito, ko je dala svoje soglasje Mobitelu za postavitve bazne postaje brez obveščanja in soglasja neposrednih sosedov? Pa tudi brez ustreznih meritev.

To vprašanje smo pisno zastavili pravni službi Urada župana in jih zaprosili za odgovor v roku, ki bi še dopuščal objavo v tej številki ŠN. Svetovalka župana za pravne zadeve je bila dokaj slabe volje in je pri priči povedala, da tako hitro pač ne bo šlo. Prav, pa naslednjič.

Kaj je v resnici rekel Mestni svet

Tajnik Gorazd Bebar mi je brez oklevanja pokazal oba dokumenta v tej povezavi. 29. junija je Mestni svet pred izdajo mnenja o postavitvi GSM postaje zahteval ustrezne meritve, po predložitvi dokumentacije o desetih meritvah po vsej Sloveniji (ne pa tudi v Šentjurju), pa je 3. avgusta 1999 izdal pozitivno mnenje.

Ali bi bil Mestni svet po zakonu ali kakšnem drugem predpisu dolžan predhodno obvestiti ali celo vprašati prizadete občane, pa tajnik Bebar ni vedel. Kdo bo plačal naknadne meritve

Očitno bo to breme padlo na ramena zaskrbljenih občanov. Le v primeru, da uporabno dovoljenje za GSM postajo še ni bilo izdano, podatkov o njem pa ni zaslediti, bi jih bilo mogoče obesiti investitorju. To bi pa morala zahtevati vsaj KS, če že ne Občina. Seveda bi bilo najlepše, če bi ta strošek prostovoljno in sosedom na ljubo prevzel kar tisti, ki s to postajo menda celo služi. Torej družina Rataj. Kar pa je malo verjetno, saj napeti sosedski odnosi ne kažejo na spravljiv konec te zgodbe.

F.K.

Kaj pravijo na Mobitelu

Tik pred izidom te številke ŠN smo dobili tudi prispevek družbe Mobitel na to šentjursko temo. Zaradi prostorske stiske objavljamo le tisti del njihovega dopisa, ki vsebuje nove podatke.

Takole pišejo:...V mesecu decembru 2000 je bila opravljena tudi meritev bazne postaje v Šentjurju. Iz sklepnega poročila Zavoda za varstvo pri delu ZVD-NIS-12-00-34-BA citiramo: “...ugotavljamo, da obremenitev okolja s sevanjem izven zaščitene okolice delujoče GSM bazne postaje v Šentjurju ne presega vrednosti, ki jih predpisuje Uredba o RM sevanju v življenjskem okolju in mednarodni standardi in je takšna sprejemljiva za okolje.” Ta študija je v naših arhivih in si jo zainteresirani lahko ogledajo.

...V Mobitelu pri gradnji omrežja posvečamo veliko pozornost varnosti sistema in njegovega vpliva na okolje. Pri tem lahko nesporno ugotovimo, da za v članku v Šentjurskih novicah nakazane težave krajanov po strokovnih podlagah ne more biti razlog GSM bazna postaja.

Stanislav Smolnikar, svetovalec direktorja za odnose z javnostmi.

Priložili so tudi sklepe iz študije Elektro tehnične fakultete, ki je ugotovila, da je gostota sevanja v najbližjih prostorih pod anteno 100 do 1000 krat pod dovoljeno vrednostjo. Gre pa očitno za pomoto, saj je na njej letnica 1996. Upajmo, da nam bodo do prihodnje številke poslali tudi rezultate šentjurskih meritev iz leta 2000.



Kozmetični salon “BARBARA”

**NOVO z
BIODROGA preparati:**

1. “MINI-LIFTING tretma” za kožo na obrazu s kolagenskimi blazinicami:
 - ✿ koži intenzivno nudi vlago
 - ✿ tkivo postane napeto
 - ✿ koža dobi svež - mladosten izgled
2. “BODY FORMING” - obloge za telo iz morskih alg, mleko-med:
 - ✿ pomaga pri procesih razstrupljanja in hujšanja
 - ✿ vidno zmanjša zastajanje vode v telesu in občutek teže v nogah

VABIM VAS K OBISKU !

Tržnica Šentjur
tel. 03/57 40 330

Kje je 563 milijonov?

Zgodam in nezgodam divje privatizacije v bivšem KK Šentjur še ni videti konca, poulična ugibanja o nezakonitem prilaščanju družbenega premoženja, ki naj bi si ga privoščili bivši (in mnogi še sedanji) zaposleni v tem šentjurskem podjetju, pa očitno niso bila iz trte izvita. Po drugi reviziji lastninskega preoblikovanja tega podjetja sta novi lastnik Meje Trdnjava pid d.d. iz Velenja in družbeni pravobranilec vložila tožbo za vračilo 563 milijonov tolarjev, ki naj bi jih bila nezakonito pridobila nekdanja by pass firma Slom d.o.o. na račun družbenega kapitala tozdr Meja KK Šentjur.

O tako imenovanem Staničevem modelu lastninskega preoblikovanja, ki so ga prakticirali bivši tozdr KK Šentjur, smo že večkrat pisali. Matične družbene firme so ustanovljale zasebne ali mešane vzporedne firme, v lasti posameznih vodilnih delavcev ali tudi več zaposlenih v družbenih firmah, na katere so potem na takšen ali drugačen način skušale preliti družbeni kapital. Tako je leta 1991 tudi 117 zaposlenih v bivšem tozdr KK Šentjur ustanovilo mešano podjetje Slom d.o.o., ki je imelo sedež na istem naslovu in ga je vodila več ali manj ista garnitura kot družbeno podjetje. Slom d.o.o. se je ukvarjala s komercialnimi posli, prelivala denar na svoj žiro račun, dajala kratkoročna posojila svoji matični firmi..., skratka ustvarjala dobiček na račun matične firme. Samo zaradi obresti naj bi matična firma izgubila 41,5 milijona SIT. By pass je delal z dobičkom, Meja pa z izgubo. Prva revizija lastninskega preoblikovanja je imela za posledico knjižno povečanje družbenega kapitala za 283 milijonov SIT.

Po pisanju Ljubljanskega dnevnika pa ta privatizacijska zgodba še ni zaključena. Zapletalo naj bi se še okrog hladilnice na Slomu, ki jo je s pomočjo republiških rezerv (tudi po prizadevanjih takratnega predsednika IS Grdine) že davnega leta 1991 zgradila Meja p.o., a jo je takoj prenesla na svojega zasebnega dvojnika Slom d.o.o. v obliki brezobrestnega posojila in to za samo 38% realne vrednosti. Samo pri tem prenosu naj bi matično podjetje izgubilo 186 milijonov tolarjev. Konec leta 1998 je znašala revalorizirana vrednost tega izgubljenega kapitala že 376 milijonov SIT. Skupno naj bi by pass Slom d.o.o. oškodovala Mejo d.d. kar za 563 milijona tolarjev. Te transakcije so bile knjižene leta 1996, kar je bilo tudi vzrok veliki poslovni izgubi v Meji d.d. v višini 280 milijonov SIT.

Kljub temu pa je Meja d.d. očitno preživela, lastniki Sloma d.o.o. pa niso pretirano obogateli. Kje so torej posledice te divje jage za družbenim kapitalom in kje je 560 manjkajočih milijonov?

Kaj pravijo v Meji

Ing. Jože Fidler, direktor Meje:



“Kje je ta vrednost, ki je realna in izvira iz Meje in družbenega kapitala, bi težko rekel. Hladilnica je morda vredna le polovico tega zneska. Slom d.o.o. je pač samostojna družba in le oni sami vedo, kako gospodarijo. Nekaj je gotovo šlo tudi v žepe lastnikov v obliki dividend.”

Kako se po Vašem mnenju lahko konča ta zgodba?

“Menim, da je zadeva tako daleč, da se skoraj drugače ne more končati, kot da pid Trdnjava, Meja in družbeni pravobranilec tožbo dobimo. V tem primeru verjetno ni druge rešitve kot stečaj Sloma d.o.o. in vrnitev njenega premoženja pod streho Meje.”

Kaj pomenijo oziroma so pomenile te lastninske zdrahe za Mejo?

“Kar veliko. Naša gospodarska osnova je bila in je še prizadeta najmanj 20 odstotno. Iz stečajne mase bi kot velik upnik verjetno pridobili hladilnico, s čimer bi si zagotovili trdnjši položaj na tržišču.

Ali je res, da Meja ne hladi svojega sadja v “svoji” hladilnici, ker je le ta dražja od konkurence?

“Da, res uporabljamo tudi druge hladilnice. Slom d.o.o. je pač samostojen gospodarski subjekt in kot takšen pač legitimno zasleduje svoje gospodarske cilje.”

In kaj v Slomu

Ing. Mohor Holešek, direktor Sloma d.o.o.:

“Kaj je v tej zgodbi res in kaj ni res, je zelo težko reči. O tem bo odločalo sodišče in osebno mislim, da bo imelo zelo težko delo. Sam sem direktor Sloma d.o.o. od leta 1998, zato bi seveda zelo težko rekel karkoli drugače, kot je zapisano. Očitno je tu šlo res za oškodovanje družbenega premoženja, verjetno tudi za fiktivne vložke, toda številka, ki se navaja, je zelo zelo nategnjena. Moja ocena je, da bo številka na koncu približno desetkrat manjša, kar pa za Slom d.o.o. ne bi smelo biti

usodno. Od leta 1994, odkar smo povsem ločeni od Meje, poslujemo z dobičkom in mislim, da smo v stanju s krediti zadevo pokriti. V kolikor pa bi sodišče odločilo o bistveno večji vsoti, je jasno, da se stečaju ne bomo mogli izogniti.”

Kje je teh 560 milijonov? So v vaši firmi, ali pa so si jih tako ali drugače razdelili lastniki, to je bivši delavci v DKP Meja?

“Že prej sem povedal, da gre za močno nategnjene številke, ki nimajo realne osnove. Že takrat, ko se je hladilnica gradila, ni bilo vse čisto, saj je to bila po moji oceni najdražja hladilnica v vsej Evropi. Njena revalorizirana vrednost bi danes znašala preko 500 milijonov SIT. Knjižna vrednost Sloma d.o.o. je le okrog 250 milijonov, tržna vrednost pa verjetno še za 100 milijonov nižja. Povsem nova sodobna hladilnica s skoraj enkrat večjo kapaciteto stane danes okrog 300 milijonov SIT.

Ne, tudi lastniki zagotovo niso obogateli. Iz naslova dividend je v zadnjih petih letih bilo izplačanega vsega skupaj okrog 10 milijonov tolarjev. Res pa je, da so lastniki hladilnice, kar pa jim zaradi zelo restriktivne družbene pogodbe ne daje veliko. Če pa slučajno izgubimo to tožbo, bo pa tudi za njih vse izgubljeno.”

Zakaj ne hladite tudi za Mejo?

“Meja je bila tista, ki se je odločila za drugo hladilnico. Mi se pač moramo obnašati tržno, kar pomeni, da moramo imeti hladilnico polno. In jo tudi imamo. Hladimo pa predvsem zase, lastna jabolka. V teh letih, kar delamo samostojno, smo za štirikrat povečali svoj tržni delež in so količine, ki bi jih lahko dobili v Meji, že absolutno premale za nas.”

Zadeva je očitno precej zapletena, toda nesporno je, da pravljanje ni v korist nobeni strani. Ali ni nobene možnosti za pametno poravnavo in skupno uspešnejše nadaljevanje?

“Gotovo bi to bila dobra rešitev, toda zdi se, da se zanjo v Meji najbolj ne navdušujejo. Morda bi bilo še najbolje, če bi skupaj z zasebnimi sadjarji ustanovili povsem novo podjetje, kar bi bilo tudi v skladu z redom, ki prihaja iz EU.”



Mestna trta je rodila "kmečki vinček"

V nedeljo pred Jožefovim se je zgodilo obredno rezanje modre kavčine, trte, ki so jo vzgojili iz pred tremi leti zasajenih cepičev z znane štiristoletne mariborske trte z Lenta. Mestni viničar Aci Urbajs je bil kar rahlo razočaran nad zanimanjem občinstva, saj je poleg tistih, ki so bili

postopku: trgatev, prešanje, vinarjenje...Polovico pridelka smo pri priči pospravili, ena buteljka pa bo šla v arhiv. Za Malovrhov stoti rojstni dan, je bil zelo pozoren podžupan Čokl.

G. viničar, kako ste zadovoljni s pridelkom?



tam več ali manj po službeni dolžnosti (gospodar vinske trte župan Malovrh, podžupan Čokl, "mestni župan" Erjavec, mladinski poslanec Diaci), bila navzoča le peščica vinarških navdušencev. Toda prav navzočnost najpomembnejših šentjurskih oblastnih mož je pokazala, da le - ti dajejo temu simbolu vina in vinarstva izjemen pomen. Rez je bil končan en dva tri, navzoči smo dobili nekaj rozg, ki jih bomo (naj bi jih) zasadili in občudovali nekeje v domačih logih, nadaljevanje za omizjem v vinoteki pa se je zavleklo za dobro urico. Kot po navadi je bil najbolj zgovoren gospod Martin Hajnšek, ki je s svojimi vinogradniškimi in pivskimi dogodivščinami zasenčil tudi tako prekaljene častilce vina in vinske trte, kot so Aci Urbajs, Čokl in Malovrh. Za uvod smo hkrati z Rajkotovo ocvirkovko poskusili Hajnškov ponos, modro frankinjo z Rifnika, za vrhunec obreda pa še lansko letino s šentjurske modre kavčine. Mestni viničar je pridelal 2,6 litra vina, vse po pravem

"Hm, ja, kar dober kmečki vinček", je bil njegov presenetljiv odgovor. "Kaj več se s te trte zaenkrat ni dalo pridelati, pa čeprav trti tale lokacija med cesto in Ipavčevo hišo kar paše. Zelo bujno rase, sladkorna stopnja pa je le bila prenizka (okrog 13), za kaj več. Moram pa povedati, da bo naša trta nekaj posebnega, saj jo bomo od letos naprej negovali po biodinamični metodi, kar pomeni brez kemije. Pa še nekaj bi rad poudaril, v nasprotju z dogajanjem po drugih krajih, kjer so trto nepridipravi bodisi polomili ali obrali, je naša trta preživela brez poškodb, pa tudi niti ena jagoda ni izginila z nje, kar kaže na to, da jo je tudi naša mladina vzela za svojo. No, nekaj zaslug ima tudi g. Kukovič, ki je njen strogi varuh."

Prav, tudi tako se lahko zadeva razume. Sam sem pa prej pomislil, da grozdje na brajdi tik ob cesti, verjetno tudi primerno osvinčeno in zaprašeno, pač ni moglo biti posebno mamljiv izziv mimoidočim.

F.K.

Z VODOVODI PO STAREM, ODPLAKE PA V VOGLAJNO



Vodovod je kljub našemu novodobnemu liberalizmu še vedno nekoliko čudna zadeva, skoraj nekaj podobnega kot neodtujljiva človekova pravica. Tu demokracije ni. Če oblast, državna in občinska, zaukaže, kako je treba ravnati z vodo, je to tako in nič drugače.

Kajpada le na papirju.

Tri leta je že od tega, ko smo tudi v Šentjurju v precejšnjih porodnih mukah povili predpis, da so vsi vodovodi javni, da jih

je potrebno strokovno servisirati, zdravstveno nadzirati, plačevati razne takse, oziroma kar predati v upravljanje JKP.

O tem, kako uspešno smo poddržali našo vodooskrbo, sem se pogovarjal z direktorjem JKP ing. Gorjupom:

"Ni bilo tako hudo, oziroma se je komaj kaj spremenilo. JKP je v sistemskem smislu prevzel v upravljanje le vodovodni sistem v Lutru, vsi drugi manjši vodovodi pa funkcionirajo po starem. Pa še lutrski vodovod smo dobili bolj zaradi sila neugodnih cen konjiške vode kot zaradi občinskega odloka. JKP oskrbuje z vodo okrog 13 000 občanov, okrog 5000 občanov pa se oskrbuje z vodo tako kot prej. Ali manjši lokalni vodovodi delajo po predpisih, res ne vem. Nekaj sem slišal, da jim zdravstveni nadzor zagotavlja Občina, kar pa skorajda ne verjamem, saj bi v tem primeru podirala svoj sistem. Moram pa priznati, da imamo kar srečo, da nihče občinskega predpisa ne jemlje preveč resno, saj bi za solidno obnovo na novo priključnih virov in vodovodov rabili vsaj dva kompletna občinska proračuna. Takšnih denarjev pa seveda v Šentjurju ni in jih tudi ne bo tako kmalu. Tako se bo javno vodovodno omrežje verjetno še naprej širilo postopoma, spontano, tako kot se je to dogajalo tudi do sedaj. Ko z našim omrežjem pridemo do samooskrbnega kraja, se posamezniki priključijo k nam, lokalni vodovod pa prične počasi odmirati."

Sta naša oskrba in cena vode primerljiva s cenami v sosednjih občinah?

"Ocenjujem, da je oskrba solidna in večjih težav z vodo nimamo. Glede cen pa je tako, da smo ob zadnji podražitvi bili res med dražjimi občinami, danes pa smo že kar pod slovenskim povprečjem. V Celju so med tem časom, na primer, kar dvakrat podražili vodo. Mi podražitev načrtujemo šele za drugo polovico leta."

Je po tudi Vašem mnenju oskrba s pitno vodo že kar samodejna pravica vsakega občana?

"Zakonsko ne. Toda smo v 21. stoletju in bi rekel, da gre za pravico, ki pa jo je treba plačati."

Načrti?

"Pripravljamo projekt za Rifnik, v treh letih naj bi imeli vodo na Prevorju, še prej pa v Hrastju, Žamerku in Dobrini. Verjetno že letos."

Kako napredujete s čistilno napravo? Kolikšen odstotek odpadnih voda v naši občini sploh očistimo, preden jih spustimo v odprte vode?

"Čistilna naprava je povsem občinska zadeva. Na njej delajo menda skupaj s Klavnico. Seveda jo potrebujemo, toda še prej potrebujemo kanalizacijski sistem, ki nas ne bo stal nič manj kot sama čistilna naprava. Ob tem pa ostaja še povsem nerešen problem, kam z odpadnim muljem. Odlaganje na deponiji v Bukovžlaku je sila neracionalna in kratkotrajna rešitev. Na tem področju je še veliko nedorečenih problemov.

V naši občini očistimo vsega okrog 100 000 m³ komunalnih odplak, vsaj 700 000 m³ pa jih gre naravnost v odprte vode, kar je seveda nedopustno. In smo spet pri denarju. Letos načrtujemo izgradnjo mehanske čistilne naprave v Dramljah s pomočjo sredstev iz naslova zadržanih taks zaradi prekomernega obremenjevanja voda. Kaj več pa ne.

F.K.

S tiskovne konference na Planinci

Izselitev! Kam?



Alojzija

Sklep inšpekcije, da se mora 10 stanovalcev razvpite črne gradnje na Planinci takoj izseliti iz novo zgrajene stavbe, je bil vzrok za sklic novinarske konference, ki sta jo skupaj pripravila Ekološka kmetija Planinca in Slovensko ekološko gibanje.

Kljub temu, da je bila to že 3. tiskovna konferenca teh dveh sklicateljev, je bilo zanimanje novinarjev še kar spodbudno. Pa čeprav je kar 8 napovedanih referentov nakazovalo bolj znano zgodbo o jari kači, kot nova dejstva. Ta bojazen se je več ali manj tudi uresničila. Navzoči okoljevarstveniki, očitno veliki simpatizerji ekološke kmetije na Planinci, so nas dobro uro prepričevali o nujnosti varstva okolja, pridelave zdrave hrane, roparski potrošniški kulturi... eksaktnih podatkov o problemu črne gradnje "poslovno - stanovanjskega objekta" pa ni bilo ravno v izobilju. Zvedeli smo, da ga je 9 ljudi zgradilo v 9 mesecih, da so vanj vložili 107 000 DEM in seveda veliko, veliko dela, da jim je inšpekcija ukazala izselitev in da rušenje pride v poštev, ko bodo porušili vse starejše črne gradnje, in še potem samo preko njihovih trupel. Sicer pa naj bi postopek legalizacije še tekkel. Gospa Edita je v svojem sporočilu za javnost tudi povedala, da je povpraševanje po njihovih pridelkih, pridelanih ekološko nesporno v skladu s slovensko zaščitno znamko Biodar, zelo veliko, tolikšno, da vsem ne morejo ustreči.



Edita

Mimogrede smo tudi slišali, da je lastnica kmetije izključno le Alojzija Erjavec, od 10 odraslih (in treh otrok), ki na kmetiji živijo, ni nihče zaposlen, 6 pa jih je prijavljenih na Zavodu za zaposlovanje. Po tem, da bi tudi drugi formalno pravno uredili svoje solastništvo, ne čutijo nobene potrebe, saj si popolnoma zaupajo. Na Planinci ni več Sai centra, to zgodbo so po besedah gospe Alojzije dokončno preživeli. Je le še praktični in bodoči učni center za sonaravno bivanje.

Ampak bolj atraktivno je bilo dogajanje izven konference. Že ob prihodu so nas v še ne dokončno zgrajeni avli pričakali svečano oblečeni stanovalci spornega objekta. Ob mogočnih zvokih dveh klavirjev, ob spremljavi violine in kitare sta v

počastitev pomladi in dneva voda zaplesala Gabriela in Krasnov (njihov plesni mentor), oblečena v elegantne svetle plesne obleke. Za Planinco res kar nenavaden kulturni dogodek, in to na presenetljivi ravni. Kot sem kasneje razumel g. Kača iz žalskega Izvira d.o.o. (Izvir je za Planinco pripravil projekt p o d j e t n i š k e samozaposlitve, ki ga je s 450 000 SIT financirala država), bo ekološka kmetija

te vrste duhovnost ponudila svojim gostom, seveda poleg zdrave hrane in neomadeževane narave. Prijetno nas je presenetila tudi gospodinja Darja, v belih rokavičkah in v elegantni svetli dolgi obleki, z bogato obloženo mizo. Ajdovo - koruzni žganci, kisló zelje, rastlinski "zrezki", hrenova omaka, grobozrnat črn kruh s krlji, pečena jabolka z medom, potica, na Planinci pridelana "kava" - vse seveda pridelano bio, brez gnojil, brez škropiv. Odlična pojedina, ki smo jo zaključili s sproščenim "filozofiranjem" o vsem mogočem, o ekologiji, bogu, smislu življenja in podobno. Tudi o tem, ali je njihova črna gradnja zakonita ali ne. Le tu smo si prišli rahlo navzkriž; osebno bi ji še dopuščal dobršno mero legitimnosti, legalnosti pa vendarle



Klavdlj

ne. Kljub temu sporu so mi ob odhodu podarili dobro merico svojega kislega zelja, ki sem ga med kosilom glasno hvalil.

Skratka, kar lepo popoldne je bilo. Vse kaže, da se Planinca v resnici spreminja in nepreklicno zapušča skrivnostni in nerazumljivi svet Sai Babe.

F.K.

Vaša mnenja pričakuje Šentjurski forum

Spletno stran ŠN je v slabih dveh mesecih delovanja obiskalo več kot 750 obiskovalcev, od tega skoraj 500 v mesecu po izidu februarske številke. Z odzivom smo zadovoljni, zahvaljujemo pa se tudi vsem, ki ste nas pohvalili in nam predlagali nekatere izboljšave. Zaključili smo tudi s prvo anketo, ki se je je udeležilo 85 obiskovalcev strani. Spraševali smo, kaj naj bi se prioriteto gradilo v Šentjurju. 41 obiskovalcev (48 %) jih je menilo, da stanovanja, 18 (21%) se jih je odločilo za občinske objekte, 14 (16%) za športne objekte, 2 (2%) za šole, 10 glasovalcev (13 %) pa bi gradilo kaj drugega. Na naslovu www.myfreehost.com/sentjur-ske-novice/

se nahaja že nova anketa, v kateri obiskovalce sprašujemo o stanju športa v naši občini. Najbolj zanimiva novost na strani pa je rubrika, ki smo jo poimenovali Šentjurski forum. V njej ste k sodelovanju vabljeni vsi, ki vas srbijo prsti in jezik, oziroma menite, da je vaše mnenje dovolj pomembno, da ga zaupate širnemu svetu. Tem zaenkrat ne bomo določali, seveda pa pričakujemo, da bodo razprave med obiskovalci strani potekale okrog šentjurskih problematik, naj si bo to politika, gospodarstvo, šport ali kaj četrtega. Seveda pa lahko na spletnih ŠN še vedno najdete najmanj tedensko obnovljene kratke komentarje dogodkov, ki so se zgodili na Šentjurskem, ogledate pa si lahko tudi program vseh prireditev za tekoči mesec v občinah Šentjur in Dobje. Vaše informacije, mnenja, pohvale in graje še vedno pričakujemo na elektronskem naslovu sn_obvestila@email.si

L. H.

Anketa

Kje je šentjurski šport

Pravijo, da brez športa več ne gre, kajti postal je sestavni del našega življenja. Z njim nadomeščamo veliko za veselje do življenja potrebnih adrenalinskih šokov, ki so jih doživljali naši davni predniki v boju za obstanek. Obvladovanje svojega telesa, občutek, da zmoreš, užitek ob igrah z žogo, tekmovalnost, slast zmage... so tiste prvine, ki jih v najmanj škodljivi obliki nudi le šport. Toda šport ni nekaj takega, kar bi nam bilo dano od rojstva, zanj je potrebno tudi nekaj storiti. Vsak zase in družbena skupnost za vse.

Je v Šentjurju šport ustrezno organiziran, kaj hvalijo in kaj grajajo, kaj ni bilo prav storjenega in kaj bi še bilo potrebno storiti, smo spraševali naše anketirance.

Miran Borko, učitelj športne vzgoje v OŠ Dramlje:



"Ne, naš šport ni najbolj organiziran. Res je, da imamo zelo uspešen košarkarski klub in nekaj zelo dobrih posameznikov, toda tu gre praviloma za entuziaste in ne za sistem. Včasih smo imeli sindikalne

športne igre, šport po podjetjih..., danes je vse to več ali manj skrahiralo. Po letu 1991 je občinska športna zveza izgubila svoje pristojnosti, šport je prešel direktno pod občinsko oblast, ki pa v Šentjurju za šport nima posluha. Pa ne le vodstvo, tudi občinski svetniki ne vidijo dalje od potreb svoje vasi. Takšna je pač naša športna kultura. Kaj storiti? Vsaj to, kar imajo druge občine, zaposliti na občini strokovnjaka, ki bo zadeve vzel v svoje roke.

Martin Belej, 38 let, iz Voduc:



Bolj poznam le razmere v Slivnici, verjetno pa je podobno tudi drugje. Mladi se za šport absolutno premalo zanimajo. Včasih smo se skoraj tepli, kdo bo igral v kakšni ekipi, zdaj pa tega več ni. Kaj je vzrok? Predvsem ni človeka

in organizacije, ki bi mlade pritegnila. In ni denarja. To velja tudi za občinsko raven. Poglejte, košarko igramo v šmarski medobčinski ligi, tudi naša nogometna ekipa je zimsko prvenstvo igrala v Šmarju. Ne le, da so sosedje v Šmarju bolje organizirani, imajo tudi boljše pogoje in manjše finančne obremenitve za ekipe. Seveda je problem tudi v denarju, toda tega zagotovo tudi v Šmarju ni na pretek, a vendar bolje funkcionirajo. Motorji, muzika, žuriranje... so sedaj prve preokupacije večine mladih. Več poudarka bi bilo potrebno dajati športni vzgoji.

Žan Žafran, 17 let, iz Bukovja:

Na splošno se mladina manj ukvarja s športom, bolj nas privlači glasba, mene na primer tudi literatura. Ne, ne gojim nobenega športa, se pa za šport zelo zanimam in ga spremljam. Moja ocena je, da je šport v šentjurski občini, kljub nekaterim dobrim

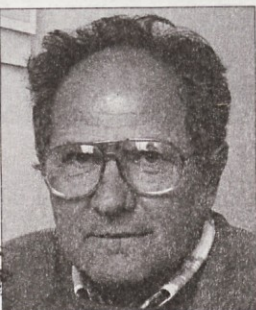


preveč in zanj verjetno tudi premalo naredi. **Zoran Leskošek, predsednik Športnega društva Slivnica:**



spodbuditi mlade, ne vem. Morda z večjo finančno pomočjo občine. Odločno premalo naredijo šole, to vsaj velja za Slivnico. Poglejte tja skozi okno, košarkarsko igrišče je že dve leti brez košev, ker so prejšnji sprhnili, šola pa je menda zanje namenjen denar porabila za druge namene. Prej je bilo to igrišče zdravo zbirališče mladih, zdaj pa so se hočeš nočeš morali usmeriti na cesto in gostilno. Pa ne bi mogel reči, da na Občini nimajo posluha za šport. Enkrat sem prosil Peperkota za mreže in ni bilo nobenih težav."

Polde Tanšek, učitelj športa na OŠ Hruševce:



bolje je bilo, kot je sedaj. Ni povezav, koordinacije, denarja...Še najbolj pa nam manjka dober organizator športa. Pri Športni

profesionalnim ekipam, kar zapostavljen. Vsaj za slivniški šport velja, da lažje najde svoje povezave v Šmarju kot v Šentjurju. To je gotovo tudi posledica dejstva, da se šentjurska občinska oblast za šport ne zanima

zvezi bi morali imeti profesionalca. Vidimo, kako zadeve odlično tečejo v Šmarju, Konjicah, Celju, pri nas pa se pogovarjamo in pogovarjamo, nič pa se ne naredi. Na Občini se vse ustavi. Pred časom nam je Pungartnik veliko obljubljal, ampak od njegovih obljub ni bilo nič. Dokler ne bomo imeli profesionalnega strokovnjaka, ne bo šlo."

Danijel Gomzej, Šentjur



Šentjurski šport spremljam že od malih nog in zame je pomembno, kaj se na tem področju dogaja. Gospodarsko šibka občina kot naša si razumljivo ne more privoščiti delovanje

več kot ene dobre ekipe. Seveda pa bi se v sami organiziranosti dalo še marsikaj narediti. Še vedno je premalo mladih vključenih v športne aktivnosti, ki jim jih je treba tudi ustrezno predstaviti. Šentjurska politika si ne bi smela dovoliti odvzemati športu namenjeni denar kot se je to že večkrat dogajalo. Nujna je tudi ureditev in skrb za športno infrastrukturo, še posebej v športnem parku, kar se vleče že predolgo.

Poleg glavnih športov imamo v Šentjurju tudi nekaj talentov v drugih, obrobni disciplinah, ki jim pomanjkanje finančnih sredstev pomeni veliko oviro. Lanski uspeh Pepevnikove ekipe je vrhunstvo.

F.K., br

Izumiramo

Zbirno poročilo matične službe za leto 2000 spet kaže negativno bilanco. Še leta 1999 smo na območju UE Šentjur imeli več rojstev (237) kot smrti (210), letos pa nas je statistika spet porinila pod vodo. 185 naših soobčanov nas je za vedno zapustilo, novih pa smo "pridelali" komaj 166.

Ampak, kaže nam na bolje: število porok se je od 61 v letu 1999 povečalo na 70 v lanskem letu. In kjer so ohceti, tam so po navadi tudi hitro zraven tudi otroci. Po prvih ohcetnih projekcijah za letošnje leto pa tudi na kaže preveč slabo: na matičnem uradu so povedali, da so tisti najbolj željeni termini že skoraj povsem oddani.

Ampak, ne obupajte! Po potrebi bodo delali tudi nadure.

Iz KS Slivnica

Bo tudi Slivnica občina?

Predsednik sveta KS Slivnica Dušan Polenšek je sogovornik, ki ga ni mogoče izzvati. Njegove izjave so premišljene, naravnane tako, da nikogar ne prizadevajo, zato človek dobi vtis, da je Slivnica kraj, kjer znajo složno in zelo uspešno organizirati množične družabne prireditve, o konfliktih pa ni ne sluha ne duha. Toda ta vtis je varljiv, kajti po mojem mnenju je Slivnica kraj precejšnjih notranjih napetosti, ki bodo slej ko prej prišle na dan. KS s Turističnim društvom na eni, gasilci na drugi, cerkvena skupnost, čeprav nekaj vmes, pa vendarle na tretji strani, velikanski razvojni problemi, hendikepirano kmetijstvo, pomanjkanje podjetništva in delovnih mest, mrtvilo okrog jezera – to so možni generatorji nezadovoljstva, ki utegnejo lepega dne prevpiti mirnost predsednika Polenška. Ampak za zdaj očitno še ne.

Gospod Polenšek, kako vam gre v KS Slivnica?



“Denarja je vedno premalo, toda z lansko finančno realizacijo ne morem biti nezadovoljen. Iz proračuna smo dobili 12 milijonov, 5 milijonov smo imeli lastnih prihodkov, občina je v vodovode vložila okrog 30 milijonov,

država nam je sanirala dva grda plaza (Bukovje). Za režijo smo porabili 1,4 milijona, okrog pol milijona smo dali društvom, nekaj manj smo porabili za odvoz kosovnih odpadkov, vse drugo pa je šlo v ceste. V samem vodstvu KS resnično nismo imeli nobenih težav, jaz kot predsednik pa zagotovo nisem imel priložnosti niti za en sam prepir. Res se nam zapleta z lastništvom gasilsko – kulturnega doma, toda upam, da bomo tudi to težavo kmalu prebrodili, zato o tej temi ne bi še ničesar rekel.”

Skratka, v Slivnici je vse OK?

“Ne, to tudi ni res, zadeve, ki so v pristojnosti KS, so relativno urejene, je pa cel kup drugih težav. Država in Občina morata doreči, kaj narediti s cesto skozi center Gorice, nedorečeno lastništvo jezera nam povzroča razvojni zastoj, ki lahko postane usoden, nimamo kanalizacije, čistilne naprave, stavba Auree, ki je v lasti Občine, neizkoriščena umira... Za te zadeve nimamo niti projektov, da o začetkih resničnih sprememb niti ne govorim.”

Ima KS Slivnica zamisel, kako prebuditi turizem ob jezeru?

“Gre za področje izven našega dosega. Mi bomo poskušali le ohraniti svoj del obale, morda ga bomo poskušali tudi aktivirati, za kaj več pa spet nismo pristojni.”

Za kaj pa je sploh pristojna KS?

“KS je le malenkost več kot navadno prostovoljno društvo, ki krpa luknje po cestah in posluša očitke krajanov.”

Razmišljate o svoji občini?

“Krajanj v zadnjem času kar precej govorijo o tem, vendar resnejših poskusov v tej smeri nismo naredili. Mislim, da bomo morali sklicati

širši sestanek, da ugotovimo, kakšen je splošni interes. Očitno pa je, da ni mogoče uspešno usmerjati razvoja svojega kraja brez lastne občine.”

So v tej smeri aktivne vsaj vaše politične stranke?

“Stranke sicer imamo, ne bi pa mogel reči, da so kaj posebno opazne ali aktivne. Očitno gre tudi kar brez njih.”

Kaj pa Jimmy in njegov kamnolom? Včasih je bil to posel KS?

“Ne, od kamnoloma nima KS ničesar, pa tudi kraj sam ne. Le ceste nam pospešeno uničujejo. Od vsakega kubika materiala sicer nekaj pokasira občina, toda kje konča ta denar, pa res ne vem.”

Kako je biti predsednik KS? Računate na še en mandat?

“Je pa res še predaleč, da bi razmišljal o volitvah. Lahko le rečem, da je težko biti predsednik, če ti ni vseeno za domači kraj in ljudi.”

F.K.

Ves Šentjur je bil na Resevni

Množičnost je bila prva odlika letošnje borčevske spominske slovesnosti na Resevni. Okrog spomenika Cvetki Jerinovi in Dušanu Lahu se je zgrnilo preko 200 pohodnikov, od najmlajših prvošolčkov do pravih veteranov - zadnjih še živečih borcev in njihovih funkcionarjev. Je bilo “krivo” vreme – v resevniških gozdovih je bilo čutiti jasen dih pomladi – ali pa se je res pričela spreminjati miselnost Šentjurčanov? Če bo šlo tako naprej, bosta naslednjega 18. marca na Resevni tudi župan Malovrh in podžupan Čokl, ki ju doslej, verjetno iz načelnih razlogov, na Resevni še ni bilo videti.



Čeprav je Resevna v resnici šentjurski nadčasni mit, je vendarle očitno, da je hkrati tudi prikrit poligon rdeče – črne političnega nategovanja. “Kontinuiteta”, ki jo v tem primeru predstavljajo borci in vodstvo KS Šentjur mesto s predsednikom Združene liste Cvetom Erjavcem, si Resevno že kar ljubosumno lasti, novodobni “pomladanski” politiki z Malovrhom na čelu pa se je morda prav zaradi tega, ali pa tudi iz rešpeкта pred svojimi volivci, nekako izogibajo. Tej opredelitvi primerno vsako leto pripravijo program le učenci “rdeče” OŠ F. Malgaja. Ali borci že pri pošiljanju vabil “sekšajšo”? Prav možno je, kajti skoraj ne

verjamem, da bi tako spreten populist, kot je Jurij Malovrh, zavrnil njihovo povabilo za slavnostni nagovor. Zanimivo je, da je to priložnost takoj dobil novopečeni poslanec Stranke mladih Slovenije Diaci, ki pa ga vse do letos na Resevni nikoli še videli nismo. Ker so znane Diacijeve ambicije, da bi nasledil Malovrha na županskem stolčku, bi njegov resevniški privilegij - javni nastop - lahko pomenil, da se je šentjurska leva scena že odločila preko njega za naskok na oblast v občini? Do županskih volitev je namreč le še malo več kot dobro leto. Morda. Toda Diaci te svoje prve priložnosti ni bleščeče izkoristil. Previdno ponavljati znana in več ali manj splošno sprejeta dejstva je pač absolutno premalo za osvojitve simpatij. Treba bo iti v tveganja, treba bo pokazati precej več.

Sama slovesnost je potekala po standardem vzorcu: uvodna beseda predsednika krajevnega borčevske organizacije Rijavca, ki sta mu sledila Diacijeva nezahtevna govoranca in pozdravni nagovor Cvetja Erjavca. V kar uglajeno izvedenem recitalu učencev ni bilo najti pretirane količine inventivnosti. Hej brigade, ki jo je na saksofon odigrala ena od učenk, je bila odlična poteza in hkrati kar višek prireditve. Če seveda izvajamo

golaž in druženje v koči na Resevni, s katerim nas je pogostila mestna KS.

Imel sem srečo, da sem svoj golaž pojedel v družbi s gospodom Jerebom s Pešnice, borcem 14. divizije. Res si želim, da bi njegovo intimno partizansko zgodbo lahko slišali na primer tudi mladi recitatorji, ali pa vsaj njihovi mentorji, ker bi morda potem njihova predstava izzvenela povsem drugače. Žal te priložnosti niso dobili, je pa Resevna gotovo pravi kraj za podobne pogovore in razmišljanja. Da so letos borci prepustili besedo mladim, je morda logična posledica generacijske zakonitosti, kot mi je pojasnil g. Horvat, vsebinsko pa se je pokazalo kot zgrešeno. Mladi so se dobesedno izgubili v vsečni demagogiji, ki bi jo lahko obrzdale le živi pričevalci zgodovine, borci. Če bi hoteli?

Da, vsekakor, Resevna je danes mit, pesem svobodoljubja in ljubezni, dveh večno živih čustev, ki nam lahko osmišljata naš danes. Toda če ob tem zavestno prezremo vsa kruta ozadja, vrsto verjetnih čisto človeških napak in slabosti, ki so pripeljale do resevniške tragedije, pa končno tudi to, da je šlo za delček zgodovinsko zgrešene revolucionarne morije, je vsaj etično sporno, če že ne tudi absolutno neodgovorno.

F.K.

Z občnega zbora Veteranskega društva Sever

Kot da se naša država sramuje svojega nastanka

Kar pisana družina je zborovala v Gostišču Namig v Dramljah. Poleg številnih aktivnih policistov sem opazil kar veliko znanih obrazov, na primer Martina Hajnska iz Šentjurja, Romana Erjavca s Kalobja, predsednika OGZ Zupanca, Stopinška s Planine, predstavnika ZB Horvata, Brilejeve iz Golobinjeka, tri ali štiri gospe iz nekdanjega šentjurskega Motela in še več drugih. Okrog 40 ljudi, kar je vsaj zame bilo presenetljivo velika številka za članstvo v policijskem veteranskem društvu Sever, odbor Šentjur, ki mu predseduje nekdanji policijski inšpektor Franc Bevc.

Razpravo, ki je sledila Bevčevemu poročilu, bi lahko označil vse prej kot za živahno. Očitno je predsedujoči že uvodoma povedal več ali manj vse. Ugotavljali so, da je država precej krivična do vojnih veteranov vojne za Slovenijo, da se skorajda sramuje tega pomembnega zgodovinskega obdobja, zato so si zadali nalogo, da nekaj napravijo tako za zgodovino kot tudi za svojo dušo. Sodelovali bodo pri postavitvi regijske razstave v Celju, desetletnico osamosvojitve pa bodo počastili z izdajo ustrezne knjige, s proslavo na prvem mejnem prehodu v Dobovcu in z udeležbo na drugih spominskih svečanostih, pri čemer bodo sodelovali z drugimi veteranskimi organizacijami. Poskrbeli bodo tudi za medsebojno utrjevanje vezi ter družabnost.

O zgodovini in ciljih Veteranskega društva Sever sem se pogovarjal s predsednikom društva za celjsko območje Francem Bevcem, upokojenim policijskim inšpektorjem, ki pa se je v zgodovini slovenskega osamosvajanja zapisal kot eden od organizatorjev Manevrske strukture narodne zaščite na celjskem območju.

G. Bevc, za začetek morda nekaj o Manevrski strukturi teritorialne zaščite?

“Tu menda večjih zgodovinskih nejasnosti več ni. Dejansko je šlo za vzporedno vojaško-policijsko organizacijo, ki ima velikanske zasluge, da je naše osamosvajanje minilo brez kaosa, kakršen je zajel druge bivše jugoslovanske republike. Mnogi njen pomen danes povsem po krivici omalovažujejo, tudi z izrazom “desetdnevna vojna”, s katerim hočejo poudariti, da naj bi šlo več ali manj za opereto. To seveda ni res, šlo je za pravo vojno, z mrtvimi, ranjenimi in prestrašenimi ljudmi. Šlo je za dolgotrajne in temeljite priprave, za dogajanje, ki se je operativno začelo 1. decembra 1989 s prepovedjo tako

imenovanega “Mitinga resnice” v Ljubljani in končalo 26. oktobra z odhodom zadnjega vojaka JLA iz Slovenije. Če v vojni za osamosvojitve ne bi zmagali, bi vsi organizatorji in seveda še prej osamosvojitveni politiki končali bodisi v zaporih ali pred kazenskimi strelskimi vodi.”

Od kod poimenovanje vašega društva s “Sever”?

“Tako se je imenovala policijska akcija v času “Mitinga resnice”, ki pomeni prvo in zelo pomembno osamosvojitveno potezo. Seveda ni šlo le za ustavitev nekaj vlakov, temveč za veliko več. Več kot 8000 policistov je bilo takrat v polni pripravljenosti ustaviti morebitno posredovanje JLA in “naše” TO. Pomena tega datuma se policisti nadvse resno zavedamo, medtem ko ga novodobni politiki odpravljajo v pozabo. Ker pač niso bili zraven. Ob proslavi desetletnice tega dogodka v Cankarjevem domu so se nam skoraj vsi odpovedali.”

Ali tudi zato, ker je med vami, policijskimi veterani in med vojnimi veterani iz TO prišlo do nekakšnega rivalstva. Znano je, da ste se menda leta 1993 povsem razšli. Za kaj je pravzaprav takrat šlo?

“Šlo je pač za politiko. Vplivni veterani takratne TO so se čustveno in tudi drugače povsem navezali na Janšo in SDS ter vse skupaj peljali kot nekakšen privesek politike, čemur smo mi nasprotovali in nasprotujemo še sedaj. Veteransko društvo Sever ni privesek nobene stranke.”

Politika torej ni vaš cilj. Kaj pa so cilji vaše organizacije?

“Predvsem je naš cilj, da se obdobje osamosvajanja zgodovinsko realno ovrednoti in da se da policiji, ki je takrat držala dobesedno vse niti v svojih rokah, zaslužno priznanje. Danes je slovensko javno mnenje oblikovano tako, kod da nas sploh ni bilo zraven. Zbiramo gradiva, iščemo dokumente, napisali bomo knjigo. Žal smo tudi tu naleteli na nerazumevanje države, ki je vse arhive iz tega obdobja za 30 let zaprla v Gotenico. Kot drugo, doseči hočemo, da država prizna status vojnega veterana, ne le tistim, ki so držali prst na petelinu, kot se v prisposobi reče, temveč vsem, ki so kot sestavni deli sistema

omogočili njegovo funkcioniranje. Poskrbeli pa bi tudi radi za ustrezno spominsko obeleževanje osamosvojitvenega obdobja.”

Kaj pomeni status vojnega veterana?

“Morda celo več moralnega zadoščenja kot materialnih koristi. Vojni veterani za vojne za Slovenijo – večina članov šentjurskega društva ima ta status – ima pravico dvojnega pokojninskega štetja za čas od 27. junija do 18. julija, po 50. letu starosti mu država nudi dodatno zdravstveno zavarovanje, pravico do zdraviliškega zdravljenja, nekaj popustov pri javnih prevozi in nekaj malega pomoči v primeru socialne stiske.”

Ste veteranska organizacija, povezuje se z veterani vojne za Slovenijo, tudi z borci NOB, Meistrovimi borci. Kako bi reagirali, če bi se vam na takšen ali drugačen način poskušali približati na primer nemški mobiliziranci ali pa tisti redki preživeli domobranci? V bistvu ste vsi vojni veterani in vas pestijo podobne težave?

“Pogovarjali bi se vsekakor. Toda res je tudi, da je osnova, ki nas povezuje, duh slovenskega uporništvu proti okupatorjem in na tej osnovi se ne bi mogli povezovati z nemškimi vojaki ali domačimi domobranci.”

Šentjurska občina je ena izmed tistih, ki je 17. maja 1990 predala svoje orožje JLA. Kdo je kriv za to “sramoto”? Vi ste bili takrat očitno že relativno visoko v osamosvojitveni hierarhiji, poznali ste ozadje, imeli ste podatke, ali ste v tej povezavi karkoli naredili na primer za primeren stik z novimi šentjurskimi političnimi strankami, ki so ravno tistega dne prevzemale oblast v občini?

“Konkretna zahteva po oddaji orožja nas je presenetila. Osebo takrat s politiki nisem kontaktiral, ker sem delal na regijskem nivoju. Smo pa takrat seznanili komandirje policijskih postaj, da podpiramo upiranje oddaji orožja in da komandantom občinskih štabov TO predlagamo, da se skrijejo. O vseh zahtevah smo seznanili državni nivo, ki je kar predolgo pripravljaval ustrezno odločitev. Žal so med tem časom nekateri oddali orožje. Zakaj? Ne vem.”

F.K.

Šentjurske novice
www.myfreehost.com/sentjurske-novice

Brucovanje 2001 – šentjurski mega žur

Na moje previdno odkimavanje v nabito polnem preddverju šentjurskega KD, kjer se je ob šanku komaj še dalo dihati, mi je g. Mackovšek, ki je sijal od navdušenja nad letošnjim študentskim krstom, obrazložil, da sem dokončno "passe" s svojim razumevanjem sodobne mlade generacije. Pa menda ima človek navsezadnje prav. Navdušenje nad hapningom je bilo vsesplošno, dvorana polna mladih obrazov kot še nikoli, vstopnic je že zdavnaj zmanjkalo in na prizorišče si lahko prišel le še s štempljem ŠKMŠ na roki. Študentski voditelji so si zadovoljno meli roke, tudi tistih pet ali šest navzočih osebkov, ki se niso šteli več med študentarijo, je bilo vzhicanih. Sam pa nisem mogel skriti rahlo razočarano razpotegnjene face. Ko je malo pred polnočjo, po končanem brucovskem obredu, začela z maksimalnimi decibeli "žagati" prva glasbena predskupina, sem se še ves vibrirajoč od bum bum ritmov odhitel domov. Da ne bi kvaril vzdušja. Ampak, so mi kasneje povedali, da sem s tako ranim odhodom naredil velikansko napako, kajti za predskupino je prišla na oder znana slovenska rokarska skupina Tabu, ki je zlasti po zaslugi z energijo nabite pevke dvignila vso dvorano skoraj dobesedno do stropa. In trajalo je vse tja do jutra. Priznam, da mi je rahlo žal, ker sem zamudil ta šentjurski "mega žur".

Moje razočaranje naj bi bilo posledica mojega "fosilnega" razumevanja brucovanja, saj sem prišel nanj v upanju, da me bodo študentje šokirali s svojim pregovornim nekonformizmom, ki je v starih časih ravno na brucovanjih prihajal do izraza z najbolj brutalno intelektualno verbalno neposrednostjo. Brucovanja so nekdanj bila ogledalo lokalni zaplankanosti, bodisi resnični ali dozdevni, zato sem si nadejal vsaj obilico tem za zanimiv članek v ŠN, če ne še kaj več. Toda od tega pričakovanja ni bilo nič. Sedanja šentjurska študentska generacija je očitno neprimerno bolj prilagojena, kot so bile nekdane.

Brucovski ceremonial je bil sicer spretno in slikovito režiran, tudi akterji, zlasti Jure Raztočnik kot zeleni car, so z ozirom na to, da so več ali manj improvizirali, odigrali svoje vloge kar na zavidljivi ravni, toda vsebinsko je vse dogajanje ostalo strogo omejeno na tradicionalen in zlažnan duel med vsemogočnimi starimi bajtami in neskončno zelenimi, vsega gnusa vrednimi bruci. Stranski namen tega medštudentskega obračunavanja pa je seveda bil, kot vedno, opiti bruce in se na njihov račun zabavati, kar jim je ob očitno dobro pripravljenem "brucomoru" tudi uspelo. Tako je dogajanje na odru kulminiralo ob dokaj nedolžno zasnovanih provokacijah, na primer pri imitaciji spolnega akta, kar seveda že dolgo

ni več nobena provokacija. Spomnimo se samo erotične komedije Triko na istem odru pred slabim mesecem, ki je bila pravi sonetni venec v



primerjavi z brucovskim prozičnim seksom. Za naj bruca pa je bil proglašen mladenič, ki je publiki z odra pokazal pol svoje gole zadnjice. Skratka nič posebnega.

Edina provokacija, ki se je ta večer zgodila, se je zgodila verjetno čisto po pomoti. Šlo pa je za poroto, ki jo je tokrat namesto tribunala starih bajt presenetljivo večinsko sestavljala šentjurska nomenklatura, župan Malovrh, poslanec Diaci, vodja Sklada ljubiteljske kulture Koleševa, g. Bračun, zraven sta sedela tudi Barbara Gazvoda in Matej Frece, ki pa s to družino nista bila najbolj kompatibilna. Ko je zeleni car poslal prvega bruca, torej enega iz svojih, to je študentskih vrst, z zobno ščetko čistil čevlje

naštetim šentjurskim šefom, je v bistvu izzval žalitev študentskega stanu. Zeleno carstvo si bruce lahko tudi zelo grobo privoščili, toda praviloma le tako, da vse ostane v okvirih študentske skupnosti. Sam sem prvi hip celo pomislil, da gre za potegavščino, da si jih bodo študentje krepko privoščili, toda študentsko plazenje po tleh in čiščenje čevljev oblastnikom sta le povečala mučen vtis, da gre za izraz servilnosti. Pa čeprav porota v obredu ni imela posebnega pomena, saj je bila omejena le na bebasto pritrdjevanje ugotovitvam zelenega carstva o vsesplošni krivdi brucov. Škoda. Brucovanje je pač občutljiv študentski obred, katerega osrednje zakonitosti je zelo tvegano kršiti. Če je namenjen študentski objestni razposajenosti, ga nikakor ni mogoče uporabiti tudi za nekaj "bolj koristnega".

Zanimivo je, da se je kot član porote še najbolje izkazal župan Malovrh, ki je s svojim zavzemanjem za milostno kaznovanje dveh bruck s polovično kaznijo, to je s polovično dozo brucomora, na nek način le dokazoval svojo deklarirano moralo in se odločil vsaj za kanček drugače, kot je od njega pričakoval zeleni car. Ampak učinka od njegovega prizadevanja vseeno ni bilo veliko, kajti brucki sta ravnali v skladu s potrebami in sta si z užitkom privoščili kar celo dozo.

F.K.

Dvorana v Hruševcu je pokala od energije

V soboto dopoldne, 17.marca, je bilo v hruševski športni dvorani atraktivno območno tekmovalno osnovnošolskih in srednješolskih plesnih in navijaških skupin v



okviru ŠKL: pravo tekmovalno vzdušje, polne tribune glasnih mladih navijačev, dinamični in profesionalni nastopi tako osnovnošolskih in še bolj srednješolskih skupin iz skoraj polovice Slovenije. Pume, Tigrice ... razigrana telesa, akrobatska gibčnost, profesionalno nasmejani obrazi, samozavestno komuniciranje s publiko so navdušili. Škoda, da je tekmovalje minilo brez domačih skupin. Ne vem, morda se niso uvrstile v ta rang tekmovalja, ali pa jih, kljub profesionalni

košarki, v Šentjurju sploh nimamo? Vsekakor je bila to lepa priložnost za njih in tudi za naše mažoretke in folkloriste, da pridejo do kakšnega navdiha, čeprav je slednji zagotovo niso izkoristili. Tudi zaradi anonimnosti prireditve. Ravnatelj Gajšek je povedal, da si še številnejšega občinstva, kot so ga pričakovali brez javnih povabil, enostavno niso upali privoščiti. Plesni navijaški nastopi gotovo pomenijo zanimivo kulturno usmeritev, ki zadovoljuje tako nastopajoče kot gledalske množice in bi se pri njih naši etabrirani kulturniki lahko marsikaj naučili. Vendar, ali to, da na tekmovalju nismo imeli svojih plesalcev, pomeni, da smo zamudili že na štartu?

F.K.

Nina piše iz Prage

Češka sploh ni tako „češka“

„Za tri mesece greš? Zakaj pa v Prago? Zaradi češčine, ne!? Kaj ti pa bo češčina, perspektiva je v angleščini, nemščini, francoščini.“ To so bili najpogostejše izrečeni dvomi v moje načrte. Čehi bi rekli Kašlu na to, jaz pa sem rekla p...jem se na vaše besede in sem šla. Saj ne da bi točno vedela, kaj bom z znanjem češkega jezika počela v svojem življenju, omejenem po vsej verjetnosti na deželo na sončni strani Alp... Pa saj ni treba, da bi morale vse stvari na svetu imeti koristno posledico. Še zabava, druženje z različnimi ljudmi, spoznavanje novega okolja, nova izkušnja bivanja v drugem okolju in vse to moja „zlata“ Praga je.

„Jaz sem pa mislila, da bo moja cimra cimra in ne cimer,“ nekako tako sem ob šestih zjutraj



V ozadju znamenita stavba - plesni par

prvi dan mojega bivanja tukaj še v polsnu zmedeno vzdiknila, ko se je na vratih sobe pokazal fant. Na hitro mi je razložil, da si le „spakira“ stvari in odide. Malo kasneje sem dobila za cimro simpatično Slovakinko, ki seveda dobro govori češčino in moj kurs češčine v vsakdanjih situacijah se je lahko začel. Končno, prej smo v našem nadstropju v večini govorili le angleško, saj smo se znašli na kupu ljudi s celega sveta. (Znanje angleščine v tujini tako ni le nujno, amapak že povsem samoumevno. In potemtakem ni nič čudno, da skoraj 70 procentov Angležev ne govori nobenega drugega tujega jezika).

Da bo zanimivo živeti z njimi, mi je postalo kmalu jasno. Spoznala sem, da s Ciprčanoma ni preveč dobro govoriti o Turkih, kaj šele, da bi ju kdo zamenjal z njimi; na posebne vonjave, kadar kuhajo Vietnamci, smo se tudi navadili vsi prebivalci hodnika, takrat pač več prezračujemo, mislim pa, da nikogar ne moti, da vstajajo ob šestih zjutraj bi rekla, da takrat eni šele dodobra zaspijo; Črnogorec pa on mnogo da priča; Šved bi po moje še najlepše živel v sterilni komori: vse je preglasno, umazano, slab zrak...; ko te v soboto zjutraj prebudijo Vivaldijevi štirje letni časi, veš, da Ciprčan zopet vadi dirigiranje; Američani so zelo odprti: pride v sobo, začne igrati kitaro, da bi se morda

vprašal, če me moti, ker igra v moji sobi, ah to neeee, sicer pa tudi njegova soba kaže posebne vrste odprtost: zobna ščetka, čevlji, knjige, umazana posoda, krema za britje, oprano perilo, vse to in še več lahko najdeš skupaj na tleh, na mizi, hladilniku...; Italijanova zaščitna znamka je „kofetera“ in čik ter izjemna prijaznost; Rusinje so edine praznovale dan žena kot se spodobi: pečeni „knedleki“, sadje, čokoladice-razložile so mi, da imajo pri njih tri dni prosto, tudi moški; da ne omenjam osebe posebne vrste, njegova prva izgovorjena beseda je bila Lenin- najbrž ni težko določiti njegove narodnosti. Obožujem ta naš hodniček...

Ko mi začne ta Rus pripovedovati, kako moraš za vpis na fakulteto plačati najmanj sedem tisoč mark (čeprav je uradno zastoj), kako te policaji spustijo, tudi če nimaš izpita, le da jim daš približno petsto tolarjev, si v mislih že popevam: Slovenija, od kod lepote tvoje... Ko mi začne sedemnajstletna Rusinja pripovedovati, da je prišla v Prago študirat, ker je Moskva prenevarna, se tudi kar zgrozim, ne morem si predstavljati, da bi bila jaz pri sedemnajstih letih tako daleč od doma, kaj šele, da bi se morala odločiti, kaj hočem v življenju početi. Da ne omenjam pripovedovanja Črnogorca, ki mi razkriva vojne grozote.

Bodi dovolj o črnih straneh življenja, v slabem mesecu dni sem lahko malo naštudirala tudi čehske Pražane. Zdi se mi, da sploh niso tako „češki“, za kakršne jih imamo, češ ženske neukusno naličene, krilo, bele kratke nogavice v črnih čevljih; moški dolgi lasje le po tilniku, pivo v rokah; ceste polne škod. Od teh stereotipov so po mojem mnenju ostale le škode. Res, gotovo je vsak tretji avto še vedno škoda (avtošole pa sploh obvezno), seveda pa se najdejo tudi kakšne svetle izjeme v vzdrževanju tradicije tudi v drugih dveh primerih. Opazila sem, da so zdaj pri njih v modi psi, v vsakem parku, ki jih je v Pragi ogromno, mlado, staro sprehaja te hišne ljubljence.

Da imajo čehi nižji standard kot Slovenci, kažejo dvakrat nižje cene kot pri nas, sploh kar se tiče hrane, študentsko kosilo stane na primer dvajset kron (120 SIT), vendar moraš v vseh menzah kosilo en dan prej naročiti. Se mi že smilijo moji slovenski kolegi, ki so jim bone zopet podražili. Tudi soba v študentskem domu je pol cenejša kot pri nas, vendar je temu primeren standard v sobah, v

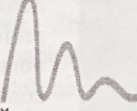
kuhinja, kopalnici (kaj je to tuš kabina? – dekleta se tuširamo skupaj, fantje pa skupaj). Nižji standard se pozna tudi pri pivu: da pol litra radegasta, pilsnerja, lobkovicza... v gostilni stane približno 100 tolarjev, se nekateri študentje (pa ne samo oni) zavedajo in to pridoma izkoriščajo. Zanimivo, da sem že od več tujih študentov slišala, da so se čudili, kako ga Čehinje „nesejo“.

Če za študente obstaja najslabša kombinacija začetka pouka, je to gotovo pol osmih zjutraj in ponedeljek. Meni je uspelo to kombinacijo



potegniti, a je hvalabogu takšen le začetek tedna, ostali dnevi so bolj popoldansko poučni, a zato večerno zabavni, naslednji dan pa pozno vstajalni. Tu se mi je bioritem popolnoma spremenil po izčrpavajočih predavanjih, ko se je še posebej treba truditi, da bi razumel, kaj šele kaj zapisal, gotovo „zapaše“ kakšen namizni tenis, ročni nogomet, bilijard, pivičko in seveda reševanje svetovnih problemov v nekakšni mešanici angleščine, češčine, slovenščine, pri čemer pa seveda bolj kot glasilke trpijo roke.

Nina Gradič

 radio	Podsreda	Boč
	87,6 MHz	93,7 MHz
ŠMARJE PRI JELŠAH	Studio	Centrala
internet: http://www.radio-stajerski-val.si	Tel.: 03 817 10 30	Tel.: 03 817 10 11
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si	03 817 10 40	03 817 10 37
<i>Štajerski val - nova pota in prijatelj več</i>		

**Preverjeno.
Dobro.**



**Prvi sledimo poreklu slovenskega mesa,
saj je prav, da vemo, kaj jemo.**

Sejem Kulinarika, Gospodarsko razstavišče Ljubljana, 3. - 7. april, hala A



Maškare 2001

Letošnji pust je le bil nekoliko bolj pester. Resda še vedno ne moremo govoriti o organiziranem kulturnem pustnem dogajanju, kajti v večini primerov je šlo bolj za estetiko, za individualno razkazovanje mask, kot pa za njihovo ustvarjalno dejavnost. Aktualnih mask, v katerih bi lahko spoznali svoje grehe, ali pa vsaj naše domače oblastnike, ki so v urbanih okoljih tradicionalna tarča pustnih norčij, skorajda ni bilo, ali pa so bile dokaj blage narave. Le na slivniški maškaradi sem naletel nanje.



Šolske maškarade

Dopolodne na pustni torek so šentjurske ulice napolnile šolske maske. Obe dolgi koloni maskar, ki sta prišli iz Hruševca in iz OŠ F. Malgaja, sta bili zelo pestri in živahni. Na čelu muzikanti, za njimi vse živo, pač vse tisto, kar običajno vidimo. Skoraj preveč, da bi človek med njimi lahko opazil kaj posebnega. Da, opazil pa sem zelo markantno in aktivno masko, čredo "norih" kozjanskih mukic, za katere je pastirica seveda trdila, da so rosno zdrave.

Verjetno so "noreli" tudi po drugih šolah, zagotovo pa vem, da so prevorske "tovarišice" pripeljale svojo maskirano kolono v "center" svojega kraja, to je v trgovino.

S pustovanja Dušva prijateljev mladine

Popoldne se je pred Občino zbralo okrog 100 maskiranih otrok, med njimi tudi nekaj odraslih mask, pa še vsaj enkrat več staršev in radovednežev. Maske so cepetale po občinskem tlaku v taktu šentjurskih Špilferderberjev, ki pa

nikakor niso mogli prav razgreti scene. Morda tudi zaradi obupnega ozvočenja. Pustna scena ni bila posebej domiselna in o kakšni posebej izvirni ali aktualni maski pravzaprav ni bilo ne sluha ne duha. Čarovnice, klovn, kavboji, razne živali. Med bolj opaznimi in aktivnimi maskami je bila skupina ciganov, ki so s svojim prepričljivim temperamentnim nastopom zasluženo očrali komisijo organizatorja, Društva prijateljev mladine, in odnesli prvo nagrado. Za simpatičnimi maskami sta se skrivali družini Rečnik in Planko iz Hotunja, ki sta tudi lani dobili nagrado za kozo s sedmimi kozlici. Drugo nagrado, Jurmesovo šunko, so odnesle Neja, Saša in Nina, ki so bile maskirane v dan in noč. Med bolj aktivnimi je bil opazen predsednik Društva reve (ž) mislim, da je bil to g. Črešnar - ki me je brez težav včlanil v svoj "ferajn", mimogrede pa mi je v žep vtaknil tudi zavojček "heroina". Zdi se mi, da ga bom lahko uporabil le za palačinke.

Slivniška maškarada špica pustnega dogajanja

Slivniška pustna sobota, ki so jo organizatorji postavili že krepko v postni čas, je bila pravi bum. Presenetila me je nabito polna dvorana, dodatno pa še mask kot listja in trave. Član komisije Žafran je povedal, da jih je okrog 150. Slivniško pustovanje nedvomno postaja naša osrednja pustna prireditev. Tradicionalna voditeljica gospodična Gobčeva, spretna in gobčna, kot jo poznamo, je vse to množično vrvenje z odra in s pomočjo mikrofona komajda še obvladovala. In še ena značilnost: veliko število nagrad za obiskovalce in za maskare. Menda kar okrog 25.

Kaj sem videl?

Vsekakor se ni dalo prezreti, da je slivniška maškarada nekaj povzetek vsega pustnega dogajanja na območju občin Šentjur in Dobje. Še vedno so prevladovali "črne" maske, kar je že kar tradicionalna značilnost slivniške maškarade. Pogrebc, ki jim je manjkal le še čisto mrtvi mrliči, skrevljani starčki pri tradicionalnih kmečkih





opravilih, kompletna zlata poroka kajpada več ali manj parodija na sicer nadvse resen dogodek, vesele kmetice spet primerno grde ki so občinstvo zabavale s svojimi domačimi inštrumenti, cela paleta revmatičnih starčkov, kakršnih sicer v realnem življenju ne vidiš zlepa, pa seveda razne živali, klovn, čarovnice, nune s pornografijo... Toda tudi estetsko nevtralnih mask ni manjkalo: lepa goveja čreda, ki smo jo že videli na šolski maškaradi, dve lepi skupini v rožice maskiranih deklet, velika družina atraktivno našemljenih vesoljčkov, razposajena ciganska družina... Od aktualnih mask velja omeniti skupino gasilcev in krajanov, ki so prišli naravnost s pretepa za lastništvo slivniškega kulturnega doma, lahko smo spoznali maketo slivniškega smučarskega centra, pa njihovega računalniškega svetovnega prvaka... Lepo, toda še vedno precej brezzobo. Še vedno se Slivničani ne drznejo dotakniti svojih najbolj znanih osebnosti in dogodkov, na primer župnika Šramla, Jimmyjevega kamnoloma, zapuščenega župnišča pri Urbanu, vodstva KS, "črne vdove", nasprotjem s šentjursko občino... In še marsičemu, čemur bi se veljalo nasmehnuti, pa čeprav kislo.

Nagrade so dobili: med skupinami so bili prvi "Zlata poroka" z Grobelnega in Šentvida, drugo mesto so osvojili šentjurski šolniki v obliki kravje črede. Zanimivo, da je bil enak vrstni red tudi po izboru občinstva.

F.K.

Pust na Ponikvi

V soboto, 24. 02. 2001, je bilo na Ponikvi tradicionalno otroško pustno raganje v organizaciji Društva prijateljev mladine Ponikva.

Maske so se zbrale ob 14. 00 uri v dvorani KS Ponikva. Zabavo je otvorila predsednica Društva prijateljev mladine Ponikva, nadaljnjo zabavo pa je povezoval klovn Poldi, ki je predstavil vse maske.

Največ je bilo telebajskov, prišla je družina sneženih mož, Berta in Brajdimir s svojo družino, iskalec osiromašenega urana, razne živali, klovn, poštni nabiralnik... Nekaj jih pa je predstavljalo kar svojo vsakdanjo podobo.

Za glasbo je skrbel trio Mrk, za krofe pa Jelka iz Dolge gore.

Nagrade za maske so prispevali sponzorji iz Ponikve (Bife na griču, Gostišče

Janez, KS Ponikva), iz bližnje okolice (Cetis, Klasje, Mobitel, Telekom, Zavarovalnica Triglav, Volksbank, Kino) in daljne okolice (Kili Liboje, NKB Maribor).

Vsem sponzorjem se Društvo prijateljev mladine Ponikva zahvaljuje za pomoč.

Marko L.



OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič

tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

**Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO**

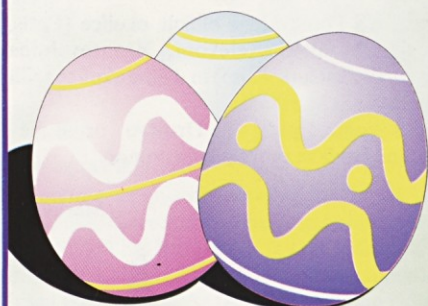


ŽELIMO VAM VESELE VELIKONOČNE PRAZNIKE

in Vas vabimo
na vedno prijazne
in ugodne
nakupe

v trgovini užmah

Trgovina za mešanim blagom-
Užmah Stanislav s.p.,
Planina 47, 3225 Planina
e-pošta: tobis.uzmah@siol.net



na Planini

Planina 17
tel.: (03) 579 11 42

v Šentvidu

Šentvid 9
tel.: (03) 579 11 13

v Dramljah

Svetelka
tel.: (03) 579 84 40

ELBA TRGOVINA STORITVE

d.o.o.

Ljubljanska c. 26, 3230 Šentjur, tel. in fax: 03 57 41 151, email: elba@siol.net

**TRGOVINA Z OGREVALNO TEHNIKO,
ELEKTROMATERIALOM IN VODOVODOM**

10% GOTOVINSKI POPUST

za MEŠALNE BATERIJE in BOJLERJE do 30.4.2001

Za dodatne informacije smo Vam na voljo
na tel.: 03 / 57 41 151 ali 031 / 33 64 59

Delovni čas
PON-PET 7h - 19h
SOB 7h - 12h

**NOVO
KREDITNO
ODPLAČEVANJE**
od T+0,0% dalje



**GORILNIKI na OLJE,
PLIN in ODPADNO OLJE**
že od 54.300 SIT

Pri nas dobite vse na
enem mestu - od svetovanja,
projekta do montaže.

Cene so brez DDV in veljajo do razprodaje zalog. Slike so simbolične.

**PLINSKE PEČI
FERELLA**
od 139.000 SIT

**KOMBINIRANE PEČI
FER CFF5**
119.681 SIT

AVTOHIŠA MLAKAR

PRODAJA IN SERVIS VOZIL

STOPČE 32/B, GROBELNO,
tel: 03/ 5 74 66 100
E-mail: mla-car@siol.net

- UGODNI KREDITI
- KREDIT NA POLOŽNICE
- UGODNA CENITEV
RABLJENEGA VOZILA



Kakovost se plača. Obstajajo izjeme.

ACCENT

Možnost najema Hyundaiavega kredita brez pologa
s 40% obremenitvijo dohodka. Bonus 50.000 SIT
ob menjavi kateregakoli rabljenega vozila
Hyundai po sistemu staro za novo.

že za **1.687.507 SIT**



Možnost najema Hyundaiavega kredita
po novih še ugodnejših pogojih.
Bonus 70.000 SIT ob menjavi kateregakoli
rabljenega vozila Hyundai po sistemu staro za novo.

ELANTRA

že za **2.392.407 SIT**

COUPE

Možnost najema Hyundaiavega finančnega najema s
4 mesečnim odlogom plačila. Bonus 70.000 SIT
ob menjavi kateregakoli rabljenega vozila
Hyundai po sistemu staro za novo.

že za **2.598.583 SIT**



Za vse tri modele velja garancija 3 leta ali na 100.000 km!

Koncert Amnesty tria international

Vrhunskost in zafrkljivost na šentjurskem odru

Na večer dneva žena je bila v šentjurskem kulturnem domu na sporedu druga prireditev v sklopu Prireditvenega abonmaja Šentjur 2001. Predstavila se je "komorna" zasedba, tako so svoj pristop h glasbi poimenovali sami, Amnesty trio international. Narodnostno mešani trio je navdušil šentjursko občinstvo z vrhunskostjo, ki jo zna na ironičen in zafrkljiv način približati tudi širšim množicam.

Rus Vasilij Meljnikov, Srb Igor Mitrovič in Slovenec Bojan Cvetrežnik skupaj nastopajo že mnogo let. Širšim množicam so poznani pod imenom All Capone štrajh trio, ki pa ga po novem sestavljajo tri ženske, naši junaki pa so se na novo poimenovali po organizaciji, ki opozarja na zlorabe ljudi, Amnesty international. V teh dneh je izšla tudi njihova prva plošča, sicer pa ima trio zelo veliko nastopov. "Za nastop se domenimo s vsakim, ki pokaže interes. Prišel je tudi klic iz Šentjurja in z veseljem smo se odzvali. Upam, da se bodo ljudje nočjo dobro odzvali", je pred začetkom koncerta za Šentjurske novice povedal vodja tria Bojan Cvetrežnik. Mariborčan je zagotovo eden najbolj cenjenih slovenskih violistov, zaposlen je kot solo violist v ljubljanski operi. Nastopa tudi z world skupino Terra folk, ljubiteljem country glasbe pa je poznan kot član mariborske zasedbe Bluegrass Hoppers. Sodeluje z nekaterimi izvajalci popularne glasbe, na primer s Tinkaro Kovač, katere gost je bil, dva dni po šentjurskem dogodku, na velikem odru Cankarjevega doma. "Največ koncertov imamo za izbrane družine zdravnikov, znanstvenikov in drugih elitnih skupin. Nastopamo na različnih sprejemih, nikakor pa nočemo zanemariti širše publike. Njej je namenjena tudi naša nova plošča, ki je pravkar izšla. Z njo bomo skušali prodreti tudi v tujino", je dejal Cvetrežnik, ki v začetku aprila odhaja na izpopolnjevanje v Berlin.

Šentjurski koncert je bil prava poslastica. Tudi za tiste, ki nam sicer tovrstna glasba ni ravno preveč blizu. Toda trio je navdušil že s svojim pristopom. Človek dobi na prvi pogled občutek, kot da se jim ne ljubi, oziroma da imajo v rokah motiko, grablje in lopato, ne pa violine, viole in čela. Vendar to je le odlična krinka vrhunskih glasbenikov. Iz svojih instrumentov so spravili neverjetne zvoke, še posebej pa so bile zanimive njihove šaljive priredbe nekaterih znanih melodij. V večno razpravo o spravi so posegli s pesmijo Jutri grem na odpad, kjer so združili božično Sveto noč, partizansko Jutri gremo v napad in "južno" Marš na Drino. Omenimo tudi priredbo "jokajoče" pesmi iz filma Titanic, The power of love, ki jo je šaljiva trojica poimenovala v Power fur den Bauer. Zanimiva je bila tudi izvedba melodije iz znamenite humoristične serije Alo alo, pa Tango z gorgonzolo, Ein bischen mambo, Action possible...

"Komorna" zasedba je šentjursko občinstvo, ki je zasedlo tri četrte sedeže kulturnega doma, pripravilo do spontanega aplavdiranja, ki je bilo po koncu koncerta tako glasno, da je prisililo trio, da se je še enkrat vrnil na oder in zaigral dodatek. Dodatek v obliki bona za brezplačno kavico pa so prejele tudi vse obiskovalke koncerta, za kar gre zahvala organizatorju, šentjurskemu skladu za kulturne dejavnosti, in sponzorju, hotelu Zonta.

L. H.

VEČER Z BORISOM A. NOVAKOM

V sklopu knjižničnih literarnih večerov, ki jih vodi dr. Igor Grdina, smo se 15. marca srečali z Borisom A. Novakom. Pesnik, dramatik, dramaturg, prevajalec, akademik in predvsem človek, ki zna javnost razburkati na prav poseben način, vse to je Boris A. Novak.

Diplomiral je iz primerjalne književnosti in filozofije na ljubljanski Filozofski fakulteti, bil dramaturg v ljubljanski Drami, vodilni sodelavec Nove revije, dokler je komunistična oblast po izidu 57. številke ni zadušila, je urednik otroškega programa pri DZS, mednarodni predavatelj o poeziji, predsednik slovenskega centra PEN in Mirovnega komiteja mednarodnega PEN-a. Piše liriko, pesmi za otroke, dramska besedila, otroške radijske igre in je plodovit prevajalec.

Suhoparna faktografija pa je v pogovoru tistega večera nenavadno zaživela. Zgodbe "umorjenega" Sarajeva, ki ga je pesnik doživel od blizu, zbiranje pomoči za tamkajšnje umetnike, nemoč in obup nad situacijo, ki se razkriva v njegovi poeziji. Pesmi, ki jih je izbral za internetzso so opisane dogodke zadele tako v živo, kot jih zna samo najboljša poezija. Tema, ki je

nekoliko dvignila temperaturo, so bili seveda lipicanci. Boris A. Novak, kot glavni borec za slovensko avtohtonost teh plemenitih živali, je v tem času postal strokovnjak na vseh mogočih področjih, ki so s tem povezana. Težko pa je razumeti ali vsaj zaslutiti vso širino političnega in lobijskega spletkarjenja, ki sestavlja ozadje. In Boris A. Novak se postavlja v boj, ki ga je začel že Edvard Kocbek, ki se je lipicancev kot simbola slovenstva zavedal. Res je poezija tista njabolj čista misel. Res so poeti ljudje, ki znajo čutiti tisto nekaj več. Pa vendar se pojavlja vprašanje, ali poleg njih res ni nikogar, ki bi mu bilo mar?!

Občinstvo, ki je knjižnično sobo tudi tokrat napolnilo do zadnjega kotička, je bilo tokrat za spoznanje bolj nešentjursko. Prav gotovo bodo ti večeri tudi v prihodnje ostali družabna uspešnica. Žal pa se vsakič znova pokaže, kako krvavo Šentjur potrebuje novo knjižnico in primeren prostor za take in podobne prireditve. Ravnateljica Tatjana Cmok bi se žal verjetno strinjala, da je to vse bolj slišati kot glas vpijočega v puščavi.

S.T.

"Igorjevim večerom" ob rob

Gre kajpada za literarne večere v Knjižnici. Nam vsem dobro poznani someščan literarni zgodovinar dr. Igor Grdina vsake toliko časa pripelje "na deželo" kakšnega od pomembnih slovenskih literatov, svojih znancev in kolegov, s katerim se potem pred več ali manj standardno skupino šentjurskih poznavalcev in ljubiteljev lepe besede pogovarjata o vsem mogočem. Zamisel je vsekakor odlična, vredna pohvale in pozornosti. Toda...

Da, toda! Moram skesano priznati, da sem na teh večerih bolj redek gost, zato bo moja kritika res lahko pristranska. Pa bi bil tudi tiho kot miš, če bi kdorkoli in kjerkoli, pa čeprav v "Šentjurčanu", kdo od poklicanih, obelodanil svoje doživljanje srečanj s slovensko visoko (ali etabliirano) kulturo. A ga ni takšnega junaka.

Kaj me moti? Veliko in nič. Morda to, da so ti pogovori vendarle nekoliko dolgočasni. Nastopajoča kramljavca se namreč pogovarjata na neki drugi ravni, njima očitno primerni, navadnim smrtnikom pa bodisi intelektualno nedostopni, ali pa komaj razumljivi. Zato seveda tam le sedimo kot lipovi bogovi, strmimo v obličja "nesmrtnih" in ko pride čas, ko naj bi

se pričeli z akterjema pogovarjati, kar je gotovo glavni smisel teh srečanj, se pričnemo nemirno presedati: ali si bo kdo sploh drznil kaj vprašati ali povedati? Navadno se oglasi le Rado Palir, literarno najbolj samozavesten in izobražen someščan, in dokončno reši našo zadrego. Nato sledi še obredni nagovor ravnateljice Cmokove, maksimalno vljuden, praviloma že kar preveč hvaležen, prej neprijeten kot umesten. In gremo domov.

Če morda gosta še posedita urico ali dve z našimi domačimi literati, skupaj z njimi predebatirata skupne probleme, potem je zadeva rešena in o smislu "Igorjevih večerov" ne bom več dvomil.

F.K.

VČASIH JE LUŠTNO B'LO - PONIKVA SKOZI ČAS

Zgodilo se je v petek, 16. 03. 2001 ob 16. 00 uri v jedilnici osnovne šole na Ponikvi. Učenci 3. a. razreda z učiteljico gđc. Ireno Zevnik so pripravili predstavitev projektne naloge o Ponikvi.

Snov so zbrali pri Ponkovljanih Slavi Kovačič, Stanku in Reziki Gobec, župniku Hermanu ter pri starejših krajanah Ponikve.

Prireditve so pričeli učenci z narodno pesmijo "Mi se imamo radi" nato pa je sledilo presenečenje: zunaj, pod oknom, se je oglasila vesela pesem. Zapeli so "Ponkovški podokničarji". Ti so obudili ljudem spomin na čase, ko so sami peli pod okni svojim ljubimcem.

Nato so učenci prebrali svoje raziskovalne naloge. Med prireditvijo so navzoči lahko poskusili jedi in pecivo mamic in babic nastopajočih.. Na koncu se je učiteljica gđc. Irena Zevnik zahvalila vsem, ki so pomagali pri izvedbi tega projekta, Slavi Kovačič, Gobčevim, Špeli Kotnik, Damjanu Ferlič, Tatjani in Marku Lesnika, ravnatelju Ratajcu, staršem in DPM Ponikva ter povabila goste, da tudi sami kaj povedo.

Prva se je ojunčila gospa Zagradiška Erna. Povedala je, kako so zjutraj še pred šolo gnali na pašo, kako jih je zeblo v noge, ki so si jih ogreli tako, da so stopili v sveži topel kravjek. Romihova babica je pripovedovala o izseljeništvu v Srbiji, Grobovškova Marica o drugi svetovni vojni, gospa Fidlerjeva pa, kako je bilo včasih v mestu. Zaključil je bivši učitelj Stanko Gobec s pestro zgodovino Vile Vrtnice, kjer sedaj stanuje in kjer je ima muzejsko sobo.

Marko L.

PONIKVA:

IGRA VILA MALINA V IZVEDBI DRAMSKEGA KROŽKA OŠ PONIKVA

Na OŠ Ponikva že dobrih dvajset let deluje dramski krožek, ki ga že ves ta čas vodi in bodri učiteljica Irena Zevnik.

Dobrega pol leta se je osemnajst učencencev dramskega krožka OŠ Ponikva pripravljalo na igro. Skupaj so uspešno pripravili igrice Svetlane Makarovič z naslovom "Vila Malina". Uspešno so jo odigrali in od gledalcev poželi bučen aplavz.

Igrica pripoveduje o mali vili, ki se zaradi svoje mladostne nagajivosti gozdnim prebivalcem počuti osamljena. Nima niti imena. Ko pa v gozdu najde malino, se vse obrne. Malino bi želeli vsi: jež, jazbec, lisica, šoja. Pa vendar jo poje vila; zaradi rožne barvne obleke obdrži ime Malina. Najboljše pa je to, da se opraviči zaradi svojih norčij in postane prava, dobra gozna vila - "Vila Malina".

Naj naštejem vse nastopajoče: Urška Pevec, Katja Andrinek, Anja Šarlah, Saša Rečnik, Polona Podkrajšek, Anja Žogan, Rok Strašek, Saša Podkrajšek, Ciril Obreza, Ana Palčnik, Jernej Kolar, Ožbalt Zevnik, Blanka Pevec, Ana Štor, Mateja Andrinek, Lucija Romih, Sara Režonja in Urška Kajba.

Sama predstava je obarvana s pesmicami, ki jih pojejo nastopajoči. Igro je omogočil ravnatelj na OŠ Ponikva Jakob Ratajc in K.S. Ponikva. Režirala je gđc. Irena Zevnik. Na klaviaturah ter kitari jih spremlja prof. Andreja Galuf ter g. Roman Ocvirk. Samo sceno ter kostume je oblikovala učiteljica gđc. Špela Kotnik, sceno pa je postavil g. Stanko Galuf. Masko je naredil g. Vinko Tanšek, za luč je skrbel g. Boštjan Pisanec, plakate pa jim je izdelal učitelj računalništva g. Damjan Ferlič.

Predstavo si je vredno ogledati, saj je zelo zanimiva in poučna.

Marko L.

"SONCE" TUDI V ŠENTVIDU

V nedeljo, 11. 03. 2001, je mešani pevski zbor "Sonce" s Ponikve pod vodstvom zborovodkinje prof. Andreje Galuf gostoval v Šentvidu pri Planini, kjer so jih lepo sprejeli in pogostili. Da pa gostovanje v pevsko "razkošnem" Šentvidu ni kar tako, so spoznali tudi ponkovski pevci, ki so pričakovali številnejše občinstvo.

Program sta povezovali Dosedla Kaja in Janja Pevec. V prvem delu so zapeli prirejene in domače pesmi. Med odmorom pa je občinstvu na klavir odigrala nekaj pesmi gđc. Mojca Kranjc. V drugem delu so pevci zapeli tuje ter zabavne pesmi, ki so pevcem posebej drage, saj so vsi še mladi tako po duši kot po srcu. Pevci "Mešanega pevskega zbora Sonce" ter dirigentka profesorica Andreja Galuf so poželi od obiskovalcev bučen aplavz.

MePZ Sonce je precej mlad, tako po delovanju kot po starosti. Zbrala so se najprej samo dekleta (1998), ki so že prej obiskovale pevski zbor na OŠ Ponikva. Takrat so se imenovala

"Vokalna skupina Sonce". Kmalu je padla ideja, da bi k sodelovanju povabile fante. Tako je nastal sedanji "Mešani pevski zbor Sonce". Prvič so se samostojno predstavili februarja letos na Ponikvi. Prepevajo različne zvrsti glasbe: narodne, umetne, domače, tuje ter zabavne pesmi. Z željo, da bi lepote petja približali tudi vam, vas vabijo, da se še udeležite kakšnega njihovega koncerta.

Med petjem so jih spremljali: na klavirju gđc. Mojca Kranjc, na bas kitari g. Sandi Potočnik ter na bobnih g. Mitja Telič, ki so poživali koncert, predvsem pri tujih in umetnih pesmih.

Da pa se je zbor sploh lahko podal na samostojno koncertno pot, so jim bili v pomoč številni sponzorji: Občina Šentjur, K. S. Ponikva, K. U. D. A. M. Slomšek Ponikva, Gostišče Janez Ponikva, Jože Šuc, Dušan Kundih, OŠ Ponikva in Cvetličarna Majda Šentjur.

Marko L.

Vila Malina - vrh ponkovške ustvarjalnosti

Ne, sploh se ne hecam. Resno mislim, da je postavitev otroške igrice Svetlane Makarovič na ponkovški oder velik dosežek. Na premieri, ki je bila v petek 9. marca v Slomškovem KD Ponikva, so bili sicer predvsem starši in znanci nastopajočih otrok, ki so, razumljivo, odšli domov očarani, zato se bo prava vrednost celotne igralske ekipe pokazala šele na gostujočih odrih. Seveda, če bo do tega sploh prišlo.



O vsebini ni kaj reči; vsebine skorajda ni, ali pa je tako banalna, da nanjo kar pozabite. Toda kljub temu je ekipi uspelo ustvariti odlično predstavo. Pa ne le po zaslugi male Urške Pevec, ki je perfektno odigrala glavno vlogo vile Maline, kar cela vrsta likov je na odru odlično zaživela, od Lune do srake in še koga. Estetsko domišljena scena, lepi kostumi, glasbena spremljava, pevski vložki, zlasti pa še občutek prepričljive spontane dinamike, čeprav povsem namišljenega pravljичnega sveta, ki so jo uspeli na odru predstaviti mladi igralci in njihovi mentorji, so odlike te predstave. Je to zasluga režiserke Zevnikove, glasbenice Galufove, ali koga od tistih, ki so soustvarjali sceno (Špela Kotnik, Stanko Galuf), ali drugih sodelavcev? Nekdo je gotovo bil glavni, toda očitno je imel dobro kompletno ekipo sodelavcev. Zato je Vila Malina pomemben mejnik za ponkovsko ustvarjalnost, ki zasluži pozornost.

F.K.

Na sceni

Rockerji so se zbrali v Gorici

Športno društvo Gorica je na pobudo Mladinskega kluba Gorica v ustanavljanju in Kulturnega društva Žurdov v tamkajšnjem kulturnem domu, v soboto 17. marca, organiziralo rock koncert. Organizatorji so našli stotnijo in pol večinoma mladih gostov iz Šentjurskega in širšega Kozjanskega. Prireditev je spadala v sklop športno-zabavnega popoldneva, ki se je začel s srečanjem slivniških športnikov v šolski telovadnici.

Okrog desetih zvečer so publiko začeli ogrevati Celjani **Muddy river**, relativno nov band, sestavljen iz glasbenikov, ki pa niso začetniki, saj so se udeleževali že pri drugih rock zasedbah. Pozornost je pritegnil predvsem bobnar "blatnoredčnikov", ki je od povprečne starosti sogodbenikov vsaj dvakratno odstopal (navzgor). V sicer celjski postavi je s kitaro sodeloval tudi Slivničan **Boštjan Artiček**.

Na mini festivalu so bili najavljeni tudi ponkovski terasari Mrk, ki pa so svojo udeležbo odpovedali. Pop-rockovska vrst kljub temu ni ostala brez predstavnikov, kajti težkoizgovorljivi šentjurski **Špilferderberji** so se rutinirano montirali na oder slivniške dvorane, ki je občutno večja in v nekaterih pogledih bolj funkcionalna od podobne šentjurske, kjer se občasno prav tako dogajajo rock koncerti. Koncertno krivuljo navdušenja so dvignili na nivo zmigovanja z glavo in sporadičnega poplesovanja, poleg nekaterih znanih priredb pa se je publika "palila" na avtorski Gasilko in Policijsko zgodbo.

V pravkar porojeno nedeljo so svojo masinerijo naposled pognali še eni domači rockerji, **Žurdov**, ki so tudi glavni krivci za "novi slivniški potres". Večina mladine se je preselila pod oder in uživala ob ponujenem programu, sestavljenem iz nekaj bolj ali manj znanih rock



Marko Tuhtar v akciji

uspešnic in himen. Iz njihovega pa izpostavljamo skladbe: Tvoj odhod, Kurba in Biti norec. S karizmatičnim obnašanjem, v katerega je vnesel ogromno energije in emocij,

je pevec **Žurdovov Marko Tuhtar** ustvaril pozitivni presežek, ki daje utemeljen sum, da se bo ob prizadevnem delu za Žurdov še veliko slišalo.

Zadnji so svoj repertoar predstavili Kozjani **Rock'n'rollo**, ki imajo v svoji postavi tudi rosnega 13-letnega bobnarja, ki je kljub temu pošteno namahal svoja tolkala. Nekoliko bolj statičnemu in "kovinarskemu" zvoku je prisostvovala že razredčena posadka.

Na mestu dogodka so je torej zbralo praktično vso pleme domačih rock izvajalcev. Med obiskovalci je bilo zaslediti člane nekaterih rock skupin iz sosednjih občin, videli pa smo tudi planinskega "punk-kavboja" Janka Narata - Jenkija, ki je napovedal, da bo kmalu "izpljunil" že svojo tretjo ploščo.

Še enkrat se je pokazalo, da so tovrstni dogodki v naših logih potrebni in imajo svojo publiko. Posluh za prireditev je pokazala tudi domača Občina, ki je primaknila 50 tisočakov. Omenimo tudi, da so organizatorji želeli organizirati celo brezplačen avtobus, ki bi obkrožil občino, vendar tako pobudniki kot mnogi obiskovalci koncerta delijo upanje, da se bo to zgodilo že prihodnjič in da bodo rock koncerti v Gorici postali tradicija.

br

SLOMŠKOVA BRALNA ZNAČKA JE DOMA NA PONIKVI

V soboto, 10. marca 2001 ob 9. 30. uri, so se v Slomškovi rojstni hiši na Slomu zbrali kateheti - mentorji za izvedbo projekta "Slomškova bralna značka".

Organiziral ga je ponkovski župnik g. Miha Herman v sodelovanju s Katehetskim centrom v Mariboru.

Sestanek je odprla ga. Andreja Štunf iz Sladke Gore in sicer s kratko pesmijo. Nato je g. Herman povedal nekaj svojih misli, med drugim tudi, da je kot osnovnošolec zelo rad bral. Zato se mu je porodila dobra zamisel, da ustanovi pri verouku bralno značko in jo poimenuje po rojaku škofu in blaženemu Antonu Martinu Slomšku. Nato je predstavil povabljenega gostjo, pisateljico ter bivšo učiteljico ga. Berto Golob iz Kranja. Ta je nadaljevala srečanje in povedala, kako bi Slomškova bralna značka potekala.

Namen projekta je veroučne učence vzpodbuditi k branju. Tiste, ki zelo radi berejo in tiste, ki jim je zelo težko prebrati kakšno knjigo.

Poudarila je, da je potrebno Slomškovo duhovno veličino postaviti ob bok vseh velikih Slovencev, saj je Slomšek zelo poudarjal ljubezen do domovine in spoštovanje do materinega jezika tako v pesmih kot v knjigah.

Ker akcija poteka prvo leto, je postavljen pogoj, da bralci preberejo vsaj tri knjige s seznama, ki ga je pripravila ga. Berta Golob s svojim prijateljem dr. Janezom Dularjem.

Ta seznam vsebuje literaturo z versko vsebino ter dela z duhovnim sporočilom. Temeljni fond za branje bi bila župnijska knjižnica in predvsem domače knjige, ki jih imajo bralci doma. G. Herman je ob tem povedal, da je v župnišču uredil knjižnico in da otroke vzpodbuja k branju. In da je pomoč ponudila tudi mestna knjižnica Šentjur.

Ga. Berta Golob je na koncu poudarila, da ni bistvo, da si bralci zapomnijo vsebino. Sproti si naj zapišejo misli, ilustrirajo, gibalno, glasbeno ali kako drugače izrazijo prebrano. Ob koncu bi bralci prejeli Slomškovo bralno priznanje in prebrano predstavili v svoji župniji. Z leti bi se akcija razširila na več župnij. Trenutno je prijavljeno 2000 mladih bralcev - veroučencev.

Vse udeležence je g. Miha Herman povabil na kavo, čaj in bogato malico, ki jo je pripravila gospodična Karmen Pevec.

Marko L.

Nonet "Grič" je gostoval v Berlinu

Na povabilo znanega nekdanjega šentrupertskega župnika Dorija in slovenske župnijske skupnosti v Berlinu je ta konec tedna odšel na gostovanje v Berlin nonet "Grič" iz Dobja. Na pot so se podali s sponzorskim Izletnikovim minibusom, pokritje večine stroškov, naj bi jih bilo za okrog 400 000 SIT, pa so si prav tako zagotovili pri sponzorjih.

V programu so imeli sodelovanje pri pevski maši, samostojen koncert v cerkvi ter družabni večer v župnijskem domu. S seboj so kajpada vzeli tudi svoje glasbene inštrumente, kar pomeni, da je bilo veselo.

INGA

Korez Mateja s.p.

Ulica Dušana Kvedra 6b
3330 Šentjur, tel.: (03) 749 24 06
(03) 749 24 07

- ♦ ODKUP IN PRODAJA DELNIC
- ♦ posredovanje pri oglaševanju
- ♦ priprava seminarskih, diplomskih nalog in pogodb
- ♦ druga tajniška opravila
- ♦ nepremičnine
- ♦ fotokopirnica
- ♦ ženitna posredovalnica

delovni čas
pon-pet 7-12, 13-17
sob 8-12

Poet tvoj nov...

Na 14. Roševih dnevih, literarnem srečanju osnovnošolcev, kjer se je 6. marca srečalo 30 mladih literatov iz vse Slovenije, se je odlično uveljavila osmošolka iz OŠ Dramlje Jasna Simončič. Ena izmed šestih enakovrednih nagrad je znamenje moči njenega pesniškega izraza, ki dozoreva pod vodstvom mentorice Mirjane Purnat.

Kdo pel bo pesem?

*Če bi vedela, da dež ni moj sovražnik
in da sonca že dolgo ni,
morda bi dovolila, da obraz mi orosi.*

*Kdo pel bo pesem,
ki dež jo igra,
ko po listju curlja?
Kdo me bo vnel kot dež,
ki je žalost s sabo vzel?*

*Le poj to nežno pesem, dež!
Saj sonce bo posijalo,
z obraza odplaknilo vso žalost.*

Dovolila bom, da obraz mi orosiš.

Jasno sem obiskal na drameljski šoli, kar pa ni bilo najbolj pametno, saj nama je ravnatelj Jančič posodil svojo pisarno le za skupih 5



minut, za čas odmora. Tako sva se pogovarjala bolj v telegrafskem slogu.

Jasna, o čem pišeš, kaj nam sporočaš?

"Pišem največkrat o sebi, ugotavljam svoje dobre in slabe lastnosti, razmišljam, kako sem nezadovoljna s svojo

zunanostjo, od kod moja zadržanost, sramežljivost, zakaj nekaj rečem, kar ne mislim, prizadenem tiste, ki jih nočem prizadeti, zakaj drugi prizadenejo mene, zakaj nismo iskreni med seboj..."

In lahko pesem pove več kot proza?

"Da, če je dobro napisana."

Poznaš šentjurske pesniške ustvarjalce. Koga od njih ceniš? Kdo ti je najbolj pri srcu od slovenskih pesnikov?

"Preslabo poznam šentjurske avtorje, da bi lahko kar koli rekla. Nekaj pesmi Rada

Od kod, zakaj, čemu?

*Ne vem, od kod mi tvoj pogled prišel je na pot.
Ne vem, zakaj sem zate le bežen smehljaj.
Ne vem, čemu mi lice zardi od sramu, ko te srečam.*

*Ne razumem, od kod, zakaj, čemu;
ne te iskric,
ne te igre, katere pravila mi niso znana,
ne tebe in sebe.*

Vučkovca, saj se menda tako piše, pa mi je bilo prav všeč. Sicer nimam svojih pesnikov, temveč samo svoje pesmi. Nežo Maurer in Toneta Pavčka pa bi le omenila.

Kakšni so tvoji načrti?

"Najprej gimnazija, potem morda kaj v povezavi z jeziki, ali pa umetnostjo."

F.K.

V Šentjurju je pristala Stevardesa

Odlična predstava, malo občinstva

Zadnje čase se tudi kultura v Šentjurju malce bolj razvija in tudi tovrstnih zadev željni domačini so očitno na to ponosni, saj so karte za abonma razprodane in prireditve množično obiskane. Torej, človek bi si mislil, da je zanimanje na višku. Dajmo lačnim še več kruha! Naj se uprizori še kakšna igra izven abonmajskega termina in na svoj račun naj pridejo tudi tisti, ki so sicer izviseli.

Tako so mislili ŠKMŠ-jevci in v goste povabili KUD Štrudl iz Ajdovščine in organizirali gledališko predstavo, ki je bila na petkov večer, devetega marca. Pa niti plakati niti več kot tristo poslanih vabil na dom, niso prepričali domačinov, da bi se sprehodili do kulturnega doma. Odziv je bil slab, skoraj katastrofalen. Na žalost. Začetek predstave se je zavlekel, da bi morda le še kdo v zadnjem hipu skočil v dvorano. Brez uspeha. Maloštevilnega občinstva, zbralo se je nekaj čez 50 ljudi, pa to ni motilo in brez dvoma so uživali v črni burki Milana Jesiha, z naslovom Stevardesa. Čar zgodbe je v tem, da prikaže nekakšen narobe svet, v katerem se vsi trudijo, da počnejo ravno obratno kot je v skladu s prevladujočo družbeno moralo.

Igra, ki jo je režiral Radoš Bolčina, je bila pravzaprav celotna

v ženski postavi, z izjemo pilota, pa še tega je bilo samo slišati iz ozadja. Gre v bistvu za zelo statično igro, ki temelji na odlično izpeljanem pogovoru, kjer pa ravno zaradi teh nasprotij prihaja do zanimivih, komičnih situacij, ob katerih je dvorano preplaval val smeha prisotnih gledalcev. Da je bila igra fenomenalna so potrdili tudi zadovoljni obrazi, ko so po koncu zapuščali prizorišče dogajanja.

No, pa kultura in zanimanje zanjo le ni na takšnem nivoju kot se včasih zdi. Človeka pa zaboli srce, ko se za vsakim vogalom sliši tisti popularni stavek, da se v tej kotanji nikoli nič ne dogaja. Zato me resnično zanima kam so poniknili vsi tisti in drugi ... Rečem lahko le, da je lahko vsem pošteno žal, saj so zamudili še eno super predstavo.

M. K.

V Dramljah imajo obetavne mlade igralce

Igrico "Video klub" so pripravili za kulturni praznik, toda jim je začasno načrte prekržila bolezen. Pa so sklenili, da jo bodo posvetili dnevu žena in materinskemu dnevu. V petek, 9. marca, so se prvič predstavili svojim mlajšim kolegom, povabilu mentorice Mirjane Purnat pa se imam zahvaliti, da sem lahko prisostvoval premieri.

Vse se je dogajalo v šolskem večnamenskem prostoru, ki so ga samo s tem, da so ga zasukali, spremenili v kar prijeten avditorij. Mala ekipa petih igralcev, ki se je namestila kar na vrhu stopnic, si je zadala težko nalogo, kako v 40 minutah, kolikor traja predstava, ki nima zunanjega vzvoda in je takorekoč brez zgodbe, prenesti gledalcem zahtevno sporočilo o krizi medčloveške komunikacije, in jih ob tem še zabavati. Režiserka Purnatova je dodatno še zelo smelo posegla v originalni tekst hrvaškega dramatika Gluviča in je dogajanje kar dvakrat prestavila, najprej iz TV družinskega kroga v javni video klub, nazadnje pa še iz kluba v šolski razred. Osmošolci Marija Golež, Blaž Novak, Polona Sitar, Jasna Simončič in Urša Arzenšek so bili svoji nalogi, sodeč po zadovoljnih obrazih in aplavzu sošolcev, očitno povsem kos. Zlasti je blestela Urša Arzenšek, ki je s pravo profesionalno virtuoznostjo odigrala glavno vlogo.

Kot so mi povedali, bodo svojo predstavo ponudili tudi drugim šolam ter širši javnosti. Velja jih obiskati.

Ali pa morda drameljski osmošolci napovedujejo nastanek tudi odrasle dramske ekipe, vsaj drameljske, če že ne šentjurske?

F.K.

Krvodajalci na Kalobju čez vsa pričakovnja

15. marca zjutraj je skozi Jezerce peljal bel kombi. Namenjen je bil na Kalobje. Nič posebnega, če ne bi nekaj potnikov tu in tam pripomnilo, da je pa tole čista traparija. Se pravi; delat krvodajalsko akcijo takole Bogu za hrbtom. Če pridejo čisto vsi, jih ne more biti prav veliko. Tako je modrovala ekipa celjske bolnišnice na poti do vrha. Pomisleki pa so se kmalu razblinili. Iz dolinske megle se jim je na vrhu odprl krasen razgled na smetanasto morje pod sabo in vrhove okoliških gričev obsijanih s soncem. "Pa kaj, če ne bo nič krvi, že za tole se je splačalo priti sem gor".

Kalobjani so sicer že tradicionalno med najbolj dejavnimi krvodajalci v šentjurski občini, vendar pa prav tu krvodajalske akcije še ni bilo. Pričakovanja so bila torej mešana. Krajevni odbor Rdečega križa pod vodstvom zakoncev Hribernik se je v pripravi akcije zelo angažiral in tudi pri krajanih naletel na dober odziv. Osnovna šola na Kalobju je za ta dan odstopila vse prostore. Bila je prijazna in domača, prav taka, kot podravnatelj Leskovšek, ki je z nasmehom prevzel vlogo gostitelja. Če vzamemo v obzir še to, da so morali zaradi

tega v šolskih klopih sedeti v soboto, je bilo to od njih več kot prijazno. Kaj naj še rečem, če nočem še dvajsetkrat uporabiti pridevnikov prijazno in domače? Mogoče to, da so tega dne razbili kak predsodek o vzišenih belih haljah, da so se kuharice zelo potrudile, da je bil gospod Slejko, sekretar občinskega RK, videti zelo zadovoljen, da je gospod Hribernik dal kri že okroglih šestdesetkrat in nenazadnje, da se je zbralo zavidljivih 90 krvodajalcev.

In moralka? Nobene. Moja babica je pred nedavnim nesrečno padla. Poleg udarca in nekaj zlomljenih reber ji je počila vranica in izgubila je veliko krvi. Potem, ko se je pobrala iz najhujšega, se je enkrat zazrla v vrečko rdeče tekočine, ki je visela nad posteljo in rekla: „No, zdaj sem je pa dobila nekaj. Hvala Bogu, da sem jo imela v dobrem.“ Za trenutek je ob postelji zavladala tišina. Tiste sorte tišina, ko je vsaka beseda odveč.

Saša

Z žepnino pa kar po cigarete

Skoraj vsak najstnik ima žepnino. Tisti mlajši dobijo manj, drugi pa več, nekateri tudi 10 000 SIT in več. Ampak zakaj mi sploh potrebujemo toliko denarja? Starši nam kupujejo hrano, obleko in obutev.

Res moraš veliko brati, če hočeš vso žepnino porabiti za revije. Nekatera dekleta kupujejo make up, včasih pa si privoščimo čokoladice in lizike. Veliko denarja gre za mobi kartice, saj ima že skoraj vsakdo mobilni telefon, večini pa tudi to kupujejo starši. Denarja tako ali tako skoraj nihče ne nosi na banko. Večina ga gre za cigarete, alkohol in druge droge. Da, prav ste prebrali, ogromno slovenskih najstnikov jemlje droge. Več kot polovica osmošolcev kadi. Vas zanima, zakaj starši glede tega nič ne ukrenejo? Zato, ker enostavno ne verjamejo. Zatiskajo si oči pred resnico in sami sebe prepričujejo, da njihov otrok že ne sodi med takšne mlade odvisnike. Na naši šoli nekateri šprica po pouk in hodijo na cigarete. Potem pa se opravičujejo s kakšnimi bolnimi izgovori, kot na primer, da so bili pri zobozdravniku. Seveda ne moremo obtoževati vseh, kajti nekateri imajo res zobozdravnika. Če bi verjeli vsakomur, bi lahko bili zgroženi nad zobozdravstvenim stanjem današnje mladine. Zanimivo pri vsem tem pa je, da najstniki dobijo

cigarete in alkohol in trgovinah in ne od starejših prijateljev. Prav noben prodajalec ne komplicira, če hočeš kupiti škatlo cigaret in steklenico vina. Brez kakršnegakoli vprašanja ti vse skupaj proda, saj se jim gre samo za dobiček.

Zdi se mi, da je žepnina vseeno potrebna, saj se tako tudi nakako naučiš ravnati z denarjem. Nekateri jo porabijo pametno, drugi pa za stvari, ki jim uničujejo življenje.

Nina Marot

Mali oglas:

Manjšo kmetijo z gospodarskim poslopljem v Dobju pri Planini ugodno prodamo.

Tel.: 03 5743 565

**Šentjurske novice vredne
vsakega Šentjurčana**

www.myfreeshost.com/sentjurske-novice

Ko razsaja pomladanska utrujenost

Danes sem dobila cel kup naloge, pa še jutri pri vseh predmetih sprašujejo. Pa sem se komaj privlekla domov in odvrгла šolsko torbo v kot (kot to navadno naredim ob koncu šolskega leta). Kaj šele, da bi naredila goro naloge in se naučila nekaj stavkov zadnje snovi. Raje sedem pred televizor, navijem radio do konca in bulim v TV ekran, dokler na vratih ne pozvoni. Komaj vstanem in odprem vrata, ko se name vsuje plaz besed jezne sosedice, ker njen malček v takšnem hrupu ne more spati. Poklapano zaprem vrata in izrečem nekaj pikrih na sosedin račun, utišam radio, pograbim posodo z maminimi včeraj pečenimi piškoti in nadaljujem s posedanjem pred televizorjem. Iz napol zimskega spanja me vrže mama, ko vidi, da sem ji pospravila njene piškote, ki jih je pekla za staro mamo in me napodi pospravljat sobo, saj je po njenih besedah hujša, kot če bi vanjo "treščila" atomska bomba. Tudi jaz ne vem, zakaj starši ne razumejo, da se človek v razmetani sobi počuti bolj domače in udobno, kot če je vse na svojem mestu. Brezupno se lotim uničevanja svojega kraljestva in pričem zlagati stvari. Danes ne nameravam odpreti nobenega zvezka in sploh me ne skrbi, kaj se bo jutri zgodilo, če bom slučajno vprašana. V sobi je preveč pijetno toplo in udobno, da bi tisti dragoceni čas zapravljala za učenje. Raje sedem za računalnik in pričem deskati po internetu. Kmalu me tudi to prične dolgočasiti, zato se zlekнем na posteljo in zaspim. Sredi prijetnih sanj o tem, kako so razstrelili šolska poslopja in ukinili obvezno šolanje, me prebudi vreščeci mamin glas. Zahteva odgovor, zakaj v treh urah nisem pospravila sobe in me nažene večerjat, nato pa se sama loti uničevanja mojega kraljestva. Ko ji hočem to preprečiti, me prestreli z jeznim pogledom, da takoj ugotovim, da je bolje pobrati šila in kopita ter oditi v kuhinjo jesti. Po večerji se spet zavlečem v naslanjač in prisluškujem ritmu dežnih kapelj na strešnem oknu in razmišljam o vsem mogočem. Kot bi mignil je ura 22.00 in mama me nažene v kopalnico, da se pripravim na spanje. Ta ženska res malo preveč rada "teži", kajne? Po debeli uri se privlečem iz kopalnice in se odpravim v sobo. Skoraj je ne prepoznam, saj se sedaj vsa svetli. Odločim se, da jo jutri spravim v stanje pred maminim posegom, saj danes res nimam ne energije ne časa. Zjutraj navlečem nase, kar pač najprej potegnem iz omare, pograbim torbo in se odpravim proti šoli. Tam pa seveda nadaljujem s svojo pomladansko utrujenostjo.

Nina Marot

Policijske cvetke

Marčevska policijska statistika je skoraj povem enaka februarški, zato je ne bomo ponavljali. Le na lestvici alko-rekorderjev je prišlo do bistvenih sprememb. Na prvo mesto se je zavihtel 37 - letni D.V. iz Paridola, ki je s 3,23 promilami za las zaostal za 39 - letnim Konjičanom S.V. (iz Dramelj?), ampak ker ta ni povsem naše gore list, prvenstvo priznavamo junaku iz Slivnice. Februarski rekorder V.M. iz Šibenika ostaja čvrsto na drugem mestu.

Dve hladilniški zgodbi

V prvi je glavni junak marčevski alko rekorder 37 - letni D.V. iz Paridola. Ta se je 15. marca lepo kulturno ustavil pred gostilno Hvalc v Novi vasi, hotel enako kulturno parkirati svojega jugota, toda nikjer dovolj velikega parkirnega prostora. Pri iskanju svojega prostora pod soncem, pardon, pod luno, se mu je nadaljeval na pot eden od tam že parkiranih avtomobilov, pa še gostilniške stopnice niso bile postavljene na pravem mestu. Kljub temu je še stopil v gostilno na požirek ali dva, dokler niso prišli policisti. Ker jim ni nič hudega storil, mu na pamet ni padlo, da bi jim kazal razne osebne dokumente, ali celo da bi šel peš domov. To pa je bil za policiste dovolj velik razlog, da so ga vzeli s seboj.

V drugi zgodbi nastopata 41-letni oče J.M. iz Nove vasi in sin T.M. V zgodnjem nedeljskem jutru, 18. marca, sta se tako glasno in na roke pogovarjala, da je na policijski postaji zazvonila številka 113. Vroča očetovska čustva so se ohladila v mestu Celju.

Ljubo doma, kdor ga ima

Polno težo tega rekla je na svoji koži občutila C.B. iz Šentjurja, ki jo je 2. marca ob 3. uri zjutraj na Cesti Kozjanskega odreda pobrala policijska patrulja. Na planem in s spremenjenim osebnim opisom je ostala po zaslugi svojega življenjskega partnerja, 45 - letnega J.Š. iz Nove vasi, ki bo sodnikom poskušal dokazati, da v tem primeru ni šlo za kaznivo dejanje nasilništva, temveč zgolj za nekoliko bolj temperamentno izkazovanje ljubezni.

Ljubezen in gume

Pravzaprav gre za gume brez ljubezni. Zapuščeni V.L. iz Šentjurja se je v otožni noči z 11. na 12. marec dokončno odločil, da svoji nekdanji izvoljenki L.L. s Planine še enkrat dokaže svojo ljubezen: na parkirišču pred stanovanjskim blokom ji je preluknjal vse štiri gume njenega štirikolesnika. Svojega konkurenta v ljubezni M. B. z Brda ljubi očitno za 50% manj, zato mu je preluknjala samo dve.

Inšpekcija bo ščitila člane Kluba B 52

Za poslušanje Stavrosa je od Klub od svojih zvestih članov zahteval vstopnino, dodatno pa jim je za pijačo mastno zaračunaval, kar je bilo skupaj s tremi prijavami sosedov zaradi kaljenja nočnega miru zadosten razlog za

OBVESTILO

7. januarja je pričel teči šestmesečni rok za legalizacijo orožja. V skladu z zakonom zoper prijavitelje ne bodo povzeti nobeni represivni ukrepi, zato izkoristite priložnost in s prijavo na PP ali UE uzakonite svojo orožarno.

Časovni stroj

Anton Grobin, delavec

"Položaj v Alposu je nevzdržen, po 30 letih dela imam ob stoodstotni normi 59 tisočakov plače, delam v težkih pogojih, tudi ponoči. Ko pridem domov, se moram spet gnati za delom, če hočem šolati otroke. ... Smo sužnji in hlapci." (ŠN, marec 2000)

Bogdan Rahten, sodelavec ŠN v uvodniku

"Predlog za občinske svetnike. V zgodovini politike so se z njo ukvarjali materialno preskrbljeni možje, ki jim je bil cilj izboljšati blagor podanikov, ne pa svoj. Če bi se odpovedali sejinam in jih namenili tako ali drugače potrebnim pomoči, bi se lahko vsaj s čim pohvalili." (ŠN, marec 2000)

Franc Kovač, urednik ŠN

"Čeprav je NOB upravičeno že zdavnaj izgubila svojo idealizirano podobo brezmadežnosti, je vendarle krivično do zgodovine in padlih, da se komajda še zmenimo zanje." (ŠN, marec 1998)

Mirko Kovač, podjetnik

"... in je bilo treba najti delo za ženo Julko, sicer gostinko po poklicu. In tako je nastal Montparis." (ŠN, marec 1996)

Marko Milič, košarkar

O Šentjurju: "Zelo majhen, zelo simpatičen."

O (ne)zdрави hrani: "Se mal' zrediš, pa se 'koj pozna." (ŠN, marec 1996)

Oto Pungartnik, dipl. politolog mednarodne smeri

"V Šentjur in na Občino sem prišel z željo, da pomagam svojemu kraju k prijaznemu in bolj dinamičnemu razvoju. Toda res je tudi, da je velika večina mojih nekdanjih sošolcev ostala v mestih, kjer so uspešni in hodijo domov le še na "obisk". Prav lahko se mi zgodi, da ta usoda dočaka tudi mene." (ŠN, marec 1995)

Cveto Erjavec, svetnik ZLSD o medsebojnih odnosih med strankami

"Mogoče je težava tudi v tem, da si desno usmerjene stranke jemljejo vso pravico oblasti vodenja občinske uprave in niso pripravljene na vsaj malo enakopravne, demokratične razdelitve funkcij..." (ŠN, marec 1995)

Modni kotiček Vanje Bertossi

Pomlad z modnimi dodatki

Modnim dodatkom postopoma spet pripada mesto, ki ga zaslužijo. Letošnja pomlad jim na široko odpira vrata.

RUTE: Če sodite med tiste, ki so trmasto nosile rute tudi v sezonah, ko jim moda ni bila naklonjena, potem bo letošnja modna pomlad kot nalašč za vas. Svilene ali sintetične, pisane ali enobarvne, zavezane okoli vratu ali glave so eden glavnih modnih dodatkov v tej sezoni.

PASOVI: Prepustile se bomo objemu pasov, bodisi ozkih ali širokih, usnjenih ali kovinskih pa tudi satenastih in zametnih. Širok pas je lahko usnjen ali iz kombinacije materialov. Nosimo ga le, če so telesni proporci skladni in je živost vitek. Pas naj bo širok od 6 do 7 cm. Postavimo ga nizko pod živetec in tako poudarimo zapeljive obline bokov in lepo oblikovan (ploščat) trebušček. Nov način poudarjanja pasu je v pentljo ali volzel zavezan usnjen ali satenast trak. Je nadvse ženski, zapeljivo poudarja boke in je idealno dopolnilo k srajčni obleki ali k daljšemu puloverju. Že lansko sezono so bile verižice pripete okrog živetca. Letošnja novost pa je, da verižico (lahko je srebrna ali zlata) spustimo nižje, naj prosto visi okrog bokov.

KLOBUČKI IN ČEPICE: Prikupne baretke so se na modne piste vtihotapile že preteklo sezono, prav tako klobučki tipa fedora in trilbi. Letos pa so baretke in

klobučki modna zapoved in popoln dodatek garderobi žensk, ki si upajo več.

PISANE NOGAVICE: Ste se odločili za nov, modni kostim, morda za enodelno obleko v intenzivni modni barvi, ali pa ste v omari odkrile krilo iz tvida, ki nikakor noče iz mode? Za popoln videz potrebujete le še par ekstravagantnih nogavic v barvah in vzorcih, ki smo jih nosile, preden smo vstopile v najstniška leta. Bolj zadržane pa bodo prav tako modne v klasičnih mrežastih nogavicah ali tistih z drobnimi čipkastimi vzorčki.

ŠKOTSKI ŠIK: Očem prijeten geometrijski vzorec v značilno rdečih tonih, ki je škotskim klanom služil za razpoznavanje, je letos zasvojil modne kreatorje. Ne le, da je škotski karo prisoten v mnogih kolekcijah oblačil, tudi modni dodatki od šalov, baretk, torbic, čevljev in nogavic se mu ne morejo upreti.

Toda naj vas navdušenje ne zapelje. Ko se boste odločale za ta modni vzorec, naj bo to le kos vaše garderobe, vse ostalo pa v eni od barv, ki je v vzorcu.

Vstopite v trgovino Laura, vstopite v pomlad!



Trgovina

Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Laura

Stopite z njo v pomlad

Kako do dela?

Kako napisati dober življenjepis?

Nekateri iskalci dela še danes uporabljajo zastarelo obliko življenjepisa, pisanega v obliki spisa ali dolgih odstavkov, polnih nepomembnih podrobnosti. S takim življenjepisom so možnosti za uspeh pri iskanju službe precej manjše. Zato je arhaično obliko nadomestila tabelarična oblika, katere velika preglednost omogoča hiter in jasen pregled osnovnih informacij o kandidatu.

Življenjepis (angleško CV - Curriculum Vitae, nemško Lebenslauf) je osebni prodajni prospekt - prodajamo se seveda mi sami, ko iščemo službo. Povsem razumljivo je, da želijo podjetja pridobiti prvovrstne kadre - toda kako ločiti zrno od kala? Na razpise večjih in dobro stoječih podjetij se javi veliko število kandidatov. Praksa kaže, da največkrat niso izbrani objektivno najboljši, temveč tisti, ki so se znali najbolje predstaviti oziroma "reklamirati". In tu igra življenjepis ključno vlogo. Pisanje življenjepisa je dolgotrajno in naporno delo, ki počasi zori in prek nekaj deset verzij dobi obliko, katera ujame pozornost večine kadrovnikov. O sami obliki, vsebini in tehniki pisanja obstaja mnogo knjig in priročnikov, ki pa hitro zastarijo. Spreminjajo se zahteve in norme dobrega življenjepisa in tako nam navodila izpred 20 ali 30 let danes prav malo pomagajo. Praviloma sestoji življenjepis iz štirih glavnih sklopov - osebni podatki, izobrazba (šole oziroma študij), delovne izkušnje in druge kvalifikacije. Osebni podatki so vedno na začetku in vsebujejo ime, priimek, datum in kraj rojstva, državljanstvo, zakonski stan. Pod to rubriko se lahko navede tudi naslov, telefon in naslov elektronske pošte. Pri izobrazbi se ponavadi navajajo šole od gimnazije naprej, in sicer v obratnem kronološkem vrstnem redu. Isti princip velja za delovne izkušnje, kjer se po navadi navede podjetje in delovno mesto. Zadnji del življenjepisa je zelo raztegljiv in tu lahko napišete marsikaj. Največkrat se navedejo posebna znanja (tuji jeziki, računalniški programi, dovoljenja za upravljanje z različnimi stroji, licence in podobno), pohvale in priznanja, članstva (AIESEC, študentske organizacije, društva, športni klubi) in še marsikaj drugega. Paziti pa je treba, da naredite odločno selekcijo in ne pišete vseh morda nepomembnih podrobnosti. Večina ljudi življenjepisa ne podpiše. Vedno bolj pa se uveljavlja prepričanje, da podpis doda življenjepis pozitivni prizvok in še dodatno potrdi resničnost navedenih informacij. Seveda se podpisuje s kemičnim svinčnikom, nikoli pa ne z navadnim svinčnikom. Poleg podpisa je zelo pomemben tudi splošni izgled življenjepisa. Uporabite kakovosten bel papir, ki ima lahko decenten vzorec. Osnovnih standardov se je pametno držati, življenjepis pa lahko izraža tudi del vaše filozofije in izraznosti. Zato lahko vnesete svoje elemente, ki pa naj bodo vseeno umirjeni. Glede dolžine velja, da naj bo življenjepis dolg eno stran. Če pa delodajalci izrecno zahtevajo več ali podrobnejše informacije, pa je lahko dolg tudi več strani.

Irena Jagodič

Pravni nasveti

Imam pravico do regresa?

V prejšnjem podjetju, kjer sem bil zaposlen od 1.6.2000 do 28.02.2001, sem dobil sorazmerni del regresa za 9 mesecev, dopusta pa sem izkoristil le nekaj dni. Novi delodajalec pa mi je rekel, da dopusta ne morem dobiti, ker mi ni poteklo 6 mesecev, regres, pa da sem že dobil pri prejšnjem delodajalcu. Ali ima prav?



Ne biviši in ne sedanji delodajalec nista ravnala pravilno in v skladu z zakonodajo ter kolektivno pogodbo. Pri bivšem delodajalcu ste že v prejšnjem letu pridobili pravico do celotnega dopusta in posledično do regresa, saj določba 51. člena Splošne kolektivne pogodbe za gospodarske dejavnosti (Uradni list RS, št. 40/97) jasno določa, da je pravica do regresa za letni dopust vezana na **pravico** do izrabe letnega dopusta, ne pa na **dejansko izrabo** dopusta. Poleg celotnega regresa za leto 2000 bi vam bivši delodajalec moral izplačati tudi sorazmerni del regresa (to je za dva meseca) tudi za leto 2001.

Iz vašega vprašanja nisem razbral, ali ste delovno razmerje pri drugem delodajalcu sklenili s prekinitvijo ali brez. Po 57. členu ZDR ima delavec, ki je izpolnil pogoj določenega obdobja nepretrganega dela (ne sme biti daljši od 6 mesecev), pravico do izrabe celotnega letnega dopusta in s tem tudi do regresa za letni dopust v vsakem nadaljnjem koledarskem letu zaposlitve brez prekinitve že na samem začetku leta. Takšna interpretacija zveni v vašem primeru precej nelogično, saj bi si vi z dvema mesecema zaposlitve v letu 2001 pridobili pravico do izrabe celotnega dopusta in regresa za letni dopust tudi za leto 2001, kar bi teoretično lahko pomenilo, da bi lahko v devetih mesecih zaposlitve koristili dva dopusta in pridobili dva regresa. Pravna mnenja so v takem in podobnih primerih deljena in odvisna tudi od tega, če je delavec sklenil novo delovno razmerje brez prekinitve. Večinsko mnenje je, da delavcu ne more pripasti pravica do izrabe celotnega dopusta in do regresa za letni dopust, pač pa je upravičen do sorazmernega dela, torej do 2/12 let-teh tudi v letu 2001. V kolikor ste pri novem delodajalcu sklenili delovno razmerje brez prekinitve, se šteje, kot da delodajalec sploh niste zamenjali in vam s samo sklenitvijo novega delovnega razmerja pripadajo vse pravice, ki bi vam pripadale, če prejšnjega delovnega razmerja sploh ne bi prekinili.

Gregor Kovač, univ. dipl. prav.

Da ne pozabimo

Telefonija nekoč

(1. nadaljevanje)

Avtomatizacija Slivnice in Loke je bila lažja zaradi tako imenovanega "Hitlerjevega kabla", ki ga je tudi skozi ti dve KS med vojno zgradila zasedbena nemška oblast za povezavo s takratno NDH. Pri rekonstrukciji ceste od Slivnice proti Lesičnem je bilo nujno prestaviti ta kabel iz osi ceste in tega posla se je po odločitvi predsednika skupnosti PTT Jakoba Beriča iz Novega mesta in kasnejšega direktorja PTT Celje Ivana Grilak končno pričela. Kabel je bil vkopan z udarniško akcijo "Kozjansko 77" in udarniškim delom delavcev PTT, PAP in drugih.

Zadnja je bila na vrsti avtomatizacija v Dramljah. Tam sta bili delno na voljo dve telefonski liniji, izjemno montirani za potrebe graditeljev avtoceste v vaseh Pletovarje in Slatina.

V vseh primerih izgradnje omrežja je težave povzročalo pomanjkanje kablov. Kljub temu je vso novo omrežje bilo kabelsko, na drogovich je ostajalo vse

manj žice. S posodobitvijo omrežja so se v PTT in po odcepitvi v Telekomu ukvarjale posebne ekipe iz podjetja PAP iz Ljubljane in obrtniki, kot na primer Martin Hohnjec (Haler) iz Olimja.

Vrniti vložena sredstva!

Danes se bliskovito širita mobilna telefonija in internetna komunikacija, vsemu je pa še vedno osnova kabelska povezanost, v katero so ogromno vlagali občani, največkrat ob obljubah vračila. Do tega pa še do danes ni prišlo, kljub veliki donosnosti te dejavnosti. Le nekaj obljub je bilo danih od nekompetentnih ljudi. Vztrajati bo potrebno na vračilu vloženi sredstev ali pa na solastništvu Telekoma. Ne smemo dovoliti, da se z vložnim in težko prisluženim denarjem občanov bogatijo oblastne, politične in poslovne strukture. In to v času, ko vložena sredstva res medijo.

Vincenc Jagodič

Psihologija za vsak dan

"SKLEROZA ME DAJE"

„Šment. Staram se. Sicer še prav dobro izgledam, proteze še ne nosim in tudi sneg me še ni pobelil. Ampak... Pozabljam sem, da bog pomaga. Vse, česar si ne zapišem, še isti hip za vedno odfrči v orbito. Kaj hočemo, skleroza in starost. Toda, če bi kdo trdil kaj takega, ga bom z veseljem mahnil. Zase naj se briga!“

Ljudje se v takšnih mislih znajdemo večkrat, kot smo si pripravljeni priznati. In pri tem leta niso prav nič pomembna. Nad luknjastim spominom tožijo tako stari in mladi. Pri tem pa se malo kdo zaveda, da je mogoče tako spomin kot koncentracijo uriti, izboljšati in ju ohraniti vitalna tudi v pozni starosti.

Kako si torej stvari zapomniti?

Pred 2500 leti se je grški pesnik Simonides udeležil banketa v aristokratski družbi. Bil je velik in bučen dogodek, ko se je nenadoma sesul strop banketne dvorane. Posledice so bile grozljive. Večina gostov je bila ne samo mrtvih, ampak tudi nerazpoznavno iznakaženih. Simonides, ki je bil takrat v sosednjem prostoru, je moral kasneje napisati seznam prisotnih. Kako si je lahko zapomnil vse prisotne? Z notranjim očesom si je predstavljal dvorano, omizje in povablence. Potem, ko jih je videl, pa jih je z lahkoto tudi naštel. To je ena najbolj razširjenih metod, ki se uporablja še danes. Kadar si morate zapomniti seznam stvari, oporne točke vašega govora ali zgolj spisek za v trgovino, vizualno te predmete postavite v nek znan prostor. Predstavljajte si jih kar se da natančno, povečajte jih, jih naredite smešne, dodajte jim zvok in vonj. Naslednjič jih boste v duhu zagledali in brez težav jih boste lahko ponovili.

Kadar si česa ne morete zapomniti, to na nek način povežite z nečim, kar je vašemu spominu domače. To imenujemo metoda pripenjanja.

In zakaj pozabljam?

Spomin deluje na več nivojih. Imamo kratkotrajni ali delovni spomin in dolgotrajni spomin. Podatki iz kratkotrajnega spomina zbledijo po nekaj sekundah ali minutah. S ponavljanjem pa jih lahko prenesemo v dolgotrajni spomin. Z uporabo in ponavljanjem bodo tam tudi ostali. Pravijo, da je človeški spomin praktično neomejen in s hipnozo so dokazali, da si ljudje zapomnimo praktično vsako malenkost v našem življenju. Problem pa je, da teh podatkov večinoma ne moremo ali ne znamo priklicati nazaj. In zakaj? Strokovnjaki pravijo, da večino ljudi nikoli ne pozablja, ker se sploh ne potrudijo, da bi si nekaj zapomnili! Se vam dogaja, da so vam ravnokar nekoga predstavili, vi pa ste še isti hip pozabili njegovo ime? Zna biti nerodno. Če pa v resnici pogledamo človeka v obraz, opazimo njegove poteze, slišimo ime in si v mislih predstavljamo asociacijo povezano s tem obrazom in imenom, ga zagotovo ne bomo pozabili. Če vedno izgubljate kjuče od stanovanja ali avtomobila, se navadite, da v mislih zagledate utripajočo luč vsakič, ko jih odložite. Ko jih boste spet iskali, se bo stvar obrnila. Najprej boste zagledali utripajočo luč in nato tudi prostor, kjer ste jih odložili.

Zavedajte se, da je vaš spomin prostor neomejenih možnosti. V stvari, ki si jih želite zapomniti, vložite nekaj truda in zagotovo se vam bo obrestovalo. Predvsem pa uporabljajte domišljijo. To ni zgolj kaprica otrok, ampak čudovit pripomoček, ki lahko neizmerno izboljša spomin in nenazadnje še kako popestri živino vsakdana.

Saška

Kotiček za zdravje

O odpornosti

(1. nadaljevanje)

Glavni "sovražniki" imunskega sistema so mikrobi (bakterije, glive, virusi) in paraziti. Večina mikrobov ne ogroža življenja človeka, mnogi nam celo koristijo pri pridelavi in predelavi hrane (sir, jogurt, vino...), pri pridobivanju zdravil (hormoni), cepiv, razgrajevanju odpadkov (gnilobne bakterije) itd.. Nekateri neškodljivo naseljujejo našo kožo, sluznice in nam s tem neposredno koristijo, na primer v črevesju izdelujejo določene vitamine, ali z naselitvijo jemljejo življenjski prostor bolezenskim mikrobom. Za bolezenske mikrobe je značilno, da se naselijo v človeku in z razmnoževanjem in izločanjem presnovkov in strupov povzročajo poškodbe organizma, bolezni. Večina bolezenskih mikrobov je ozko prilagojena človeku, zato se okužbe prenašajo od okuženega človeka na druge, redkeje je vir okužbe žival (steklina), še redkeje pa so bolezenski mikrobi zmožni preživeti v naravnem okolju (npr. legionele, ki nas zadnje čase "strašijo" v bolnišnicah).

Poznati moramo način delovanja mikrobov in jih prepoznati, da se lahko ali izognemo okužbi ali se pozdravimo, če do okužbe pride. Bakterije so majhna, enocelična bitja, ki so zmožna samostojnega življenja. Ko vderejo v telo, se naselijo v notranjosti celic (npr. bacil tuberkuloze) ali pa ostanejo izven celic, v medceličnem prostoru (npr. streptokok, ki povzroča angino). Učinkovita zdravila proti bakterijam so antibiotiki, ki delujejo tako, da zavirajo presnovo bakterij in jih tako uničujejo, zato je pomembno, da jih zaužijemo predpisano dozo v predpisanem času.

Virusi so manjši od bakterij in nimajo lastne presnove, zato niso prava živa bitja, so le skupki beljakovin in genov. Virusni geni se vgradijo med gene naših celic, ki namesto svojega programa začno opravljati virusni genski program in tako izdelujejo nove virusne delčke, same pa propadajo. In ker nimajo lastne presnove, proti virusom ni učinkovitih zdravil, saj bi bila škodljiva tudi za lastno telo.

Paraziti so višje razviti organizmi, ki se dobro prilagodijo svojemu gostitelju in ga praviloma ne uničijo.

Glive - kvasovke se lahko naselijo na koži, sluznicah, lahko tudi vdrejo v notranjost telesa, toda pri zdravem imunskem sistemu ne povzročajo težav. Če pa je delovanje imunskega sistema pomanjkljivo, so lahko tudi usodne.

Prehladna obolenja

Virusne okužbe dihal se bliskovito širijo predvsem pri večji koncentraciji ljudi, v šolah, tovarnah. Razdelimo jih na prehlade, gripo in bronhitis.

Pri prehladu napadejo virusi le sluznico dihal, ki se manifestira kot nahod, hripavost, vneto žrelo in kašelj, ni pa prisotnih splošnih bolezenskih znakov (vročina, glavobol, bolečine v sklepih). Pri normalno odpornih ljudeh mine v nekaj dneh sam od sebe in s pomočjo dovolj tekočine in počitka.

Gripo povzročajo virusi influence, ki izzovejo močne splošne bolezenske znake z visoko vročino, glavobolom, slabostjo, bolečinami v sklepih in mišicah in stopnjevanjem kašljanja. Za rizične skupine je umestno preventivno cepljenje. Bronhitis povzročajo bolj agresivni virusi od prehladnih in s podobnimi splošnimi znaki kot pri gripi, le, da se prej pojavi hud kašelj, bolečine v žrelu in izcedek iz nosu.

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

Obvestilo

Društvo izgnancev Šentjur obvešča vse, ki so bili med vojno na prisilnem delu v Nemčiji ali Avstriji, da je Nemčija sprejela zakon o poplačilu tega dela. Pozivamo vse zainteresirane, da takoj prijavijo svoje zahteve na telefon 579 36 56 (Janko Pleterski, po 20. uri).

DIS

Veteran**Anton Košir
ugovarja**

"Da sem gasilski veteran, vendar pa štejem 75 let na 10 let podlage."

Razmišljanja

PLANET ŽENSK

Dnevi mater, žena, valentinovo,... Vse je stlačeno v kratko časovno obdobje, kot bi se nas hoteli iznebiti in nas utišati za vse leto vnaprej. Dajmo, privoščimo si namesto kupov cvetoče zelenjave pregled vlog, ki so jih ženske zasedale v zgodovini. In bodimo ob tem še malce zlobne....

Antropologi domnevajo, da se je socialna funkcija ženske definirala skozi dejstvo, da je bilo njeno telo pač določeno (od boga, narave) za posodo s primarno nalogo nošenja in rojevanja potomcev. Nosečnost ter razvoj organov, v katerih so se potomci varno preoblikovali v "male ljudi", sta pogojevala drugačno telo kot pri moškem. Ženske so bile v nekaterih življenjskih obdobjih pač omejene pri gibanju, bolj okorne, počasne in občutljive. Biologija je torej pogojevala tudi moško socialno vlogo, katere primarna funkcija je bila skrb za žensko (in seveda za potomca), obramba,...vse, česar sama v času npr. nosečnosti ni zmogla. Morda so bili prvotni razlogi za takšno delitev vlog po spolu sami geni, ki so težili k čim uspešnejšemu prenašanju skozi naslednje generacije. Tem biološkim interpretacijam je težko oporekati in pravzaprav niso nič problematičnega. Moški pač teka naokoli in lovi velike živali, ženska brklja okoli domačega zavetja, briše prah s skalnih polic domače jame in šiva živalske kože, da bi oblekla trop otrok. Pa res počne samo to? Jok, znanstveniki ugotavljajo (celo tisti moškega spola), da je ženska tista, ki družini zagotavlja preživetje, saj kot nabiralka plodov in sadežev zagotavlja vsakdanji obrok hrane, medtem ko je sreča pri lovu malce bolj opoteča.

Situacija pri Starih Grkih je že tema, ki bi spravila v zanos vsako pravo feministko. Moški sodelujejo v javnem življenju, se gredo politiko, si izbirajo mlade dečke za poigravanje (povsem vsakdanja situacija), vmes se poročijo, zaplodijo potomce, nato si najdejo kakšno dobro prostitutko, v katero se pogosto tudi zaljubijo. Tu se že nakaže delitev žensk, ki se je ohranila do danes: matere, žene, prostitutke (ki imajo lahko nižji ali višji status) - status ženske se definira glede na njihovo seksualno funkcijo in aktivnost. Edini način za uveljavitev ženske so torej posteljne aktivnosti. Tiste (ampak zelo redke) še posebej prizadevne in uspešne so preko vdanih ljubimcev krojile celo politiko, zanetile vojne,...

S prihodom krščanskih očetov sv. Avgušlina in sv. Pavla se položaj žensk še poslabša. Če govorimo o evropski situaciji, potem sta predvsem ta dva gospoda odgovorna za temačni srednji vek in stoletja zatiranja žensk. Posebej prvi, ki je imel v mladosti precej živahno spolno življenje, se je ves frustriran spreobrnil v krščanstvo in določil žensko za vir vseh človeških nesreč. Seveda, Eva je speljala Adama v greh, človeštvo iz raja in sedaj mora zaradi njenega spolnega poželenja v bolečinah rojevati otroke, otroček pa priveka na dan omadeževan z izvirnim grehom. Nato so stoletja dolgo kurili ženske na grmadah. Če so v času nosečnosti umrle, so jim izrezovali zarodke, da bi jih lahko krstili,... Da, srednji in še novi vek sta za žensko pogubna, o njeni usodi odločajo očetje, možje, pa še kakšen celibatu zaobljubljen "moralist". Ženska: stroj za rojevanje, vdano služenje moškemu in dežurni krivec za naravne in drugačne katastrofe. Njene glavne vloge: mati, žena, seksualni objekt, prostitutka, čarovnica. Definirana samo in izključno skozi odnos do moškega.

Pa vendar so imele ženske en manjši privilegij. Zato, ker so pač posode za prenos genov, so jih možje ponavadi pustili doma, kadar so se odločili drug drugemu rezati drobce. Tako je bilo tudi v času svetovnih vojn, nakar so ženske spele lase in odšle v tovarne. Sledilo je neverjetno odkritje: hej, saj ženske znajo upravljati s stroji. Kmalu nato so ugotovili še, da imajo ženske možgane in znajo...razmišljati. Ja, v prejšnjem stoletju so ugotovili, da ženske znajo skrbeti za kup otrok, delati, razmišljati in skrbeti za to, da so moškemu všečne. Vse naenkrat. Ali moški to zmorejo? Biti v službi osem ur, doma skuhati, pomiti, prati, likati, zašiti nogavice, otrokom pomagati pri nalogi, prekopati vrt in nato pričakati zakonca v svilenem perilu s popolnim makeupom? Hmmm. Drage moje, preberite kakšen intervju z "uspešno poslovno žensko". Vedno jo vprašajo, kako usklajuje družino in kariero. Ni pomembno le, kako se je prebila do položaja, ampak kako ji cvetijo lončnice! In če ji ne - potem ni uspešna predstavnica svojega spola.

Ženska mora biti vsestranska! Opravljati vse vloge brezhibno, brez napak. Ali ni potem logično, da bo evolucija šla nekako v to smer, da bo pri ženski počasi razvila samooplojevanje?

Apolonija

Študentska kronika

Zaključene zadeve



app75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
0041.369.392

! 2. 3. V zopet pridobljeni dvorani KD Šentjur, ki je skupaj s pol tisoča uzurpatorjev človeške vrste v vsej svoji lepoti in posvečenosti prav lepo preživela četrto brucovanje v ŠKMŠ režiji, smo se malo pohecali z bruci dveh tisočletij, stoletij,... oz. letnika 2000/01. Vstopnina poceni, pijača draga, bruci pečeni, benda fenomenalna; btw, oba pevca sta bili pevki! (8. 3. pa to...). Ponovitve morajo biti.

! 9. 3. Za zasedbo štrudlovk iz Ajdovščine je bila črna burka Stevardesa še malce bolj črna, saj so morale igrati na suho - pozabile/izgubile so ustrezno kaseto; btw, vseh 7 igralcev je bilo igral! (8. 3. pa to...). Črne oblak'ce pa sta domači oskrbnik dvorane in gostujoči šofer na svoj način razgnala in obenem kovala bratstvo med Primorsko in Štajersko.

! 13. 3. "Le vkup, le vkup, Kozjanci!" je bila želja ob zboru šentjurske študentarije v mariborskem Štuku. Malo keša, malo muz'ke, malo folka...

! Žal je bil za 23. 3. napovedani mini koncert Celjanov Skalala v Prostoru odpovedan..

Napovedujemo

! V malonogometno tekmovanje pod šentjurskimi žarometi se bo zopet vključila naša ekipa, ki se v celoti imenuje ŠKMŠ - sokoli. Nove face, nove majčke.

! MOČ INTELIGENCE. Že spet zbiramo prispevke. Tokrat za jubilejno 9. cifro! Do konca maja napišite, narišite, narimajte... vaše zgodbe, stripe, pesmice... Uporabite standardne klubske naslove in frecko25@hotmail.com, kjer se lahko neposredno povežete z njegovo pošastnostjo - urednikom.

! 30. 3. /petek/ 21:00 Prostor: POTOPIŠNO PREDAVANJE Boštjana Jezovška. Tema: Lhotse 2000. Vstop prost.

! 6. 4. /petek/ Prostor: III. prvenstvo 4 V VRSTO. Prijave na mestu samem samo od 19h do 19:30, sledi žreb in tekmovanje. Prijavnina 200, nagrade.

! 8. 4. /nedelja/ 15:00 Kulturni dom Ponikva: Gledališka predstava UPOR JEZNE GOSPODINJE z KD Nova Štifta

! 13. 4. /petek/ 21:00 Prostor: GLEDALIŠKE IMPROVIZACIJE z Demokratičnimi legendami iz Celja. Vstop prost.

! 20. 4. /petek/ 21:00 Prostor: POTOPIŠNO PREDAVANJE Boštjana Jezovška. Tema: Južna Amerika. Vstop prost.

! 27. 4. /petek/ 21:30 Prostor: OF parteezan žur s skupino Delo na črno. Vstop prost.

! 8.5. /torek/ Ljubljana - stadion pri kopališču Ilirija: Študentska tržnica z udeležbo ŠKMŠ. Ugan'te, ka' se bo peklo in pilo!

! 12.5. /sobota/ športni park Šentjur - IV. športne igre ŠKMŠ. Basket (3:3), tenis, mali nogomet.

*možne so spremembe, odpovedi ali organizacija novih prireditvev

Redne zadeve

! Rekreativna. Še vedno vsako soboto, vendar od 14:30 do 16h v drvarnici OŠ Franja Malgaja.

! Uradne ure bodo aprila, kar na naših prireditvah.

Kam so šli "rifničani"?

Doma vzgojena igralca **Jaka Poštrak** in **Aleš Dovgan** sta našla pristan pri drugoligašu Dravinji iz Slovenskih Konjic oz. tretjeligašu Mons Claudiusu iz Rogatca, kjer sta že angažirana Šentjurčana **Stanislav Gražl** in **Tone Brečko**.

Poglejmo še, po katerih igriščih se podijo ostali bivši igralci bivšega šentjurskega drugoligaša. V drugi SNL so pristali: **Dejan Bauman** (Železničar Maribor), **Robert Pevnik** (Livar Ivančna Gorica), **Iztok Pipenbaher** in **Dejan Obrez** (Pohorje Ruše), **Zvezdan Tolimir** (Šmartno) in **Črtomir Topič** (Aluminij Kidričevo).

V tretji SNL pa se bodo podili za žogo: **Aleš Kos** (Mons Claudius), **Goran Stankovič** (Vrhnika), **Goran Radić** (Zreče).

Na Griču zopet prvaki

Še vedno jim nihče ne seže do kolen

Pikado ekipa Okrepčevalnice Na Griču iz Dobovca pri Ponikvi je svoj nastop v ligaškem tekmovanju pod okriljem

Okrepčevalnica Grič je decembra v svojih prostorih priredila odprti turnir posameznikov. Prvi je bil **Toni Cmok**, drugi **Grega Strašnik**, tretji pa **Franci**

Zmagovalno ekipo z bližine Ponikve, katere "zavetnik" in sponzor je **Franci Golež**, sestavljajo kapetan **Milan Bevc** in tekmovalci **Toni Cmok**, **Bine Babnik**, **Damijan Golež** in **Slavko Zdolšek**, ki je nadomestil **Jožeta Kadenška**.

Svoj primat na področju pikada je Okrepčevalnica Grič potrdila prejšnjo soboto na Lesičnem, ko je "all star" tekmi posameznikov zasedla prvi dve mesti; zmagal je **Damijan Golež**, drugi pa je bil **Slavko Zdolšek**.

Ponkovski "dream team" zadnja leta neguje tradicijo, ko se na tekmo odpravijo kar peš. Na ta način so letos obiskali **Sladkogorce**.

br

šmarske športne zveze zaključila kot ponavadi, z zmago. Za razliko od lani, edina ekipa iz šentjurske občine v konkurenci devetih ekip, ni oddala niti točke in tako še naprej ostaja pojem za pikado blizu daleč. Z relativno velikim zaostankom so drugo mesto osvojili pikadarji **Bistroja Sara** iz Rogaške Slatine, tretje pa **Bar Marinka** iz Šentvida.

Da ne pozabimo

Nesrečna ljubezen Antona in Marije Kolarič

Gre za enega od mnogih socialnih problemov iz srede sedemdesetih let minulega stoletja, ki je ostal v spominu socialnih delavcev in krajanov.

V Dramljah v Svetelki je bila nekdaj solidna kmetija **Topolšek**, ki jo je po svojih prednikih nasledila **Marija Kolarič**. Skupaj z možem **Antonom**, priložnostnim potujočim prodajalcem bižuterije (dalmatinarjem), ki se je nekoč slučajno ustavil na njeni kmetiji in potem tam tudi kar ostal, sta živela in gospodarila skrajno skromno. Pri **Topolškovih** se je čas ustavil. Hiša in gospodarsko poslopje, vključno z "gepljem", ki je pričal o nekdanji veljavi domačije, sta propadala in propadla. Ko se je pričela rušiti stanovanjska hiša, sta se preselila v peč, iz peči v marof, kjer sta imela sestradanega junca in nekaj kokoši, končno pa so vsi skupaj pristali v bivšem stelniku. Njuna kuhinja je bila kar kotliček zunaj v gozdu. Vsi poskusi šentjurskega kmetijskega inšpektorja, da bi njuno usodo obrnil na bolje, so se končali pri žalitvah in zavrnitvah s strani **Marije**, ki je o vsem odločala sama. Končno je njuna starost

prisilila Občino, da je ukrepala. Sestradanega junca je veterinarski inšpektor prisilno oddal v rejo, občinski upravni delavci pa so se odločili **Kolaričevima** udarniško zgraditi zasilno bivališče. GG je v ta namen odredil posek nekaj lesa iz sicer bogatega gozda. Gospodinjo, ki na to nikoli ne bi pristala, so tačas spravili v bolnico. Toda **Marija** je iz bolnice pobegnila in udarniški delavci so bili bogato deležni njenega grobega besedovanja. Poskušali so jo pridobiti s prijaznostjo in hrano, toda **Marija** ni popustila. Ko so pred zimo poskušali tudi s pomočjo drameljskega župnika g. **Smolo**, ga je **Marija** odločno zavrnila: "Kaj briga tega črnusla, kje bova midva preživela zimo".

Naslednje leto so občinski uslužbenci z nekaj plačanimi obrtniki dokončali njuno hišico, vendar pa **Marija** vanjo ni nikoli vstopila. Kmalu nato je zbolela in umrla, v hišici pa je še nekaj let živel **Anton**, žrtev nesrečne ljubezni, ki se je vnela v hipu in ni nikoli ugasnila, kot je dejal sam.

V. Jagodič

Seja Odbora za šport, kulturo in problematiko mladih

Bomo šport končno profesionalizirali?

Sredi marca se je sestal občinski Odbor za šport, kulturo in problematiko mladih. Predsednik **Jože Artnak** je tokrat na dnevni red uvrstil športno problematiko v naši občini. Poleg članov odbora sta bila na seji prisotna podžupan **Janez Čokl** in vodja Oddelka za družbene dejavnosti **Edi Peperko**.

Zagotovo je najpomembnejša odločitev, s katero se strinjajo tudi v občinski hiši, da se za področje športa s polnim ali pa polovičnim delovnim časom zaposli človeka, ki bo upravljal s športnim parkom, v sodelovanju s športno zvezo pripravljal urnike za koriščenje športnih površin in šentjurskemu športu pomagal na drugih področja. Oseba naj bi se zaposlila preko občinske javne gospodarske službe, imela pa naj bi organizacijske sposobnosti in bila široko športno razgledana. Odbor je menil, da formalna športna izobrazba ni nujna. Zaenkrat še ni znano, če imajo na občini že v mislih kakšno konkretno ime, ulica pa ima že kar nekaj časa svojega kandidata. Najbrž se bodo odgovorni morebitnim špekulacijam najlažje izognili z javnim razpisom.

Seveda pa je prvotno potrebno rešiti problematiko športnega parka. Ta je trenutno pravo malo smetišče, ob nogometnem igrišču pa je očitno pokopališče za nekatere odslužene šentjurske avtomobile. Občina doslej ni odigrala svoje vloge, za težave pa je zagotovo kriva njena neodločnost. Že kar nekaj let se rešuje problematika **Bakovega** in **Romihovega** lokala, zadeva pa se čudno prečudno še ni premaknila z mrtve točke. Zdaj se bo najbrž morala, saj naj bi **Vareško** po nekaterih informacijah že vložil tožbo proti Občini, ki da mu je enostransko prekinila desetletno pogodbo. Njegov zastopnik naj bi bil eden najbolj znanih slovenskih odvetnikov, tako da bi vse skupaj znalo dobiti še kakšne drugačne razsežnosti.

Brez dvoma bi se končno morale dokončati tudi investicije v stavbi športnega parka, ki so obljubljene že nekaj let (garderobe, atletska steza...). Potem ko je propadel članski nogomet, je takoj spet vzklikla ideja o podrtju šentjurskega "berlinskega zida". No, vendarle so odgovorni zbrali toliko modrosti, da je ograja vendarle potrebna, seveda pa ne v obliki kot je zdaj. Občinski arhitekt naj bi tako že pripravljal načrt za preno. Koliko bo vse skupaj stalo, še ni znano.

Odbor je sprejel tudi sklep, da je na vsak način potrebno poleti omogočiti odprtje bazena. **Edi Peperko** je navedel podatke, da so lani s šentjursko kopalno sezono pridelali skoraj 2 milijona SIT minusa in da še ne vedo, kaj storiti z edinim javnim kopalščem v šentjurski občini. Najbrž bi kazalo vsemu skupaj pristopiti bolj komercialno in predvsem poskrbeti, da bi bil bazen odprt že ob prvih toplih dneh, ne pa sredi avgusta, kot se je zgodilo pred leti.

Sklepi odbora in pripravljenost Občine za reševanje problemov so vendarle pozitiven signal za šentjursko športno sceno. Po mnogih letih brezvladja, se očitno obetajo spremembe na bolje. Upati je, da ne bo vse skupaj ostalo le pri obljubah in da se bo šentjurska športna organiziranost počasi začela približevati ravni športnikov in njihovih rezultatov. Odgovorne bomo brez dvoma držali za besedo!

L. H.

Še sedem kol do konca Lige Kolinska

Obstanek je praktično že zagotovljen

S sobotno zmago nad domžalskih Heliosom bi si šentjurski košarkarji praktično že zagotovili obstanek v Ligi Kolinska. Pa so s porazom 84 : 91 napravili prvo zmagovito žogo. Teoretično jih sicer lahko prehitijo še predzadnja Polzela, toda glede na katastrofalne predstave Savinjanov in na drugi strani dokaj konstanto formo Šentjurčanov, takšen razplet že sodi v sfero znanstvene fantastike. Toda kot pravi trener Igor Pučko, previdnost ni nikoli odveč. V drugem delu prvenstva je sicer Kemoplast Alpos premagal Loko kavo in Hopse, minulo soboto pa doma izgubil s Heliosom. Sicer nekoliko nepričakovan poraz ne bi smel biti nevaren, veliko pa bo odvisno od sobotne tekme, ko v Hruševcu prihaja kranjski Triglav.



Damjan Novakovič pozdravlja šentjurske navijače po zmagi na Polzeli

Drugi del prvenstva so Šentjurčani v domači dvorani pričeli z visoko zmago nad Loko Kavo. Praktično od prve minute so bili v vodstvu in niso razglašeni gostom niti za trenutek ponudili priložnosti, da bi se približali. Sicer letos najmanj gledalcev (okrog 300) je v Hruševcu videlo še en večer Živka Misirača, ki počasi postaja šentjurska košarkarska legenda in pravi ljubljenelec občinstva. Gorenjcem je nasul 26 točk, odlično pa mu je pomagal Husein Kahvedžić, ki je 18 točkam dodal še 10 skokov. Priložnost za igro so dobili tudi vsi igralci s klopi, končna zmagala 89 : 62 pa je najvišja šentjurska v Ligi Kolinska.

Prejšnjo soboto so fantje v rumenem gostovali na Polzeli, kjer jih je spremljali tudi kakšnih 50 šentjurskih gledalcev. Prvo četrtino so sicer izgubili, nato pa popolnoma ujeli ritem in v šestih minutah naredili delni rezultat 16 : 2, priigrano

Povprečna sezona mladih košarkarjev

KZS je po koncu tekmovalj v nekaterih nižjih starostnih kategorijah objavila tudi uvrstitve šentjurskih ekip. Pod taktirko Draška Adžića je med pionirji v konkurenci 65 ekip Kemoplast Alpos zasedel odlično 12. mesto. Slabši so bili kadeti, ki so med 67 moštvi bili 30. Mladinci, ki jih je vodil Tomo Golob, so bili med 47 moštvi 23. Ženski kolektiv ŠD Šentjur – Šmarje pa je med 19 pionirskimi ekipami posegel po 14. mestu.

prednost pa so nato vzdrževali vse do konca tekme, ki je bila sicer zaradi razburjenih polzelskih navijačev Hmelj boysov kar trikrat prekinjena (Polzeljani morajo plačati 180.000 SIT kazni). Blestel je znova, kdo drug kot Živko Misirača, ki je

poleg 25 točk prispeval še 11 skokov. Kahvedžić je dosegel 16 točk, Vinko Rovšnik 14 (na žalost si je v zadnji minuti poškodovale gleženj), med strelce pa se je po mesecu odsotnosti zaradi zlomljenega prsta vpisal tudi Ilija Petrovič. Jubilejna deseta zmagala v Ligi Kolinska je imela še eno zanimivost. Šentjurčani so po nekdanj "svojem" Zoranu Martiču, "odstrelili" tudi trenerja Polzele, Predraga Milovića.

Minulo soboto je bil Kemoplast Alpos v drugem delu prvenstva prvič poražen. Kapetan Rovšnik ni

Košarkarji Kemoplast Alposa, ki so po statistiki KZS med desetimi najboljšimi. Naveden je povprečen učinek posameznika na tekmo, v oklepajih pa je uvrstitev na lestvici v posamezni prvin

Živko Misirača	17, 8 točke (2.) 5, 6 skoka (10.)
Damjan Novakovič	16, 2 točke (4.) 2, 5 izgubljene žoge (5.) 1, 3 trojke (9.)
Ilija Petrovič	1, 6 trojke (6.) 1, 6 pridobljene žoge (8.)
Husein Kahvedžić	5, 8 skoka (8.)

Koš razlika Šentjurčanov: 2168 : 2248 (-80)

bil sposoben igrati, pa tudi Novakovič je bil zaradi ženine bolezni vse prej kot razpoložen. To se je poznalo že na začetku tekme, ko so gostje na hitro ušli in prvo četrtino dobili z 28 : 19. Do polčasa so svojo prednost povišali na 19 točk. Po odmoru, v katerem je gledalec iz Laškega zadel s sredine igrišča in se odpeljal s kolesom, so Šentjurčani krenili odločneje. Kaj prida pa zaostanka do zadnje četrtine niso uspeli znižati. Takrat pa jim je končno steklo. Novakovič, Kahvedžić in Kočar so zadeli nekaj trojk, Kemoplast Alpos pa se je najbolj približal na štiri točke, za kaj več pa niso imeli moči. Glede na potek tekme zagotovo zaslužen poraz!

S tem se je strinjal tudi trener Igor Pučko: "To ni bil naš dan. Že pred tekmo sem imel čuden občutek, čeprav sem verjel v zmago. Poznala se je odsotnost Rovšnika, Petrovič po poškodbi še ni pravi, Novakovič je v skrbeh za ženo... Splet okoliščin in brez dvoma neugodni Domažalčani so nam prinesli poraz. Imam občutek, da so tudi manipulacije okrog Jadranske lige slabo vplivale na moje igralce. Zaenkrat ne bi še

nič govoril o obstanku. Razlike so sicer velike, a tudi varljive. Z mislimi moramo biti samo pri eni tekmi. Še posebej ob ritmu srede sobota se lahko zgodi marsikaj. Kljub vsemu pa sem seveda optimist."



Sezono lahko kljub še ne dokončnemu obstanku ocenimo za zelo dobro. Kemoplast Alpos je kot kaže mirno priplul do prvotnega obstanka, kljub temu, da mu je večina poznavalcev prerokovala brodolom. Odlično so zaigral po novem letu, ko so zabeležili kar 7 zmag, ne glede nato, da so igrali brez prvega centra Jadranka Čoviča. Slednji je bil v začetku marca operiran in naj bi počasi prišel s treningi, seveda pa je še prezgodaj govoriti ali bo tudi v naslednji sezoni nosil šentjurski dres. Do poškodbe so se zanj

Razpored tekem Kemoplast Alposa v drugem delu Lige Kolinska

4. krog, sobota 31. marec: Kemoplast Alpos-Triglav
5. krog, sobota 14. april: Zagorje-Kemoplast Alpos
6. krog, sredo 18. april: Loka kava-Kemoplast Alpos
7. krog, sobota 21. april: Kemoplast Alpos-Savinjski Hopsi
8. krog, sredo 25. april: Helios-Kemoplast Alpos
9. krog, sobota 28. april: Triglav-Kemoplast Alpos
10. krog, sredo 2. maj: Kemoplast Alpos-Zagorje

zanimala številna moštva, trenutno najbolj "vroč" kemoplastovec pa je brez dvoma Živko Misirača, ki naj bi imel zelo ugodno ponudbo s Portugalske, po zadnjih informacijah pa naj bi do začetka maja, ko se konča Liga Kolinska, vendarle ostal prebivalec mesta ob Voglajni. V naslednji sezoni pa se zdi, da ga bomo zelo težko videli v Hruševcu. Še posebej, če bo prišlo do ustanovitve Jadranske lige, v kateri bi nastopala štiri najboljša slovenska moštva. Slovenska liga bi bila tako oslABLJENA in popolnoma z nekaterimi drugoligaši in seveda je vprašanje, kako močno ekipo se bo splačalo imeti. A za tovrstna filozofiranja bo še dovolj časa...

L. H.

Martina Ratej državna prvakinja, Nataša Oset zmagovalka v krosu

Športnica Šentjurja za leto 2000 Martina Ratej ponovno blesti. Sredi marca je namreč še drugič zapored postala slovenska zimsko članska prvakinja v metu kopja. Na tekmovalju v Kopru je zaradi nemogočih razmer sicer zaostala za svojimi najboljšimi rezultati, toda tudi met 44, 31 metra je bil več kot dovolj za ubranitev lanskega naslova. Prejšnji vikend se je odlično odrezala tudi Nataša Oset, ki je na tekmovalju v krosu zmagala v konkurenci starejših mladink.

L. H.

Začenja se liga malega nogometa

Zadnji petek v marcu se bo pričela že peta izvedba šentjurske rekreativne lige malega nogometa. Letos se je za tekmovalje prijavilo 25 ekip, ki bodo nastopale v prvi in drugi ligi. V primerjavi z lansko sezono bo nastopalo 5 novih, predvsem mladih ekip, nekaj starejših moštev (Slivnica, Vrbica...) pa se ni prijavilo. Nagradni sklad, ki se črpa iz prijavnine, v obeh ligah skupaj znaša 250.000 SIT, najboljša pa seveda čakajo tudi pokali. Tekme se bodo igrale ob petkih in sobotah, v ligo pa bo vključenih, kot je povedal organizator tekmovalja Franc Plošnik, blizu 300 nogometašev od Praprotnega pri Planini do Ponikve. Torej iz cele občine. Spomnimo se, lanske prvakine so postale igralke ekipe Frizerstvo Tina, ki naj bi bili po besedah poznavalcev tudi letos med glavnimi favoriti. V prvo ligo sta se uvrstila lanska najboljša drugoligaša, ekipi Maratonika in Švedov. Seveda bodo letošnjo ligo podrobno, na podoben način kot lani, spremljale tudi Šentjurske novice

L. H.

Predstavljamo

Študentski košarkarski klub Šentjur

Zgodovina ŠKK seže vse do leta 1994, ko je šentjurska košarkarska mladina iz občutka zapostavljenosti ustanovila lastno društvo. S Kemoplastom, ki je leto poprej prevzel skrb za člansko košarko, ki je bila takrat povsem na tleh, so se dogovarjali za ustanovitev ekipe, ki bi tekmovala v takratni D SKL, v njej pa naj bi se kalili igralci za prvo moštvo. Iz projekta žal ni bilo nič, generacija mladih pa je ob takratni neorganiziranosti košarke tako le prišla do tekmovalnega igranja te priljubljene igre.

Na začetku so najbolj nadarjeni, kljub temu sodelovali na Kemoplastovih treningih, vendar je bila njihova vloga namenjena predvsem zapolnjevanju kadra. Nekoliko drugačno pa je zgodba mladeniča, ki je nekoč treniral ples, s košarko pa se je praktično spoznal šele v družbi ešakajevcev. Boštjan Kočar je danes redni član šentjurskega prvoligaša, lansko in del letošnje sezone pa je celo nosil kapetanski trak. In še ena zgodba je tesno povezana s ŠKK; zaradi splošnega mrtvila med mladimi v Šentjurju, so v povezavi s še nekaterimi mladimi bili med najaktivnejši pri formiranju Študentskega kluba mladih Šentjur.

V MKL so začeli s šestim mestom, potem pa so se vedno uvrščali med najboljšo četverico. V sezoni 1998/99 so po ogorčenem boju s slatinskimi veterani osvojili prvo mesto. Pred tekočo sezono so si postavili cilj zaigrati v finalu MKL, kar ob spremenjenem načinu tekmovanja pomeni uvrstitev na prvo ali drugo mesto, to pa jim navsezadnje tudi uspeva.

V moštvu že več kot leto dni ni Gregorja Kovača, šest let tudi predsednika kluba, ki so ga od igrišča že večkrat oddaljile košarkarske poškodbe in ga zaradi njegove univerzalnosti



zelo pogrešajo. Nekaj sezono je zanje kot branilec igral tudi Matej Korez. Drugače so praktično vsi igralci originalne zasedbe še vedno aktivni borci ŠKK. Specialist za trojke Uroš Drobne je tako kot lanski trener Miha Bračun, trenutno zaposlen s služenjem domovini. Praznino na trenerskem stolčku je zapolnil Dejan Mihevc, sicer tudi trener šentjurskih mlajših košarkarskih selekcij pri OŠ Franja Malgaja in KK K-A. ŠKK ima tudi novega predsednika - igralca, Davida Koželja.

V staro gardo sodijo branilec in po potrebi organizator igre David Antolovič, z 28 leti najstarejši član ekipe, ki je skupaj z Robijem Vukmaničem v vseh sezonah najbolj pridno

polnil koš nasprotnih ekip. Pod košem je mesto rezervirano za Lovra Perčiča, s krilnih položajev pa prežijo na žoge Samo Gazvoda, Sebastjan Košak, Sandi Potočnik, Bogdan Rahten in Sebastjan Jazbinšek, ki je že lani preroško opozarjal na nevarnost serije zmag v začetku sezone.

Med novejšje člane posadke sodita visoka krilca Matevž Raztočnik in Peter Jančič ter branilec s tretjeligaškimi izkušnjami Tadej Gombač. Letošnji okrepitevi v moštvo, kjer so pravi

študentje že v manjšini, sta Jure Fendre, ki se je iz Žalca priselil v Brezje pri Slomu in ima izkušnje organizatorja igre, ki jih je nabiral pri polzelskem klubu, in s 197 cm najvišji član ŠKK Kristian Martinovič, še lani član Kemoplasta, njegova celjska epizoda pa ni naletela na plodna tla.

Sponzorji ŠKK so: KOB - centralne kurjave, Trgovina pri Wiharju - Selič, zasebna zdravstvena ordinacija dr. Draga Kovač - Škoberne in Šentjurske novice. Za sodelovanje pa se zahvaljujejo tudi ravnatelju OŠ Hruševac, g. Robertu Gajšku.

br

Medobčinska košarkarska liga - končnica

Samo šlogar'ce vedo za razplet

Kot smo vpraževerno zapisali v naslovu, bo razplet v letošnji izdaji MKL negotov do konca. Za to so poskrbele praktično vse najvišje uvrščene ekipe, ne manjkata pa niti faktorja sodnikov in tekmovalne komisije. Tri kroge pred koncem imajo štiri najvišje uvrščene ekipe še možnosti za prestižno prvo mesto. Tekmovalna komisija v Šmarju je sprva neregistrirano tekmo med Kozjem in ŠKK, kljub pritožbi slednjih nepričakovano in brez argumenta vpisala v lestvico in potisnila glavo v pesek.

Rezultati:

3. krog, 10. 3.

Bistro Lipca : Šentjur 2000 68 : 92; Košak 29, Prezelj 22, Knez 16, Škorjanc 13...

Piv. Haler B : ŠKK Šentjur 71 : 60; Jančič 19, Gombač 10...

4. krog, 17. 3.

ŠKK Šentjur : Bistro Lipca 88 : 81 Martinovič 20, Jančič 16, Vukmanič 15, Jazbinšek 11, Fendre in Perčič 10...

Piv. Haler B : Šentjur 2000 79 : 74 Košak 30, Kalajdžiski 22...

5. krog, 24. 3.

Bistrica : Šentjur 2000 90 : 72 Košak 32, Škorjanc 21, Košak in Prezelj 12...

ŠKK Šentjur : Kozje veterani preloženo, Bistro Lipca : Piv. Lipnik ml. 132 : 106, ŠKK Šmarje : Piv. Haler B 75 : 68

Šentjur 2000, za katerega je prvič zaigral tudi legenda šentjurske košarke Jože Prezelj, je v prestavljeni tekmi visoko ugnal oslabljeni

slatinski Bistro Lipca. Na to "set žogo" pa so šentjurski študentje odgovorili s presenetljivim porazom v Podčetrtku. Šok je kot kaže deloval krepično, tako da so se študentje naslednji dan maščevali kar nad moštvom iz Rogaške Slatine, ki je bilo zopet nepopolno, pri študentih pa je kar šest igralcev doseglo 10 točk ali več. V igri ŠKK je opazna kriza, saj se brez treningov zberejo le še na tekmah, medtem ko so pred pričetkom sezone odigrali kar nekaj trening tekem in ugravalji consko obrambo. Presenečenje so uprizorili tudi igralci Šentjurja 2000, ki so pri m l a d i h "Halerjih" šli po poti študentov in tudi po zaslugi ostre domače obrambe klonili. S o t e l s k i pivovarji, z e n o n e o d i g r a n o tekmo, so v

Lestvica po 5. krogih II. dela:

1.	ŠKK Šentjur (-1)	8-2
2.	Piv. Haler B (-1)	8-2
3.	Šentjur 2000	8-3

soboto presenetljivo klonili v Šmarju, tako da bodo na koncu morda odločali količniki.

Primerjava	Šentjur 2000	ŠKK
naj strelec	Košak 29,8	Jančič 18,5
vseh strelcev	13	18
+100 točk	3 igralci	6 igralcev
medsebojno	0 zmag	2 zmagi
tehn. napake	4	6
Os.n./ tekmo	17,6	24,7

NAGRADNA KRIŽANKA

										ŠENTJURSKA NOVICE	ALUMINIJ	IME POLITIKA GAŠNIKA	AVSTRILSKA POROČEV- ALNA AGENCIJA	GRŠKA ČRKA	ŠENTJURSKA NOVICE	UREDNIK ŠENTJURSKIH NOVIC	AMPER	MALA DOZA	ITALIJA
										OBER					POSODE ZA KOPANJE CILINDER				
										MESTO V SRBIJI							KISIK IVANA (LJUBKOV.)		PAPIGA
										ŠENTJURSKA NOVICE	NATRIJ			SPOROČILO BARVA IGRALNIH KART					
										ADAMIČ EMIL	PUSTOLOV- ŠČINI		PIANO PEVKA ŠVERKO						
										RIMSKA 5 NEKDANJI ITALJANSKI SREBRNIK		PARADIŽNIK (HRVAŠKO) GL. MESTO ANGLIJE							
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	VRSTA KAVE	MALI MEDVED	MESTO NA PORTUGAL- SKEM	VISOK	IZRAELSKI PREROK	POLMER	OBREDNA OBLEKA NJIJU								FLUOR KAČA UDAV		100M2 OZIROMA		
GESLO																		AVSTRIJA KAJNOV BRAT	
FRANCOSKI SKLADATELJ						Z USTMI 20. ČRKA								ZELENICA V PUŠČAVI MAKARSKA					OS. ZAIMEK
OKOLJE							UMRLI HR. PREDSEDNIK PEROCI ELA										ČAS. PREDPONA GLAGOLU ANTON AŠKERC		
ZAKLJUČEK GESLA						SKLENITEV ZAKONSKE ZVEZE REUTER								MESTO V FRANCIJI SVERIGE					
RUSKI ROMAN														ŽVEPLO		KRILO RIMSKE KONJENICE			

SLOVARČEK: TESTAN- ITAL. SREBRNIK; ELIJA-IZRAELSKI PREROK;

Nagrade za februarsko križanko podeljuje gostilna Kajzler iz šentjurskega Zgornjega trga. Izžrebani reševalci, ki bodo o nagradah obveščeni po pošti, so: **Vida Turk** iz Šentjurja, **Ivanka Golež** iz Velenja in **Igor Dečman** iz Šentjurja. Dober tek.

Šentjurske
NOVICE
Nagradna križanka
MAREC 2001

Pepcina reportaža

Tokrat sem svoje poročilo zastavila precej bolj široko, da ne rečem mestno, ali še bolje, prestolnično. Bila sem na sejmu Alpe - Adria. Takole ponavljam za pametnimi možmi, da moraš na tuje, da spoznaš domači kraj. Pa še dobro, da sem šla, kajti kako pa bi sicer izgledalo, da bi naš krasni štant bil brez občudovalcev. Če tisti čudni močvirniki gledajo samo svoje stojnice, sem si rekla, bom tudi jaz gledala le našo, in sem lepo triintriidesetkrat šla gor pa dol mimo nje, da so se potem vsi čudili, koliko obiska imamo. Vsakokrat sem se seveda pred šankom ustavila, z velikanskim zanimanjem pregledala našo turistično ponudbo in prefinjeno pojedla košček Janine potratne potice. Res je zvita ta naša turistična podpredsednica. Si predstavljate katastrofo, če bi ponujala prošjačo? Le kaj bi si mislili ljudje? Da smo mi še vedno daleč bogu ta hrbotom in brez kulture. Še posebej sem občudovala košuto, simbol našega lepega kraja, saj je doma

na Planini še nikoli nisem imela priložnost videti. Pa le kako tisti močvirniki zavohajo, da nam prav košuta tako veliko pomeni, ko še mi domači tega ne vemo. Ampak ravno v takšnih potankostih je draž turistične ponudbe. Tako kot na primer v sosednjem Dobju, kjer so takoj za tem, ko so dali hrastovo vejico v grb, zasadili eno hrastovo sadiko, da jo bodo lahko kazali radovednim turistom. Očitno te minimalistične turistične trike dobro pozna tudi naša Martina, ki je letos spet organizirala salamiado, na kateri sta se pomerili, kako ljubko, kar dve salami. Ha, zmagala je planinska pred dobovsko. Pa čeprav oni imajo občino, mi pa še ne. Drugo leto bom tudi jaz prišla z eno Jurijevo salamo in mi obljubljeni polet z avijonom skoraj ne more uiti. Seveda, če me Martina ne bo poskušala nategniti tako, kot poskuša celjski odpad iz Bukovžlaka nategniti naše sosede Prevorjane, ki jim ponuja v podpis pogodbe za odvoz odpadkov kar brez vsakih tolarjev. Kar

podpišejo naj, potem jih bodo pa že odrli po pravilniku. Take brezvezne pogodbe še njihov Pajek ne bi podpisal, kaj šele drugi, ki so bolj pri sebi. Sem jim rekla, naj malo počakajo, ker jim gasilec Janko iz Slivnice že pripravlja skupno bogato samostojno občino, ki jim bo za odpadke še tja plačala, samo da jih bi dobila pod komando. Za razširitev komandiranja pa ne bo treba nič plačati slivniškemu fajmostru Markotu, ki si je s svojo kaktusno akcijo za dan mučnikov razširil svoje vplivno območje še na moški svet, teritorialno pa daleč tja proti Košnici in še malo čez. Če bo pa res še orgle kar sam in za svoj denar kupil, potem še šentjurski dakan Zemljčič ne bo več mirno spal. Ampak to je že višja politika, takšna za našega župana Jurija, ki pa je jaz več ne kapiram. Zato se bom raje kar poslovila. Pa adijo.

Vaša Pepca

Lanko bi bilo res

Vse ve

Slivniški moški, ki jih je po službi božji na dan 40 mučenikov župnik Marko presenetil z lično bodečimi kaktusi, so se pritožili pri škofu Krambergerju: zaradi kršitve spovedne molčečnosti.

Skromnost

Polovico pridelka, to je eno buteljko, lanskega pridelka z občinske modre kavčine je za svoj stoti rojstni dan rezerviral župan Malovrh. Njegov podžupan Čokl mu je kajpada zaželel, da ga bi proslavil kot župan. Jaz pa sem povsem zadovoljen, če ju bom takrat lahko fotografiral za ŠN.

Poslanec ima vedno prav

Na spominski slovesnosti na Resevni je poslanec Diaci, ki se je rodil dobrega četrta stoletja po resevniški tragediji, borcem in vsem navzočim lepo razložil, kako in kaj se je takrat v resnici dogajalo na Resevni.

Ima jajca

Pri glasovanju o varuhu človekovih pravic je končno stopil iz sence tudi naš poslanec Jurij

Malovrh; skupaj s kolegom na sosednjem poslanskem stolčku Božičem je novopečenemu varuhu človekovih pravic jasno pokazal, da z njim ne bo šale – ali pa se je zmotil pri pritiskanju na sivo tipko.

Zakopana bojna sekira

Presenetljiv konec boja za kulturno dvorano med študenti in Občino se je končal, tako kot vsaka pametna vojna, s premirjem: študentje so v dvorani spet veselo brucovali, župan Malovrh pa je postal osrednja osebnost študentskega tribunala starih bajt.

ISO 9002 – prvič

Certifikat kakovosti, ki ga je Upravna enota slovesno prevzela 20. marca, je istega dne tudi izgubila: kar tri ure pred rednim zaključkom uradnih ur so preprosto zaprli svoje urade in šli kolektivno na proslavljanje certifikata v hotel Žonta.

ISO 9002 – drugič

Da imajo tudi na UE veliko demokracije, so dokazali njeni uslužbenci. Ko je načelnica pred svojim tretjim delom slavnostnega

nagovora (tik preden so ji nameravali izklopiti mikrofon), povedala, da ona pač nima navado veliko govoriti, so se družno sproščeno nasmejnili.

Nepotizem in r...lizem

Neki lokalni športni novinar, ki na poti do svoje prihodnje morebitne polobčinske zaposlitve pod sintagmo lokalni mediji razume le samega sebe, je očitno daleč naokrog edini, ki ume javnost strokovno razsvetljevati.

Yessssssss

Za neresševanje večletnega kabskega nategovanja stotin šentjurskih družin predsednik odbora naročnikov ne sprejema nobene kritike. Hvale pa si ne zasluži.

Šentjurske novice

www.myfreehost.com/sentjurske-novice

Literarni kotiček

Artur

Pretekli meseci so tako neskončno daleč... Že zdavnaj je odložil knjige iz Sonjinih polic, sicer prebrane, pa nikoli predelane do zadnje črke, kot se jim je nameraval posvetiti. Sicer čudovite knjige in tista božanska glasba, ki jo je poslušal pri njej. Toda zdaj je nenadoma vse tako daleč. In ni življenja v spominu, nobene strasti v toplih barvah njenih preprog. Ne zdi se več, da je bilo težko oditi od vsega tega stran, nazaj domov, nazaj na trdna tla, k toplemu, domačemu, nikoli spremenjenem ognjišču. Kje so zdaj tista tavanja in sprehodi, ki so sledili? In premlevanja o tem, kaj bi bilo prav, in analiziranja vsega, kar je bilo? Vse je strašansko daleč. Razen tistega dopoldneva, pravzaprav drobcenega trenutka na Rifniku, ob pogledu na Šentjur. In teka navzdol, neobvladljive naglice po trenutku tukaj in zdaj, po tem mestu tam spodaj...

Kaj bi torej bilo prav? Zgodnje vstajanje, marljivost na delovnem mestu, kosilo doma, pogovarjanje v krogu družine, varčevanje za počitnice na morju, branje knjig... Ne, ne, ne. Tole pa obeta totalno in neizbežno krizo. Kaj hudiča lahko zdaj človeka, kot je on, še razveseli. Kaj mu sploh še preostane. Da se odpove moralnosti in se strastno zaljubi v tajnico. Podnevi in ponoči lahko sanja njeno telo, vse lepo odene v neoporečne verze ljubezni. Ni mu pomoči, kdor resnično ljubi. Temu se res ne da upreti, mar ne? To mora razumeti vsak, tudi njegova žena. No, njej je potrebno zadevo prikriti. Pod neumno pretvezo, da bi jo s tem obvaroval trpljenja, se skriva strah, da bi razkrinkala njegov življenjski apatizem. Ker tajnice kar tako iz neba ne more ljubiti.

To pa ni edina možnost. Medtem, ko čaka na boljšo rešitev, se lahko napija. Pa kdo bi mu zameril krizo srednjih let, popolnoma običajno. In preveč, vse preveč navadno. Za kaj takega je prerazumen. Tudi stranski učinki mu niso najbolj pri srcu. In končni rezultat je neizbežno propad, najčistejša oblika družbene neuspešnosti.

Torej si želi družbene uspešnosti? Neee. Le komentarjev ne mara. Naj ga pustijo pri miru. In tisti glas v njemu, ki le poredko utihne, ki misli, da vse

ve, pa kljub vsej svoji razgledanosti in starosti nikoli ne ponudi zadovoljive rešitve. Ni čudno, da posreduje kreativni um, nezavedno, da povzroči vse hecne stvari v življenju. Da greš zdaj k šlogarci, drugič prevaraš ženo s tajnico, tretjič kradeš otrokom njihovo marihuano, tako po majhnih delčkih, da ne opazijo in potem po nekaj dneh zlaganja prideš na svoj skrivnostni predah. Pavza. Vsak plačuje neko ceno, da je lahko flegma. Vsak se malo proda, da je vesel z vsem, kar ima. Nekateri spijo, drugi so v komi, ostali se odpovejo stvarim, da jim ne bi bilo potrebno hrepeneti...

Ampak ne. To sploh ni vse. Je le uvod. Vnaprejšnje opravičevati za to, da se od zdaj naprej Artur za nič na svetu ne misli več opravičevati. Ker je takšno življenje najbolj lažno od vseh. Veliko bolj pošteno se je odkrito lagati kot pa moralno lagati.

Zdaj bi počasi že vsem moralo biti jasno, da je v Šentjurju naletel na deklo, ki jo sanja podnevi in ponoči, pa mlada je, in zakaja se občasno. Popolnoma flegma, brez vsakršnih okužb družbene determiniranosti. Popolnoma pri sebi, zavdanja vredno polna življenja. In najnovejše krajsanje časa bo slepljenje. Le enkrat, mogoče maja ali junija, bo spet vse drugače. Ne bo več hodil k njej, v spominih ne bo več strasti in življenja, vse se bo zdelo tako neznansko daleč...

“Kaj čutiš?” Smeh...

“Ne vem. Želim si te. Obožujem te. Vidim te v najlepši možni luči. Ne pomaga, če rigaš, če govoriš neumnosti. Nič ne pomaga. Hočem te. Da me sprejmeš, občuduješ kljub vsemu. Pa varnost. In nevarnost.”

Smeh...

“Pa kaj?! Kaj ne želiš bit svoboden?”

“Ja, V bistvu.

“Pa bodi, hudiča!”

Eva

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30



Celjski plini CELJE d.o.o.

Plinarniška ul. 1, 3000 Celje. Slovenija
Tel.: 03/ 42 53 770, fax: 03/ 42 53 777



MOČ NARAVNE IN VARNE ENERGIJE

Nova tehnologija shranjevanja vina.

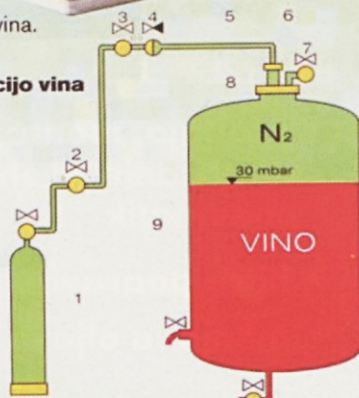
Že iz starih časov ima vino pomembno vlogo v življenju človeštva. Kultura pitja vina pri nas je vse višja, zato zahtevajo uporabniki vin visoko kakovost, čemur se morajo prilagoditi tudi proizvajalci in kletarji ter pridelati, oz. hraniti vina visoke kakovosti. Eden od sodobnejših in novejših postopkov je uporaba internih plinov za pridelavo in hrambo vina.



Shema opreme za inertizacijo vina

Priključitev enega soda

1. jeklenka z dušikom
2. regulator tlaka
3. dozator plina
4. nepovratni ventil
5. PVC cev za dovod plina
6. hitromontažna spojka
7. varnostni ventil (nadtlač-podtlak)
8. priključni čep
9. sod za vino



Tel.: 03/425-37-70

<http://www.celjskiplini.si>
e-mail: celjski_plini@celjskiplini.si

Prodajni center

termix

tehnična trgovina

zanjiban
okrepčevalnica

Tel.: 03/ 749 19 64

Željko Kosaber s.p.
Kozjanskega odreda 87a, 3220 Šentjur

PONUDBA MESECA

- termoizolacijske fasade
- kopalniška oprema
- premazi za les BIOTAN, BELTON, SADOLIN
- lestenci

ugodno

PRODAJA BAZENOV



03/ 749 19 63
www.termix.si

Odperto vsak dan 7.30 - 19.00 ob sobotah 7.30 - 12.00

Ko potrebujete več...

meja, kmetijsko podjetje šentjur, d.d.

CESTA LEONA DOBROTIŠKA 3, 3230 ŠENTJUR

Samopostrežna prodajalna

CESTA NA KMETIJSKO ŠOLO, 3230 ŠENTJUR

Tel.: 03/ 574 31 94

• ZEMLJA ZA ROŽE Garden Flour 50 l	599,00 SIT
• TOALETNI PAPIR Carlina 10/1 dvoslojni	259,00 SIT
• SOK FRUC korenček+ pomaranča 1 l Fructal	119,90 SIT
• KOMPOT BRESKEV 820g Iska	199,90 SIT
• SLADKOR VANILIN 5/1 Podravka	69,90 SIT
• SIR ŠMARSKI GAUDA 1kg	999,90 SIT
• MOKA TIP 500 20 kg Mlinotest	1.759,00 SIT

AKCIJSKA PRODAJA
od 20.3. do 31.3. 2001
oziroma do razprodaje zalog!

Zelo ugoden nakup
JAJC, JABOLK,
TESTENIN in
LEŠNIKOV!

VULKANIZERSTVO

C&C d.o.o.

Tel.: 03/ 574 38 02

Na bencinskem servisu
OMV ISTRABENZ
- ŠENTJUR.

Delovni čas:
ob delovnikih od
7. do 21. ure
sobote in nedelje
od 7. do 13. ure

**NA ZALOGI IMAMO
LETNE PNEVMATIKE:**

Sava[®] MICHELIN DUNLOP

TOYO TIRES BANDAG

Semperit HANKOOK STOMIL

- prodaja, montaža in centriranje vseh vrst pnevmatik
- hitra popravila pnevmatik
- menjava olja in filtrov

Celje - skladišče

D-Per
18/2001



COBISS o

OSREDNJA KNJ.: CELJE

PC servis

PC Servis d.o.o., Šentjur/
Drofenikova 16, 3230 Šentjur,
/TRŽNICA ŠENTJUR/
tel.: 03/ 749 05 00, 749 05 01
mobi: 041/ 740 985

ŠE BOLJŠA PONUDBA,
ŠE NIŽJE CENE,
ŠE VEDNO NA
TRŽNICI ŠENTJUR

Od marca
dalje
pooblašćena
trgovina

PCX

computers

Exact

poslovni računalnik

- osnovna plošča QDI Advance 10f
- Intel® Pentium® III procesor 733 Mhz
- pomnik 128MB Pc133
- gibki disk 3,5" 1,44MB
- trdi disk 30GB
- grafična kartica Nvidia TNT2 M64 32MB
- zvočna kartica Genius SoundMaker 128
- CD-ROM 52 x hitrost
- faks modem 56k PCI V.90 int.
- ohišje midi tower ATX
(v zeleni, srebrni ali modri barvi - kot na sliki!)
- tipkovnica MITSUMI, PS/2
- miška Logitech in podloga
za miško PCX®
- zvočniki 200W
- slovenski Microsoft®
Millenium Edition
ali
- Microsoft®
Windows 98
- knjiga
MOJ PRVI PC

- posebno darilo:
CD Discworld
OEM

garancija
2 leti
garancija



Slika je simbolična!

237.920 SIT

* cena s 15" monitorjem Relisys **277.790 SIT**